

Vítr, nemoc ani ohořelý stromek jí Vánoce nezkazily

KAMÝK NAD VLTAVOU Jaroslava Urešová z Kamýka nad Vltavou je milá a čiperná seniorka, má mnoho znalostí ze všech oborů, chodí na různé přednášky, vyzná se v bylinkách, rozhodně má o čem vyprávět. Tentokrát nás zajímaly její vzpomínky na Vánoce.

„Dětství jsem trávil v Hrazánkách. To je asi sedm kilometrů od Petrovic směrem na Milevsko. Rodiče tam měli malou hospůdku. Na Štědrý den se honem navečeřeli, pospíchali obsluhovat, protože do hospůdky muži chodili hrát karty. A na Silvestra

Pokračování na straně 15

Recept na skutečně dobrý koláč je ten, který děláte s láskou a radostí

PETROVICE Po Petrovicích se často line vůně čerstvě upečených koláčů, které sem přitahují zákazníky z blízkého i vzdálenějšího okolí. Rodinný podnik vsadil na poctivou ruční práci a tradiční postupy. Ačkoliv majitelky nejsou profesionální pekařky, jejich nadšení a pečlivost

oslovily místní obyvatele i slavné osobnosti, které zde pravidelně nakupují. Co stojí za jejím úspěchem, jak vypadá běžný den v pekárně, a které dobroty patří mezi ty nejoblíbenější, nám pověděly v následujícím rozhovoru Dagmar Fišerová a Anna Maroušková.

Pokračování na straně 12

Petra Jandová se s koníkem Montym věnuje hipoterapii. Pravidelně na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy léčí bolest, která zde zůstala

SEDLČANY Rozhovory se zajímavými lidmi se dají pořizovat na různých místech, například v restauraci. Právě v jedné z nich byl pořízen i následující rozhovor, a nebylo by na tom možná nic zajímavého, pokud by ovšem při povídání s jeho majitelkou nebyl přítomen kůň. A vůbec nevádí, že se jednalo o miniaturního koníka.

Pobyt v restauraci, který byl dopředu domluven i pro poníka, vzbudil celkem očekávanou pozornost ze strany přítomných hostů, kteří si neobvyklého návštěvníka hladili a fotografovali se s ním, a Monty, jak se koník jmenuje, vše bral bez mrknutí oka. A aby také ne. Jeho majitelka Petra Jandová, která

se věnuje hipoterapii, nám potvrdila, že její čtyřnohý kamarád je na lidi zvyklý a na pohlazení od nich dokonce čeká. Monty po celou dobu rozhovoru ukázněně stál u stolu a pouze jednou se sám od sebe vydal na průzkum mezi ostatními stoly, aby si vyžádal od hostů restaurace

Pokračování na straně 31

Duchovním v Domácím hospici Křídla

Jak vzácné je tvé milosrdenství, Bože! Synové lidští hledají útočiště ve stínu tvých křídel... Takto promlouvá pisatel jedné z písní zachovaných ve sbírce biblického Starého zákona.

Když jsme se stěhovali do Sedlčan, neměl jsem ani ponětí o tom, že za pár let budu součástí příběhu Domácího hospice Křídla. Po pravdě velice jsem si přál jediné – mít zázemí pro rodinu, klid a čas být s těmi, které miluji. V době, kdy jsem se stal pastorem v Apoštolské církvi a má manželka

Pokračování na straně 15

Mladá rodina si plní svůj zemědělský sen

VÁPENICE Ema a Michal Procházekovi jsou mladí manželé, jejichž příběh se začal psát v roce 2014. Tehdy se seznámili na Střední zemědělské škole v Písku. „Měli jsme velký sen, že společně začneme hospodařit,“ vzpomínají. Společně odpoví-

dali na otázky týkající se uskutečnění jejich snu.

Kdy jste si za svým snem začali jít?

V roce 2016 jsme si pronajali prvních osmáct hektarů zemědělské půdy a pořídili první dvě jalovice a dvě krávy. Stádo

Pokračování na straně 39

Vánoční vůně

Vánoce mají krásnou vůni, mnoho různých příjemných vůní. Dokonce i vánoční vzpomínky jsou voňavé.

Tým autorů tohoto mimořádného vánočního vydání Sedlčanského kraje vám přeje klidné a šťastné Vánoce prožité s lidmi, které máte rádi. Vánoce, na něž budete i po letech rádi vzpomínat a budou vám nádherně vonět.

Otevřete tento výtisk a přivoněte si...

Redakce Sedlčanského kraje

www.hogofogo.cz

HOGO FOGO

DIVADLO DRÁŽKOV

leden – duben 2025

PÁ 17.01. / 19:00	MANŽELSKÉ VRAŽDĚNÍ Hrají: JAROSLAV DUŠEK, NATAŠA BURGER
SO 23.01. / 19:00	ABY BYLO JASNO Hrají: LUCIE VONDRÁČKOVÁ, TOMÁŠ MATONHOA...
SO 8.02. / 19:00	HRAČIČKA Hrají: ROMANA GOŠČIKOVÁ/LUCIE VONDRÁČKOVÁ, JAN FANTA
PÁ 28.02. / 19:00	DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE Hrají: BARBORA HRZANOVÁ, RADEK HOLUB...
NE 16.03. / 19:00	PAN HALPERN A PAN JOHNSON Hrají: PETR KOSTKA, FRANTIŠEK NĚMEC
SO 22.03. / 19:00	RUKOJMÍ BEZ RIZIKA Hrají: VÁCLAV VYDRA, JAN ŠTASTNÝ, JANA BOUŠKOVÁ...
SO 12.04. / 19:00	BOŽSKÁ SARAH Hrají: IVA JANŽUROVÁ, KRYŠTOF HÁDEK/IGOR OROZOVIC
SO 26.04. / 19:00	BEZ PŘEDSUDKŮ Hrají: JANA PAULOVÁ, PAVEL ZEDNÍČEK
NE 27.04. / 15:00	VELKÁ CIRKUSÁCKÁ POHÁDKA Hrají: PAVLÍNA JURKOVÁ, JARMILA VLČKOVÁ, LUKÁŠ JUREK

DIVADLO HOGO FOGO přeje všem krásné a klidné vánoční svátky. Děkujeme všem divákům, že navštívili více než 150 představení a koncertů, děkujeme všem, kteří spolupřispívají jedinečnou atmosférou divadla, děkujeme, že jste s námi, vážíme si toho.

Program stále doplňujeme. Sledujte www.hogofogo.cz

Partner divadla: **DLSZEN**

*Velice si vážíme Vaší
přítomnosti a přejeme všem
krásné Vánoce*

PF 2025

POHON VOZIDEL PLYNEM

SEDLČANY • Na Skalách 955

T 318 821 098 M 602 793 709

**MONTÁŽ
SERVIS
REVIZE**

**VÝMĚNY
NÁDRŽÍ**

**TAŽNÁ
ZAŘÍZENÍ**

JIŽ 31 LET S VÁMI AUTOMANIA
... chytrý jeď ke zkušenému

Rozpočet na příští rok klade důraz na investice a udržitelnost

SEDLÉC-PRČICE Na listopadovém zasedání zastupitelstva Sedlce-Prčice byl představen návrh rozpočtu na rok 2025.

Návrh předpokládá příjmy ve výši 83 milionů Kč, přičemž jejich hlavním zdrojem budou daňové příjmy ve výši 68,4 milionu Kč. Dotační

příjmy budou tvořit dotace na výkon státní správy, volby do sněmovny, akceschopnost jednotky požární ochrany, pečovatelskou službu a úpravu zeleně.

Výdaje města jsou plánované na 83,7 milionu Kč. Tato částka zahrnuje běžné výdaje, kapitálové investice a příspěvky městským organizacím a spolkům. Klíčovými investicemi v příštím roce budou opravy infrastruktury, veřejné osvětlení, přeložka vodovodu, oprava rybníka v Divišovicích, vybudování oddychové zóny u mostu Karla Burky a re-use centra v Nechvalické ulici, které podpoří udržitelné nakládání s odpady.

Re-use centrum bude provozovat společnost Služby Sedlec-Prčice. Ta podala žádost o dotaci ze Státního fondu životního prostředí s tím, že celkové

Pokračování na straně 5

PRODEJ VÁNOČNÍCH KAPRŮ

**zajišťují
Sádky Červený Hrádek
(vedle učiliště)**

pátek 20. až pondělí 23. 12.
od 9 do 16 hodin
na sádkách Červený Hrádek

sobota 21. až pondělí 23. 12.
od 9 do 16 hodin
na nám. T.G.M. pod kašnou

Kontakt: 728 637 130

*Hodně štěstí, zdraví,
úspěchů v novém roce
a dobrou chuť při konzumaci
vánočního kapra vám
přejí František Budka a jeho
spolupracovníci.*

Zastupitelé v letošním roce oddali přes sto párů

SEDLČANY Přinášíme poslední letošní rozhovor se sedlčanským starostou Ivanem Janečkem. Zeptali jsme se jej na zhodnocení prvního plesu města, vykonávání svatebních obřadů, poslední zasedání rady města, a především na plánované investice v nadcházejícím roce.

Jak se povedl první Reprezentační ples města? Na co město využije výdělek z plesu?

Z mého pohledu dopadl 1. ples města Sedlčan velmi dobře. Podrobnější

Pokračování na straně 5

O hudební doprovod na adventních trzích se postarala část kapely Emil Horváth Band

SEDLČANY Další vánoční akcí, kterou si obyvatelé města i jeho návštěvníci mohli vychutnat na ná-

to bylo proto, že v osm hodin ráno, kdy trh začínal, byla ještě téměř tma. Na náměstí tentokrát

městí T. G. Masaryka, byly adventní farmářské trhy, které v sobotu 14. prosince jako všechny letošní, uspořádala firma Street Food Market. Lidé se tentokrát scházeli hodně pozvolna. Možná

vyrostlo kolem dvaceti stánků, v nichž prodejci nabízeli vánoční dekorace, jmelí, staročeský trdelník, svařák, punč bez alkoholu pro děti i s alkoholem pro dospělé, kravské a ovčí mléčné produkty, uzeniny, a také doma vyráběné svíčky v podobě různých zvířat, růžiček, srdíček a sněhuláků.

I svíčku v podobě

Pokračování na straně 14

Příště 8. ledna

První číslo Sedlčanského kraje
v příštím roce vyjde ve středu 8. ledna.

V Pořešicích se nakonec dočkají posílení vodního zdroje

VYSOKÝ CHLUMEC Zastupitelstvo městyse Vysoký Chlumeček schválilo aktualizovanou výzvu k podání nabídky na stavební práce, související s posílením zdroje pitné vody v osadě Pořešice.

Již na jaře jsme v Sedlčanském kraji informovali o tom, proč se v osadě nedařilo získat povolení k posílení vodního zdroje. Obyvatelé Pořešic a Bláhovské Lhoty přitom již mnoho let čelili nedostatku vody, zejména v letních měsících.

Projekt na posílení vodního zdroje se začal řešit už v roce 2021 a na konci roku získal městys příslib dotace ze Státního fondu životního prostředí ve výši přes dva miliony korun. Jak ale uvedl starosta městyse Jiří Svatek, projekt narážel na komplikace způsobené odvoláním jednoho z majitelů nemovitostí, což vedlo k výraznému zpoždění.

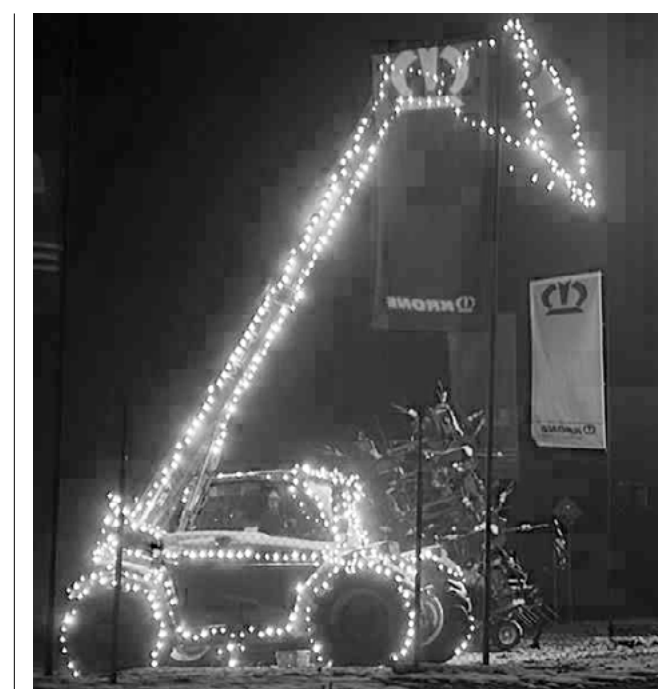
„Kvůli průtahům v nařízení právní moci stavebního povolení jsme přišli

Pokračování na straně 4

Autoři čísla

Na vzniku vánočního vydání Sedlčanského kraje se slovem nebo obrazem podíleli:

Arcimovičová Jana
Dlouhý Milan
Faktorová Michaela
Falcová Gabriela
Fiala Miroslav
Kolářová Martina
Křenková Vladimíra
a žáci ZUŠ Sedlčany
Kuthan Jan
Macháček Josef
Motrincová Jana
Motrincová Sabina
Müller Jindřich
Myslíkovjan David
Nádvorník Jaroslav
Němec Jiří
Oubrecht Jiří
Petržilková Vocová
Kateřina
Prošková Burdová
Michaela
Roškot Vladimír
Stibor Karel
Stošická Michaela
Stropnický Matěj
Synková Hana
Štverák David
Trachtová Hadáčková
Olga
Vávra František
Velfl Josef
Vladař Jan
Vohanka Bohumil
Žebrakovský Jan

Působivou vánoční výzdobu si opět připravili zaměstnanci podniku LIVA ve své provozovně v Krchově u Petrovic. Manipulátor Merlo Turbofarmer ozdobili stovkami vánočních světylek.

Foto: Sabina Motrincová

pf 2025

ÚDRŽBA SILNIC s.r.o.

**Přejeme Vám krásné prožití Vánoc,
šťastný a úspěšný nový rok 2025,
a přímou cestu životem bez překážek.**

Kamerové zkoušky prokázaly špatný stav kanalizace

KRÁSNÁ HORA NAD VLTAVOU Během listopadu komplikovaly provoz ve městě práce na kanalizaci v komunikaci vedoucí od pneuservisu k okálům v délce asi 200 metrů. Kanalizace je v ní rozdělena na dvě části, některé objekty v ulici jsou napojeny na jinou větev.

„V ulici jsme chtěli udělat nový povrch. Jde o část, jež stav byl po pokládání vodovodu v roce 2023 jedním z nejhorších. Rozhodli jsme se ale nejdřív udělat kamerové zkoušky, v jakém stavu je kanalizace,“ vysvětluje starosta města Jaroslav Kříž. Kamerové zkoušky prokázaly velmi špatný stav kanalizace. Na mnoha

místech byla popraskaná, spád byl jen na některých úsecích, napojení připojek bylo podle starosty amatérské. „Do hlavního řadu koukaly různě dlouhé a mnohdy i rozlámání kusy trubek,“ popisuje.

Aby bylo možné práce provést, byla omezena průjezdnost lokality, snížena rychlost a jeden den byla část komunikace zcela uzavřena. „Řešili jsme jen zásobování místního obchodu. Důležitá křižovatka ale byla uzavřena pouze jeden den a pak už byl průjezd opět možný. Během tohoto dne bylo podle vedení obchodu možné zajistit zásobování náhradním způsobem

nebo s ním počkat,“ vzpomíná Kříž.

Na jaře dojde na poslední část opravy – položení nového povrchu. Půjde o litý asfalt. Zároveň s komunikací budou udělány také nové chodníky ze zámkové dlažby. „Obvyatělé v ulici s opravami a dopravními omezeními problém neměli, ale už se pochopitelně na nové povrchy těší,“ říká starosta.

Obě části opravy financuje město z vlastního rozpočtu. Kanalizace byla rozpočtována na 1,9 milionu Kč bez DPH, nové povrchy by měly stát 3,5 milionu korun bez DPH.

Olga Trachtová
Hadáčková

Ochranáři z Vlašimi budou zlepšovat stav zeleně na Sedlecko-Prčicku

SEDELEC-PRČICE Zastupitelstvo města schválilo projekt s názvem Ošetření stromů a návrh nových výsadeb, který má zlepšit stav zeleně v Bolechovicích, Kvasejovicích, Jetřichovicích, Nových Dvorech, Vrchotických a několika dalších místních částech. Projekt je podpořen dotací 1 475 497 Kč od Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, přičemž celkové náklady dosahují téměř 1,75 mil. Kč.

V rámci projektu bude odborně ošetřena stávající vzrostlá zeleň pomocí

bezpečnostních a zdravotních řezů, dojde k instalaci bezpečnostních vazeb a některé stromy budou s ohledem na jejich stav odstraněny a nahrazeny novými. Větší zásahy jsou navrženy například v dubové aleji v Bolechovicích, u kapličky v Jetřichovicích, na návsi v Přestavkách, nebo v areálu ZŠ a MŠ Sedlec-Prčice. „Péče o nově vysazené stromy, zajištění prostřednictvím našich technických služeb, které provádějí pravidelnou záliuku nových stromů a údržbu okolí,“ říká sedlecko-prčická starostka Miroslava Jeřábková.

Projekt zpracoval Martin Adamíra ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody (ČSOP) Vlašim, jež se na podobných

akcích podílel již dříve. Ochranáři z Vlašimi například pečují o sad s původními odrůdami ovocných stromů v Jetřichovicích. Město se tak na tuto organizaci obrátilo vzhledem k dobrým zkušenostem i v novém projektu. „Prostřednictvím pracovníků ČSOP Vlašim jsme řešili v minulosti podobné práce – tedy bezpečnostní řezy, odstraňování jmelí, instalaci vazeb a podobně, na vzrostlých stromech ve vlastnictví města,“ vysvětluje Jeřábková.

S ČSOP Vlašim uzavřelo MÚ Sedlec-Prčice smlouvu na celkovou částku 1 622 317 Kč včetně DPH s datem dokončení plánovaných prací 15. listopadu 2025.

Michaela Faktorová

Nový druh bioodpadu – záchodová mísa

SEDLČANY Zhruba před měsícem se poblíž nádoby s bioodpadem, která je umístěna u prvního paneláku u kulturního domu, jen několik kroků od vietnamské večerky, objevila vyřazená záchodová mísa.

Odložené WC nádoby jsou Na Severním sídlišti již delší dobu.

Náhoda, mohlo se zdát. Někdo spěchal při výměně bytového jádra, a tak ji odložil právě v těchto místech.

Jenomže ona to náhoda určitě není. Teď v polovině prosince jsou na stejném místě staré zácho-

docela dlouhou dobu. Snad by to neměl být takový problém nádoby naložit do auta a odvézt tam, kam patří,“ shodli se obyvatelé sídliště, kteří o odložených záchodových misách redakci informovali.

David Myslikovjan

V Pořešicích se nakonec dočkají posílení vodního zdroje

Dokončení ze strany 3 o původně příslibenou dotaci a uskutečnění záměru tak muselo být na nějakou dobu odloženo. Odvolatel neuspěl u odvolacího orgánu Středočeského kraje, ani následně u krajského soudu, který jeho žalobu po roce průtahů zamítl. I přes komplikace se nám podařilo zajistit novou dotaci, byť s vyšší spoluúčastí městyse,“ vysvětluje starosta.

Aktualizované zadáva-

cí řízení, které bylo nyní schváleno, představuje významný krok k provedení dlouho odkládaného projektu, který je zásadní pro lepší zásobování pitnou vodou v Pořešicích. „První fáze akce je plánována na jaro příštího roku. V rámci ní bude vybudován nový vodní zdroj a přiváděcí řád k úpravě na návsi,“ dodává Svatek. Další etapa pak počítá s rozšířením vodojemu.

Michaela Faktorová

Rozpočet na příští rok klade důraz na investice a udržitelnost

Dokončení ze strany 3 náklady jsou ve výši 2,6 mil. Kč bez DPH. V případě získání dotace, která dosahuje maximálně 50 % uznatelných nákladů, budou prostředky využity na zpevnění a oplocení plochy budoucího centra, na které pak budou umístěny dva lodní kontejnery se zastřešením a buňka pro obsluhu včetně vybavení. Dále je do projektu zařazen nákup 50 kompostérů o objemu 900 litrů, pěti kontejnerů na textil a deseti na tetrapak.

„Vybudováním re-use centra by mělo dojít ke snížení velkoobjemového odpadu, který dnes končí ve sběrném dvoře a následně na skládce ve Voticích. Jedná se hlavně o nábytek – sedačky, skříně, stoly, židle, postele..., který by si možná někdo ještě rád odvezl například na chalupu nebo chatu, což ze sběrného dvora, když skončí v kontejneru, nelze. Mělo by tak dojít i ke snížení nákladů na likvidaci odpadu, a k využití věcí, které mohou někomu ještě pár let sloužit,“ vysvětluje starostka Sedlce-Prčice Miroslava Jeřábková.

Dotace pro školské a zájmové organizace, zahrnuté v rozpočtu města na příští rok, zohledňují zejména rostoucí náklady na energie, ZŠ a MŠ Sedlec-Prčice například získá 4,1 milionu Kč. Podpora směřuje i k místním sportovním klubům a dalším spolkům, jako je Klub důchodců či Klub posti-

žených civilizačními nemocemi. Celkem je na příspěvky a dotace místním organizacím v příštím roce vyčleněno přes osm milionů Kč.

Město na rozdíl od okolních obcí nevyužívá systém participativního rozpočtu, při kterém mohou občané předkládat své návrhy. „Nemáme participativní rozpočet, ale každoročně před přípravou rozpočtu na další rok oslovujeme zástupce osadních výborů se žádostí, aby předložili návrhy na opravu, údržbu a investice v jednotlivých místních částech, které zastupují. Vybrané náměty jsou pak zařazeny do rozpočtu města na další rok. Většinou je na tyto práce a projekty vyčleněno v rozpočtu kolem 1,5 mil. Kč v běžných výdajích a na investice pak od půl do jednoho milionu korun. Opravuje se tak majetek města – například hasičské zbrojnice nebo obecní domy, dochází k úpravám veřejných prostranství (návsi), opravám drobných sakrálních staveb (křížky, kapličky), opravují se komunikace, rozšiřují se místa pro separaci odpadů, upravují a doplňují se dětská hřiště...,“ popisuje starostka.

„V letošním roce byl za více než 2,5 milionu korun opraven obecní objekt v Kvasejovicích, byly doplněny herní prvky na hřiště v Sedlci, Přeci, Divišovicích, Mrákoticích, Nových Dvorech... Pro příští rok planujeme úpravu veřejného prostranství v Měšeticích, úpravy zázemí u hasičské zbrojnice v Uhřetovicích, úpravy veřejného prostranství v Lidkovicích s nákupem venkovního posezení pro pořádání akcí, opravu přízemí v hasičském domě v Nových Dvorech a další akce,“ dodává Jeřábková.

Michaela Faktorová

Zastupitelé v letošním roce oddali přes sto párů

Dokončení ze strany 3 hodnocení bych ale nechal na návštěvnících, protože jako iniciátor bych mohl být v tomto ohledu neobjektivní. Účast byla velká, taneční sál byl zcela zaplněn a některé stoly byly obsazeny i ve vestibulu. Finanční stránku zatím nemáme zcela uzavřenou, každopádně se jednalo o ples, který nemá za cíl výdělek, nýbrž především reprezentaci města.

Právo oddávat má všech 21 zastupitelů. Výhodou určitě je, že si svatebčané mohou oddávajícího vybrat, ale nesnižuje se tím i jakási vážnost tohoto důležitého kroku? Jaké máte vy sám zážitky z obřadní síně?

Jsem přesvědčen, že možnost oddávat daná všem členům zastupitelského sboru je v naprostém pořádku. Nehledě na skutečnost, že mnoho svatebčanů nepochází z našeho regionu, a tedy nemají k městu žádnou vazbu. Pokud jsou to místní lidé, tak požadavek na konkrétní oddávajícího mívají. Celkem se v průběhu roku u nás uskutečnilo přes 100 svateb, z toho 29 církevních.

V obřadní síni se oddává jen zcela výjimečně. Většina obřadů se koná pod širým nebem v okolí města, případně na místech k tomu upravených. A zážitky, tak ty jsou nejčastěji v očích dvou mladých lidí, kteří se rozhodli spojit své životy.

Jaké zásadní věci se řešily na poslední radě města?

Hlavním bodem jednání městské rady 11. prosince byla kontrola plnění rozpočtu za rok 2024 a odsouhlasení návrhu rozpočtu na rok 2025, jak bude předložen na jednání městského zastupitelstva.

Jaké budou největší investice města v příštím roce?

Největší investiční akcí v roce 2025 bude již dlouhou dobu zmiňovaná rekonstrukce budovy staré polikliniky. Výše investičních nákladů je stanovena na 50 milionů Kč. Oprava budovy je pro město důležitá, jde o zdravotnictví, ale pro město je to obrovská položka, takže jsme žádali o přidělení dotace ve výši 20 milionů korun v rámci Národního plánu obnovy. Skončili jsme bohužel těsně

pod čarou a poslední měsíce jsem kolem toho měl řadu jednání a cest. Nakonec se snaha zúročila a 9. prosince jsme rozhodnutí o poskytnutí dotace obdrželi. Následně bylo 12. prosince zhotoviteli díla předáno staveniště a vlastní práce na rekonstrukci budou zahájeny v lednu. Dále bychom chtěli opravit některé komunikace. Mělo by se jednat o ulici Víta Nejedlého od Sedlecké ke křižovatce s ulicí Petra Bezruče a dále ulice Na Potůčku mezi šestidomky. Také nás čeká dokončení opravy ulice Růžové a více než devět milionů korun půjde na opravu vodohospodářského majetku.

Jak slavíte Vánoce? Máte se svou rodinou nějaké vlastní tradice?

Vánoce slavíme spíše standardně. Snažíme se trochu zpomalit běh života, potkat se v rámci rodiny a užít si v klidu atmosféru Vánoc a příchod nového roku.

Michaela Faktorová
(Otázky starostovi Sedlčan Ivanu Janečkovi můžete klást i vy. Stačí je zaslat na email: faktorova@sedlcansky-kraj.cz)

Hasiči zvelebovali svůj areál

ZADNÍ BOUDY V místní hasičské klubovně se v sobotu 14. prosince po roce na výroční valné hromadě sešla členská základna Sboru dobrovolných hasičů Martinice.

„V loňském roce jsme úspěšně připravili a zajistili naše tradiční spolkové akce. Ve spolupráci se členy SDH Dobrošovice jsme například uspořádali jubilejní 10. ročník hasičské soutěže Martinická osma. Náš hasičský sbor se tak řadí k malé skupině osadních hasičských sborů pořádající soutěž v požárním sportu. Na soutěž zveme i sbory, které ještě vlastní a soutěží s přenosnými motorovými stříkačkami PS 8,“ připomněl ve své výroční zprávě starosta sboru Jiří Vaněk.

Nejaktivnější členové

sboru svoji pracovní aktivitu zaměřili na dokončení výstavby spolkového areálu – udělali vrt, rozvedli vodu a instalovali mobilní WC. „Dnes areál splňuje podmínky pro konání soutěží v požárním sportu, kde vystavujeme zrenovovanou kořskou historickou stříkačku,“ zmínil také Vaněk.

František Vávra

Zavolat si o pomoc není prohra, říká ke své nové písničce, kterou věnoval Lince bezpečí, hudebník Patrik Stoupa

SEDLČANY Sedlčanský rodák, osmadvacetiletý Patrik Stoupa, je pop-rockový a muzikálový zpěvák, klavírista a skladatel. Ačkoliv v posledních dnech a týdnech je v jednom kole a vystupuje téměř každý den, před jeho koncertem v kulturním domě v Sedl-

Singl mi pokřtily moje kamarádky z branže, zpěvačka a finalistka první řady Superstar Šárka Vaňková, zpěvačka a herečka Hanka Křížková, herečka Eva Čížková a herečka Marika Procházková. Píseň je na podporu mladých

rok jsem založil v Praze v Dejvicích také soukromou hudební školu Elephant art academy a letos jsme se rozrostli o další dvě pobočky, máme přes dvě stě padesát studentů a mám pod sebou deset učitelů. Také učím pár hodin zpěvu a interpretace

Patrik Stoupa (třetí zleva) na křtu své nové skladby Sára

čanech, který se bude konat v pátek 20. prosince, nám odpověděl na několik otázek.

Ta první se týkala jeho nového singlu Sára, o němž byla v první polovině prosince reportáž v České televizi a TV Barrandov. „Před pár lety jsem měl jednoho velmi blízkého člověka, který prošel šikanou ve škole a nedopadlo to úplně dobře,“ svěřil se hudebník v reportáži České televize. Písničku, kterou složil Patrik a na jejímž vzniku se podílela i jeho sestra Tereza Stoupová, je totiž o silném tématu dětské šikany. Mladý zpěvák skladbu věnoval Lince bezpečí, která poskytuje pomoc mladistvým i jejich rodičům v tíživých situacích, jako poděkování za třicet let jejího fungování.

Patriku, představil byste nám svoji novou skladbu?

lidí, kteří trpí psychickými problémy a bojí se o nich někomu říct. Cílem je ukázat, že zavolat si o pomoc není prohra, ale přesně naopak. Moje sestra, která sama měla podobné problémy, se ke mně připojila a napsala refrén písničky Sára. Točili jsme vše na Praze 7 v ateliérech a využili jsme i pošmourného počasí a natočili pár záběrů venku. Písnička vznikala téměř rok a produkce se tentokrát ujal Aleš Zenkl, kterého můžete znát jako baskytaristu například z kapely Miro Žbirky nebo Michala Hruzy.

Kde všude jste v letošním roce koncertoval? A jak se vyvíjí váš hudební život?

V letošním roce jsem měl plno koncertů, přes léto na festivalech a od půlky listopadu jedeme Vánoční turné. Minulý

na Mezinárodní konzervatoři. Koncerty jsou ale pro mě to nejdůležitější. Hrajeme letos opravdu hodně a času na odpočinek je málo, hlasivky jsou už hodně unavené, ale koncerty jsou to, co nás nabíjí, takže se na všechna místa neskutečně těšíme.

Budete ještě někde vystupovat před vánočními svátky po skončení sedlčanského koncertu?

Sedlčanský koncert v pátek 20. prosince je naší poslední zastávkou před Vánoci. Budeme mít ten týden v nohách přes tisíc kilometrů, protože v pondělí hrajeme v Kolíně, v úterý v Chebu, ve středu v Chrudimi a ve čtvrtek v Praze. Ale už se na všechny moc těšíme (úsměv). Zahrajeme posluchačům nejenom vánoční melodie, ale zazní také pár písniček z mojí tvorby.

David Myslikovjan

Při nezapomenutelném dobrodružství děti mohou zachránit kouzlo Vánoc

REGION Na různých místech regionu se na konci listopadu objevily QR kódy kvůli interaktivní hře pro děti nazvané Zachraňme kouzlo Vánoc. O hře jsme si povídali s Veronikou Hájkovou ze ZŠ Sedlec-Prčice.

O jakou hru jde?

Jedná se o rodinnou únikovou hru pro děti a jejich rodiče. Díky ní mohou zažít nezapomenutelné vánoční dobrodružství s pejskem Dárečkem a zachránit tak kouzlo Vánoc.

Co bylo motivací pro její vytvoření?

Vytvořit hru, která by rodinám zpříjemnila čekání na Vánoce. Chtěli jsme, aby hra poutavou formou přiblížila vánoční tradice, zvyky a koledy, a zároveň podpořila myšlenku trávení společného času s rodinou.

Kdo se na její výrobě podílel?

Hra byla vytvořena v rámci projektu MAP IV Sedlčansko. Spolu se mnou na ní pracoval tým naší DIGI sekce, především učitelka Jana Plochová ze ZŠ a MŠ Sedlec-Prčice se svou rodinou. Ti hru pro naše nejmenší nejen namluvili, ale i nazpívali. Školy v jednotlivých obcích pak hru upravily tak, aby rodinám nabídly příjemnou adventní procházku jejich obcí.

Určitě jsme nyní někomu zlákali. Co k absolvování hry zájemci potřebují?

Chytrý telefon s nainstalovanou aplikací Glitr, kterou naše školy používají pro výuku žáků. Dá se snadno stáhnout jak na Android, tak na iOS. Protože se jedná o únikovou hru, prvním úkolem je najít QR kód v blízkosti příslušné školy, který hru zdarma odemkne.

V jakých obcích je možné ji hrát?

Lze si ji zahrát v pěti obcích regionu – v Sedlčanech, Sedlci-Prčici, Jesenici, Kosově Hoře a Počepicích.

Kolik je na to času?

Hra bude dostupná po celý advent a ukončíme ji 3. ledna. **Olga Trachtová Hadáčeková**

O třetím adventním víkendu patřil vysokochlumecký skanzen Vánocům. Četní návštěvníci nejen ochutnali na místě pečené vánočky či lívanečky, ale seznámili se také se starými řemesly a vánočními zvyklostmi našich předků.

Jesenice zpívala koledy

JESENICE Čtrnáctý ročník akce Česko zpívá koledy nenechal klidnou učitelku

neviňátko, Štěstí, zdraví, pokoj svatý a Vánoce, Vánoce přicházejí. Monika

místa. O ozvučení se postaral ředitel školy Lukáš Kolář, improvizovaný

hudební výchovy v jesenické základní škole Moniku Račkovou. Po loňské generálce v jiném čase a jen v útrokách školy se letos rozhodla uspořádat společné zpívání podle pravidel akce, tedy ve středu 11. prosince od 18 hodin na veřejnosti.

Jesenice je jedinou základní školou, která je v rámci regionu do akce

Račková navíc přidala písničku Rolničky, rolničky. „Dětem se ta píseň líbí a dobře zpívá,“ vysvětluje.

Zkoušelo se většinou v hodinách hudební výchovy. V posledním týdnu před akcí se žáci sešli několikrát i společně. Generální zkouška se konala v úterý 10. prosince dopoledne. Žáci všech ročníků školy si vyzkoušeli nejen

sbor vedla sama Monika Račková. Vystoupení přihlíželi také zastupitelé obce v čele se starostou Milanem Jirouškem.

„Bylo to super. Takhle přesně jsem si to představovala. Jen nevím, jestli se k nám připojilo i publikum,“ neskřývala po skončení radost Račková. „Pochválit musím především děti, jak se naučily všechna

zapojena. Žáci již několik týdnů nacvičovali písničky, které autoři projektu pro tento ročník zvolili – Nesem vám noviny, Páslí ovce valaši, Půjdem spolu do Betléma, Jak jsi krásné

znalost slov ve všech slokách všech písní, ale také své rozložení na schodech vedoucích k místnímu kostelu. Ve středu 11. se sešli deset minut před začátkem, aby zaujali svá

slova písní a k celé akci přistoupily velice svědomitě, děkuji i kolegům za pomoc při organizaci a rodičům za podporu,“ dodala.

Olga Trachtová Hadáčeková

Stalo se před 30 lety (43)

REGION V této rubrice přinášíme malý průřez tím, o čem jsme psali v Sedlčanském kraji před třiceti lety. Dnes vybíráme z triačtyřicátého čísla roku 1994.

Téměř rok se vleklou záležitost kvasejovické školy konečně dospěla ke svému konci. Obecní úřad Sedlec-Prčice zmíněný objekt prodal Čechoaustralance Michaela Fráterové, která se po letech s rodiči vrátila do své vlasti. S prodejem se však rozpoutala kampaň ze strany Pionýrské skupiny Benešov, která objekt po léta užívala. Vydátně „pomáhaly“ Haló noviny, které se pustily do tehdejšího starosty Jaroslava Krejčího a nařkly ho z nezákonného prodeje budovy. Občané se jednoznačně postavili na stranu svého starosty, soudní řízení se však vlekllo a teprve po pěti stáních soudkyně vynesla rozsudek, který dal za pravdu žalované straně, Michaela Fráterové, která k případu mimo jiné rekla: „V důkazním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že na mne nemovitost převedl skutečný vlastník, kterým byla obec Sedlec-Prčice. Závěrečná řeč žalobců se specializovala na to, že jsme cizí státní příslušníci, a že bychom neměli tedy vlastnit žádné nemovitosti, což není pravda. Jakmile má člověk někde trvalé bydliště, má nárok i na koupi domu.“ Fráterovi si Kvasejovice po návratu z Austrálie vybrali za svůj nový domov. Neměli zde žádné rodové kořeny, prostě se jim tento kraj zalíbil. Popotahování po soudech nebyl šťastný začátek, takže všichni měli radost, že nepřijemná záležitost snad končí a na jaře se začne konečně řádně – od podlahy – přestavovat.

Již počtvrté zazněla v předvánočním čase v chrámu sv. Martina v Sedlčanech Česká mše vánoční. O kulturní program, jehož hlavním bodem bylo právě známé dílo rožmitálského učitele J. J. Ryby, se postaral amatérský pěvecký soubor Zábój.

Zasloužený úspěch sklidila výstava k 100. narozeninám sedlčanského muzea, o čemž svědčila i skutečnost, že se prodloužila o další tři dny. Zaujala návštěvníky všech generací, včetně mláde. Ředitel muzea a zároveň průvodce výstavou Jiří Páv dokázal udržet pozornost žáků, studentů, a dokonce mrňousů z mateřských škol. Lidé z výstavy odcházeli a zase se vraceli často i s kouskem historie, který ve svém okolí našli. Přinesli nůžky na střihání ovcí, co už hodně pamatovaly, bruslařský odznak z období před 1. světovou válkou a například i střepy středověké keramiky sesbírané na poli u Ústupenec.

Jak poodhalit a ovlivnit svůj osud jsme napověděli všem vdavekchtivým: O Štědrém dnu dejte na stůl tři talíře. S vodou, růžencem a mincí. Děvče majíc zavázané oči sahá na talíř. Dotkne-li se talíře s vodou, dostane pijáka, sáhne-li na talíř s růžencem, bude její ženich hodný a zbožný, talíř s mincí jí dá ženicha bohatého. – Která dívka sebere o Vánocích devět patiček od vánoček, do roka se vdá. – Když není jisté, že se vdáte do roka, vytrhněte si vlas, přivažte si na něj prstýnek a přidrže u sklenice. Kolikrát o ni cinkne, tolik let musíte ještě čekat.

-mk-

KONCERTY, ZÁBAVY, PLESY

■ Sedlčany – kult. dům
19. 12. Jakub Smolík: Vánoční koncert
vánoční koncert oblíbeného zpěváka Jakuba Smolíka; 19:00
20. 12. Pod křídly Vánoc
vánoční koncert Patrika Stoupy s dětským sborem; 19:00
8. 1. Javory Beat
koncert sourozenců Ulrychových; 19:00

■ Sedlčany – Pohoda club
20. 12. Předvánoční mejdan
hraje DJ Míra Šmarda; 21:00
21. 12. Vánoční besídka – Pohoda stage
21:00
25. 12. Vánoční oldies
hraje DJ Sláva Bloch; 21:00
28. 12. Kabát Revival Plzeň
rockový koncert skupiny Kabát Revival z Plzně; 21:00
31. 12. Silvestr
party k přivítání Nového roku; 21:00

■ Příčovy – zámek
21. 12. Adventní koncert
vystoupí pěvecký sbor Zábój Sedlčany; 16:00

■ Votice – Restaurace U Modré kočky
21. 12. RockTom potichoučku
koncert skupiny RockTom; 20:00

■ Nechvalice – kostel
22. 12. Vánoční koncert
vystoupí ženský sbor Krásky, na varhany hraje Vladimíra Štěpánová; 16:00

■ Sedlčany – nám. T. G. M.
22. 12. Vánoční koledy
účinkuje Brass Band Jana Mandovce; 16:00

■ Osečany – náves
22. 12. Vánoční koledy
vánoční setkání se zpíváním koled; 18:00

■ Petrovice – náměstí
23. 12. Zpívání u vánočního stromu
tradiční setkání a zpívání koled u vánočního stromu; 16:00

■ Sedlec-Prčice – kaple ČCE

23. 12. Slávek Klecandr
vánoční recitál Slávka Klecandra; 19:00

■ Krásná Hora nad Vltavou – kostel sv. Mikuláše
24. 12. Vánoční koncert
vánoční koncert chrámového sboru; 14:00

■ Krásná Hora nad Vltavou – kult. dům
25. 12. Tradiční myslivecký ples
k tanci a poslechu hraje kapela Horvát Band, soutěž o ceny; 19:00

■ Osečany – sál
25. 12. Myslivecký ples
k poslechu a tanci hraje VAT; bohatá myslivecká tombola; 20:00

■ Dublovice – Pohostinství Na Nový
27. 12. Vánoční zábava
k tanci a poslechu hraje skupina Static; 20:00

■ Hořetice – hostinec
27. 12. Obecní vánoční ples
k poslechu a tanci hraje kapela Durmol; 20:00

■ Sestrouň
10. 1. Hasičský ples
k poslechu a tanci hraje Ešner Band

■ Počepice – areál U Ra-dešínska
11. 1. Hasičský ples SDH Počepice

■ Petrovice – Obecní dům
11. 1. Křesťanský ples

■ Nové Dvory – dům hasičů
11. 1. Hasičský ples SDH Nové Dvory
k poslechu a tanci hraje kapela Neptun; 19:30

■ Vrchotice – hostinec Na Františku
11. 1. Lhotecký bál
32. lhotecký bál pořádá DSO Včelákova Lhota, k tanci a poslechu hraje Hošna Band; 20:00

■ Sedlčany – Komunitní centrum za farou
11. 1. 1. ročník setkání s harmonikou
výtěžek bude věnován na opravu zvonů, vstup dobrovolný, občerstvení

zajištěno; 15:00

VÝSTAVY

■ Sedlčany – kult. dům
70. výročí založení KDJS
výstava připomínající 70 let fungování KDJS

■ Petrovice – obecní úřad
Advent v Petrovicích
výstava výtvarného oboru ZUŠ Petrovice

■ Sedlčany – muzeum
Sanctus Benedictus
výstava fotografií středověké architektury ve sklepním prostoru Šlépěje
vanoční prodejní výstava Veroniky Hejhalové a Věry Dlouhé; do 10. 1.
Krajinou Sedlčanska
výstava fotografií Milana Dlouhého; do 10. 1.

■ Sedlčany – knihovna
Když se ztratí barvy
výstava analogových fotografií Karla Stibůrka; do 31. 12.

■ Počepice – Obecní úřad
Tvoření s příběhem
výstava dětského výtvarného kroužku; do 20. 12.

■ Votice – klášter
Evropské Vánoce
výstava věnovaná vánočním tradicím a zvykům, výstava betlémů ze soukromé sbírky; do 30.12.
Vánoční prodejní výstava
tradiční výstava místních řemeslníků a chráněných dílen; do 30. 12.

PŘEDNÁŠKY

■ Sedlčany – knihovna
11. 1. Celodenní workshop o nerůstu
workshop s Tadeášem Žďárským ze Sedlčanska udržitelně; 9:00

DIVADLO

■ Votice – kino
21. 12. Pohádky na Vánoce
pohádkové divadelní vyprávění; 15:00

■ Drážkov – Divadlo Hogo Fogo
29. 12. Zamilovaný sukníkář
předsilvestrovskou komedií uvádí Divadelní společnost

Háta; 19:00

■ Sedlčany – kult. dům
11. 1. Kouzla Hollywoodu
komedii uvádí Divadelní spolek Zornice Maršovice; 19:00
12. 1. Jak se Kudla přepočítal
dětské divadelní představení; 15:00

KINO

■ Votice
18. 12. Čarodějka
rodinný fantasy muzikál; 17:00
19. 12. Léto s Evženem
česká komedie; 20:00
8. 1. Mufasa: Lví král
animovaný dobrodružný film; 17:00
9. 1. V dobrém i zlém
česká komedie; 20:00

■ Sedlčany
20. 12. Vandráci na ostrově lidojeďů
český dobrodružný dokument; 20:00
4. 1. Poklad
česká dobrodružná komedie; 20:00
9. 1. Parthenope
filmový klub; 20:00
10. 1. Andy Warhol – americký sen
slovenský dokument; 20:00
11. 1. Dozorkyně
švédsko-dánské drama, thriller; 20:00

SPORT

■ Sedlčany – zimní stadion
18. 12. Pohárové utkání Ševci Nový Knín – HC Olbramovice; 18:30
Novit Neveklou – HC Huroni Vršovice; 20:25

20. 12. Pohárové utkání Rybníkáři – HC Žabáci Solopysky; 18:30
HC Čerti Křepenice – HC River Boys Zvírotice; 20:25
21. 12. Pohárové utkání HC Domino – HC Bubák Chlum; 16:00
HC Kňovice – AHC Nový Knín; 18:00

22., 25.–30. 12., 1., 5., 12. 1. Veřejné bruslení
14:00–16:00
22. 12. Pohárové utkání HC Medvědi Sedlčany – HC Hrádek; 16:30
HC Miličín – DSK Daleké Dušníky; 18:25
Stará garda Štětkovice – Rumola; 20:20
23. 12. Pohárové utkání

HC Huroni Vršovice – Ševci Nový Knín; 18:30
HC Olbramovice – Rybníkáři; 20:25

24. 12. Veřejné bruslení
12:00–14:00
27. 12. Pohárové utkání HC Žabáci Solopysky – HC Kňovice; 18:00
HC Kačeři Příčovy – HC Rebel Sázava; 20:00
28. 12. Pohárové utkání AHC Nový Knín – Novit Neveklou; 16:30
Stará garda Štětkovice B – HC Čerti Votice; 20:25
29. 12. Pohárové utkání DSK Daleké Dušníky – HC Medvědi Sedlčany; 16:30
HC Votice – HC Miličín; 18:25
Rumola – HC Bubák Chlum; 20:20
30. 12. Pohárové utkání HC Rebel Sázava – HC Domino; 18:30
HC River Boys Zvírotice – HC Kačeři Příčovy; 20:25
11. 1. Hokejový zápas Tatran Sedlčany – HC Příbram B; 17:00
12. 1. Hokejový zápas ženy HC Kobra Praha – HC Mamby Tábor; 16:30

■ Sedlčany – u kult. domu
21. 12. Pochod k vánočnímu stromčeka
tradiční vánoční turistický pochod, trasa 6 km; 9:00

■ Sedlčany – Háječek
22. 12. Žabácká vánoční procházka
procházka 8,5 km přes Příčovy do lesa Dešno a zpět, pořádá sportovní klub DA-BA; 9:00

■ Sedlčany – kotlina
31. 12. Tuning Race Show
tradiční silvestrovská soutěž, tentokrát o nejlepší tuning a nejoriginálnější styl jízdy

■ Kvasejovice – Hospoda Pod Lipou
31. 12. Silvestrovský běh
3. ročník silvestrovského běhu, dětská trasa 200 m, ostatní 8 km; 10:00

■ Nechvalice – před OÚ
31.12. Silvestrovský běh
běžecké trasy 4 a 10 km, trasa pro pěší 4 km; 10:30

■ Dublovice – hřiště
1. 1. Novoroční fotbalák
tradiční akce k zahájení

Nového roku, střelba na láhev šampaňského

■ Petrovice
1. 1. Novoroční výšlap
tradiční turistický pochod

■ Křečovice – u OÚ
1. 1. Novoroční pochod
20. ročník turistického pochodu; 13:00

■ Hulín – resort Hulín
1. 1. Novoroční čtyřlístek aneb Sejdeme se na Hulíně
tradiční turistický pochod se čtyřmi dobrými skutky, start odkudkoli; 13:00

■ Kamýk nad Vltavou – přístaviště
5. 1. Tříkrálové koupání
koupání a občerstvení pro otužilce; 15:00

OSTATNÍ

■ Sedlčany – knihovna
18. 12. Hajánek
podvečerní čtení pro děti z knih Petra Stančíka; 17:00
20. 12. Píšu, píšeš, píšeme
odpolední program pro budoucí autory navštěvující 2. stupeň ZŠ nebo SŠ; 13:30
27. 12. Pohádková babička
čtení vánočních pohádek z knihy Zbyňka Malinského, navazuje Vánoční výtvarná dílna; 15:00
27. 12. Pohádková babička
čtení pohádek z knihy Jiřího Žáčka, navazuje Pohádková výtvarná dílna; 15:00

■ Sedlčany – hvězdárna
20., 21., 27., 28. 12., 3., 4. 1. Pozorovací program
18:00–21:00

■ Obděnice – fara
21. 12. Odposlechy
odpolední setkání s Vladimírem Franzem a klasickou hudbou oslavující Narození Páně; 17:00

■ Kamýk nad Vltavou – Komunitní centrum
18. 12. Bazárek
bazar oblečení, bot a hraček; 15:00

■ Vysoký Chlumec – sál U Kohoutů
18. 12. Vánoční setkání pro důchodce
vystoupení žáků ZŠ, promítání filmu Farářův

konec, občerstvení; 15:15

■ Dublovice – tělocvična ZŠ
18. 12. Vánoční besídka a jarmark
besídka dětí ZŠ, vánoční jarmark a vánoční kavárna; 16:00

■ Votice – klášter
18. 12. Poznejte Votice
posezení nad novou knihou Poznejte Votice; 18:00

■ Počepice – kostel
24. 12. Vigilie Narození Páně
mše svatá; 15:00
25. 12. Slavnost Narození Páně
mše svatá; 8:00
29. 12. Svátek sv. rodiny
mše svatá; 8:00
5. 1. Druhá neděle po Narození Páně
mše svatá; 8:00
12. 1. Svátek Křtu Páně
mše svatá; 8:00

■ Kosova Hora – kostel
24. 12. Vigilie Narození Páně
mše svatá; 16:00
1. 1. Slavnost Matky Boží
mše svatá; 8:00

■ Dublovice – kostel
24. 12. Vigilie Narození Páně
mše svatá; 21:00

■ Sedlčany – kostel sv. Martina
24. 12. Vigilie Narození Páně
mše svatá, Česká mše vánoční J. J. Ryby; 24:00
25. 12. Slavnost Narození Páně
mše svatá; 9:30
26. 12. Svátek sv. Štěpána
mše svatá; 10:00
27. 12. Svátek sv. Jana
mše svatá s žehnáním vína; 9:00
28. 12. Svátek sv. mláďátek, mučedníků
mše svatá; 9:00
29. 12. Svátek sv. rodiny
mše svatá s obnovou manželských slibů; 9:30
31. 12. Sv. Silvestra, papeže
mše svatá s adorací a svá-

tostrým požehnáním; 17:00
1. 1. Slavnost Matky Boží
mše svatá; 9:30
5. 1. Druhá neděle po Narození Páně
mše svatá; 9:30
6. 1. Slavnost Zjevení Páně
mše svatá s žehnáním vody, kádidla, křídý a zlatých předmětů; 17:00
12. 1. Svátek Křtu Páně
mše svatá; 9:30

■ Krásná Hora nad Vltavou – kostel sv. Mikuláše
24. 12. Půlnoční mše sv. Rybova
vánoční bohoslužba; 23:00
25. 12. Slavnost Narození Páně
vánoční bohoslužba; 9:30

■ Jesenice – kostel
25. 12. Slavnost Narození Páně
mše svatá; 11:00
29. 12. Svátek sv. rodiny
mše svatá; 11:00
1. 1. Slavnost Matky Boží
mše svatá; 11:00
5. 1. Druhá neděle po Narození Páně
mše svatá; 11:00
12. 1. Svátek Křtu Páně
mše svatá; 11:00

■ Chlum – kostel
26. 12. Svátek sv. Štěpána
mše svatá, doprovod Laštůvkova vánoční mše; 8:00

■ Počepice – areál U Ra-dešínska
31. 12. Silvestrovská bojovka
trasa pro děti s 12 stanovišti s úkoly; 13:00

■ Sedlec-Prčice – kostel sv. Jeronýma
5. 1. Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby
účinkuje orchestr, varhany a smíšený pěvecký sbor pod taktovkou Václava Revendy; 18:00

ROZHLEDNY

■ Onen Svět
Langova rozhledna
otevřeno o víkendech a svátcích; 9:00–18:00

... zemská tíž je jenom lehce přitažlivá

PETROVICE Přinášíme text nové vánoční koledy, která poprvé zazní 23. prosince v 16 hodin u vánočního stromu na petrovickém náměstí. Text složil Jindřich Müller, autory hudby jsou Miroslav Kudrna a Jiří Cihlář.

Vánoce v Petrovicích

1. Žluté lampy v ulicích,
do vlasů ti vítr fouká,
pod nohama křupe sníh,
v dále zvony zní.
Do liduprázdné ulice
z okna malý kluk se kouká.
Copak asi vyhlíží, o čem
asi sní?

Refrén: Vánoční čas,

svíčky hoří plamenem,
noc bude dlouhá, nechce
se spát.

Slunce jde blíž a zemská tíž
je jenom lehce přitažlivá.
2. Někde blízko za městem,
tam, co kdysi Jan Hus kázal,
velké oblé balvany pokryl
bílý sníh.

V temné noci ztichnul kraj,
měsíc stíny nevymazal,
osvítil nás stříbrem svým.
Je slyšet dětský smích.

Refrén: Vánoční čas, svíčky
hoří plamenem,
noc bude dlouhá, nechce
se spát.

Slunce jde blíž a zemská tíž
je jenom lehce přitažlivá.

TIPO MARKET, s. r. o.
drogerie, nám. T.G.M. 164, Sedlčany

Všem zákazníkům přejeme šťastné a veselé Vánoce a hodně zdraví do nového roku.

Děkujeme vám za vaši přízeň.

Nádherný betlém i letos zdobí prostranství před obecním úřadem ve Vysokém Chlumci.

Dámy a pánové, je dopsáno, řekl na slavnostním křtu své nové knihy Na cvičišti SS historik Tomáš Zouzal, který tak završil svůj dvacetiletý výzkum

SEDLČANY V Kulturním domě Josefa Suka se ve čtvrtek 12. prosince uskutečnil slavnostní křest nové knihy Na cvičišti SS. Její autor Tomáš Zouzal v ní završil dvacetiletý výzkum historie výcvikového prostoru Böhmen.

Slavnostní večer zahájil ředitel sedlčanského muzea David Hroch, který shromážděné hosty seznámil s profesním životopisem autora. Návštěvníky, kteří koncertní sál zaplnili téměř do posledního místa, přivítal rovněž starosta Sedlčan Ivan Janeček, jenž ve zkratce shrnul obsah a inovativní přínos publikace.

Se slovy „*Dámy a pánové, je dopsáno,*“ se následně ujal slova Tomáš Zouzal, který na Sedlčansku již delší dobu působí jako historik a v současné době i jako učitel. Historii vystudoval na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a následně absolvoval výzkumné pobyty v Berlíně, Freiburgu, Mnichově a na dalších místech. Od roku 2015 pracoval v Akademii věd České republiky a posléze v Ústavu pro studium totalitních režimů, kde působí dosud.

Roku 2016 vydal knihu Zabráno pro SS o vzniku výcvikového prostoru SS Böhmen, která byla oceněna Prémii Miroslava Ivanova pro autory do devětatřiceti let. Jejím kmotrem byl tehdy historik a někdejší ředitel sedlčanského gymnázia Jiří Páv a křtěna byla rovněž v Kulturním domě Josefa Suka. Kmotrem navazující knihy Na cvičišti SS se nyní stal další z dlouholetých sedlčanských pedagogů, ředitel 2. Základní školy Propojení Jaroslav Nádvorník. Jeho poutavý projev nejen o Sedlčanech za války, ale i o tom, jak

se historie zaznamenává, vyslechli hosté s velkým zájmem.

Společně s autorem a kmotrem si nad knihou přítukli starosta Ivan Janeček, ředitel muzea David Hroch a ředitel gymnázia Radomír Pecka. Symbolic-

ke prostoru, který se na Sedlčansku a Neveklovsku nacházel za 2. světové války. Aby mohl vzniknout, musely desetitisíce zde žijících Čechů opustit své domovy a majetek jim vyvlastnila Velkoněmecká říše. Přesto jich mnoho na cvičišti už

poznávali, komu mohou věřit a jak si mnozí pomáhali. Slavnostní večer uzavřel zamyšlením, že snad nemusí být u nás opět válka, abychom si uvědomili, že jeden druhého potřebujeme, a že bychom si domova a lidí kolem sebe

s obecními kronikami stáli již na začátku výzkumu. Mnoho z nich už dnes nežije, a pokud chceme autentická vyprávění ještě od někoho slyšet, je nejvyšší čas. Proto také v posledních měsících navštěvujeme společně se dvěma studenty sedlčanského gymnázia pamětníky v okolí, kterým je dnes přes devadesát let, a nahráváme jejich vzpomínky.

Navštěvoval jste osobně místa, o nichž v knize píšete?

Dalo by se říct, že jsem někdejší cvičiště projezdil křížem krážem, a stejně jsem nebyl všude. Jde o území, kde se nachází téměř dvě stě vesnic, nemluvě o různých pietních místech, pozůstatcích bunkrů atd.

Která část knížky vám dala nejvíce zabrat?

To je dobrá otázka, ale není tu nic, co by se náročností nějak lišilo od zbytku. Bylo to těžké od začátku do konce. Roku 2016 jsem plánoval vydat druhou knihu za tři roky, a nakonec se výzkum protáhl ještě na dalších pět let.

Kolik knih o historii Sedlčanska za 2. světové války jste již napsal?

Jsou to ony dvě knihy, které jsme v Sedlčanech křtili, tedy Zabráno pro SS a Na cvičišti SS. Kromě toho vznikly různé články a studie a teď je v přípravě interaktivní databáze, o které si povíme třeba někdy v budoucnu.

Knihy Na cvičišti SS je distribuována v knihkupectvích po celé České republice. Na Sedlčansku ji ovšem lze koupit levněji, a to v sedlčanském muzeu, knihovně a infocentru i na různých obecních úřadech v okolí.

David Myslikovjan

Nad novou knihou si autor knihy Tomáš Zouzal připil s Jaroslavem Nádvorníkem, Davidem Hrochem, Ivanem Janečkem a Radomírem Peckou. Foto Milan Dlouhý

ky pak jeden výtisk putoval k mladším generacím a převzal jej student sedlčanského gymnázia Vojtěch Zemlička.

Návštěvníci také slyšeli několik úryvků z nové knihy, které s velkou empatií přečetla dlouholetá učitelka českého jazyka a spoluautorka několika knih Marie Bazalová, která se v popisované době narodila. Slavnostní ráz večera podtrhl hudební doprovod šesti žáků základní umělecké školy pod vedením Jaroslava Štefanové.

Knihy Na cvičišti SS přibližuje historii vojenského

stalo a stali se zaměstnanci SS. Zabrané území se krok za krokem proměňovalo v intenzivně využívaný vojenský újezd, a když chyběly pracovní síly k jeho budování, byli sem na výstavbu deportováni vězni koncentračních i jiných táborů. Kniha, která čtenáře dovede až do května 1945, líčí cvičiště v mnoha rozměrech od mezinárodního významu až po příběhy obyčejných lidí.

Tomáš Zouzal v závěru akce zdůraznil, že si již ani nedokážeme pořádně představit, co si tehdy lidé prožili. Zmínil, jak za války

měli více vážit. Autor knihy nám po skončení jejího křtu odpověděl na několik otázek.

Jak dlouho jste na své nové knize pracoval a kde všude jste pro ni sbíral podklady?

Výzkum jsem prováděl postupně během dvaceti let. Nejdůležitějšími prameny jsou archivní materiály z českých i německých archivů, dále to jsou dokumenty ze zabraného území a jiné zdroje.

Byly součástí přípravy vaší publikace také rozhovory s pamětníky?

Pamětníci společně

Sněhuláků bylo původně osm, pak šest, no a teď jste viděli čtyři

KAMÝK NAD VLTAVOU Konstatovala vedoucí folklórního souboru Kamýček na vánoční besídce v Kamýku nad Vltavou v sobotu 14. prosince. Že by byl jen malý mráz a sněhuláci se roztáli? Spíše za to mohly viry, ale i čtyři sněhuláčci se činili a sklídili potlesk.

To ale rozhodně nebylo všechno. Furiant, co si dá klobouk na stranu a prožene sedm ženských, z pódia skoro nesleze. Když je jediný, je to na něm. Ne každý chlap má odvahu tančit folklór, ale v další generaci už se rýsují zálohy, a malé kluky to evidentně baví.

Páslí ovce Valaši, dozvědělo se publikum z písničky. Ovečky byly poslušné, jen ta jedna si z ovčáčka dělala legraci a schovávala se mu za zády, ale nakonec ji přece jen objevil.

Mladé děvče s dlouhým copem (málokdo by věřil, že je to maminka třech dětí) během tance stihlo dvakrát vběhnout do publika a z košíčku obdarovat ty, co seděli poblíž.

Dva hoši v šavličkách se utkali jen tak přátelsky, dokonce vyjádřili ve verších, že jsou kamarádi a mají se rádi. Kamarádská atmosféra vyzářovala z celého souboru, ať to byli malí nebo velcí, nebo obojetní – neboť jedna holčička zvládla tan-

čit jak s malými, tak s dospělými. Publikum rozparádil svižný kousek Hejbejte se, kosti moje, a některé přihlížející to inspirovalo – když ne k podupávání, tak rozhodně k tleskání do rytmu.

Vyprávění o vánočních zvycích, tak jak v kalendáři následují za sebou, bylo ilustrováno tancem, takže na pódiu se objevily Barborky, následovala obchůzka s Mikulášem, který uklídní slovy: „*Já jsem svatý Mikuláš, neboj se, kdo posloucháš.*“ Pak se o tanec pokoušeli nemotorní čerti, a byli jim tak zmoženi, že se pak zcela vyčerpaní odplazili, a některé bylo třeba odtáhnout.

Svatý Ambrož předhodil cukro-

vinky. Děti, které se pro ně odvážily, honil a vyplácel koštětem.

13. prosince, kdy mají svátek Lucie, se nikde nesmělo přist ani drát peří, no a právě Lucky na to dohlížely. Koho přistihly, tomu dílo pokazily.

Nečekaná atrakce – i ve folklóru může být striptýz. To když chasník pod okýnkem své milé sliboval, že by jí koupil zelenou sukýnku. No a hned pak svůj slib dodržel a milá do ní hned byla oblékána, takže logicky tu starou sukni musela svléci. Folklórní spodní prádlo však toho skryje víc, než ukáže, takže to bylo ve vši počestnosti. I když... no, nebudeme zabíhat do podrobností, co následovalo v zelené trávě. Kdo je zvědavý, měl přijít – prozrazovat se nic nebude!

Leda z jiného soudku – jak se podařilo umístit na pódium okno tak, aby drželo. Nebylo třeba zedníků, jen od hlavy po paty černě oděných postav, které splývaly s černým pozadím, takže byly prakticky neviditelné. Okno, z něhož se dívčina vykláněla, pěkně podržely.

Vtip, humor, pohoda, radost – tak by se dalo charakterizovat tohle vystoupení. A vánoční atmosféra, když následoval tradiční živý betlém, byla dokonalá.

Že v kamýčském souboru tančí

doucí Kamýčku Jarce Špačkové. Na hlase bylo znát, že je dojatá, ale na to dojetí moc času neměla – chtěla ještě předat tanečnickům drob-

né odměny. Aby nebyli přespolní v přesile, sdělila, že i Kamýčani mají dveře do souboru stále otevřené.

Hanka Synková

● **Koupím les, pole nebo chalupu.** Platím hotově. Tel.: 730 529 545. 179/24

● **Koupím do své sbírky vojenské věci** jako helmy, sochy, uniformy, dýky, šavle, vyznamenání, odznaky, maskovací oblečení, celty, sumky, pouzdra na zbraně, plynové masky, čepice, výstroj, opasky, přezky, vzduchovky, atd... Nebojte se nabídnout cokoliv i špinavé či jinak poškozené. Tel.: 703 140 600 nebo

Prodám palivové dřevo měkké 800 Kč/prms a tvrdé 1 800 Kč/prms nařezané a našťipané. Dovož zdarma. Tel.: 730 529 545

e-mail: 1944@seznam.cz. 180/24
● **Pronajmu garsonku v Sedlčanech,** pouze solidní jednání, 2 patby předem. Tel.: 732 854 124. 181/24

Agentura Harlekýn uvádí
Renato Giordano a Rodolfo Sonego

VÍM, ŽE VÍŠ, ŽE VÍM...

SIMONA STAŠOVÁ MICHAL DLOUHÝ

hořko-sladká komedie o tom, jak si udržet živé manželství

dále hrají
ANDREA DANKOVÁ
VASIL FRIDRICH
PETR VANČURA

režie
VLADIMÍR STRNÍSKO

překlad
KARINA HAVLU

Kulturní dům,
ZD Krásná Hora nad Vltavou a.s.
8. 2. 2025
19 hodin

Lístky lze zakoupit v ZD Krásná Hora nad Vltavou a.s., Krásná Hora nad Vltavou 172, 262 56 Krásná Hora nad Vltavou
Předprodej E-mail: martina.mechurova@zdkh.cz

produkce Jana Hanzlíčková Agentura Harlekýn s.r.o.
Jarníkova 1875/14, 148 00 Praha 4, telefon: 602 339 731, e-mail: jhanzlikova@harlekyn.cz
Náklady autorů předtiskem a dlužníky DDA, občanská sdružení, Křídlo 1, Praha 9

www.harlekyn.cz
Cena: 600,- Kč

AGENTURA HARLEKYN

Recept na skutečně dobrý koláč je ten, který děláte s láskou a radostí

Dokončení ze strany 1
Odkdy provozujete prodejnu v Petrovicích a jak jste se do těchto prostorů dostali?

Jsmo zde od roku 2018. Nejsme typická prodejna, ale hlavně výrobná s prodejním okénkem. Prodejní okénko vzniklo v našem malém prostoru jako jediná možnost. Prostor se nám zalíbil po mnoha možných inzerezech a prohlídkách jinde. Po vyhranění výrobního řízení jsme začali shánět potřebné vybavení.

Máte ještě nějakou pobočku?

Jinou pobočku nemáme a koláčky na prodej ani nikam jinam nerozvážíme. Zatím to není ani v plánu. Společně s neteří a s pomocí celé rodiny zvládneme obsloužit akorát tuto prodejnu.

Jste původní profesí pekařky?

Ani jedna z nás není přímo fundovaná pekařka. Ale spousta lidí má mimo svůj obor ještě mnoho jiných zájmů, a tak je to i u nás v rodině. Já jsem chodila na hotelovou školu a neteř Anička na zemědělskou. Při studiu chtěla pomáhat. Nic jsme neplánovali, nechali jsme tomu volný průběh a zatím to funguje celkem úspěšně. Zkušenosti jsme měli jako samouci, hlavně pokus, omyl. (smích)

Jak vypadaly vaše začátky?

Místní zaměstnanci z obecního úřadu a mnoho obyvatel Petrovic a okolních vesnic nám od prvních chvil pomáhali tak, že roznášeli koláčky, kde se dalo. To moc pomohlo a bez reklam k nám začali jezdit i lidé z větší dálky.

A běžný den ve výrobě dnes?

Většinou provozovna

Dagmar Fišerová a Anna Maroušková z oblíbené koláčkovny v Petrovicích

odemykáme mezi třetí až čtvrtou hodinou ranní. Správný den začíná kávou, ale tady musí být rychlá. Zvláště když je více objednávek, tak je nutný rychlý rozjezd a práce musí frčet.

Který váš pekařský výrobek je nejpracnější?

Koláčky. Ale ty budeme péct samozřejmě dál, protože jsou nejoblíbenější.

Nakupují u nás pravidelně celebrity, které vlastní nemovitosti v okolí. Chodí k nám i senátor Petr Štěpánek a další...

Prozradíte nám recept na skutečně dobrý koláč? Co je hlavním tajemstvím úspěchu?

Recept na skutečně dobrý koláč je ten, který děláte s láskou a radostí. A nešidíte těsto. To už je vyzkoušené. Nepřidáváme žádná umělá kypřidla či stabilizátory. Největší alchymii je ale kynutí. Musí být čas tak akorát, teplota také, ale když člověk není v dobré náladě a pohodě, tak je lepší to nechat na jiný.

Jaká je nejžádanější příchut koláčů?

To bývá různé, někdy jsou nejoblíbenější ty s ovocem – jahoda či lesní ovoce – jindy klasické

druhy – mák a tvaroh. Je to den ode dne různě.

Je pravda, že mezi vaše zákazníky patří i známé celebrity či politici?

Nakupují u nás pravidelně celebrity, které vlastní nemovitosti v okolí. Chodí k nám i senátor Petr Štěpánek a další...

Prozradíte nám recept na skutečně dobrý koláč? Co je hlavním tajemstvím úspěchu?

Recept na skutečně dobrý koláč je ten, který děláte s láskou a radostí. A nešidíte těsto. To už je vyzkoušené. Nepřidáváme žádná umělá kypřidla či stabilizátory. Největší alchymii je ale kynutí. Musí být čas tak akorát, teplota také, ale když člověk není v dobré náladě a pohodě, tak je lepší to nechat na jiný.

Sabina Motrincová

Na adventním koncertu Záboje a Zábojáčku vystoupili účinkující zastupující tři generace

SEDLČANY K adventu v kulturním domě po dlouhá léta neodmyslitelně patří program, na němž se společně podílejí smíšený sbor Záboj, dětský sbor

vystoupili pěvci tři generací, pod názvem Vánoční zpívání.

„Tento program jsme s dětmi zkoušeli od října, scházeli jsme se jednou týdně, a zvlášť pro naše prvníky bylo všechno nové,“ uvedla sbormistryně Vladimíra Severová a dodala.

„Na dnešní Vánoční zpívání naváže tradiční Adventní

lukání, které se bude v kulturním domě konat v úterý 17. prosince. V pořadu se v tento den třikrát představí žáci a učitelé všech oborů základní umělecké školy.

v podání Julie Marešové a Vanesy Nosianové, které doprovodil na kytaru Jan Mašek, zazněla skladba Bílé Vánoce Viktora Dyky, a zvlášť působivý byl komorní zpěv v podání Šárky Hálbigové za klavírního doprovodu jejího manžela Karla. Oba partneři si později na pódiu i společně zazpívali, a prý se v tomto případě jednalo o jejich premiéru. Závěr programu patřil smíšenému sboru Záboj, který v jeho novodobé historii vystupuje od poloviny devadesátých let minulého století, ale původně byl založen již v roce 1862.

Pěvecký koncert Vánoční zpívání slovem doprovodily Veronika Šimková a Emílie Tomášková, které studují v sedlčanské „zušce“ dramatický obor a věnují se zde také zpěvu. Konferenciérky program obohatily tím, že výhradně

ly. Ve večerních hodinách bude program určen pro veřejnost.“

Vánoční zpívání v kulturním domě zahájil Zábojáček pásmem koled,

Při společném vystoupení Záboje a Zábojáčku se pódium zcela zaplnilo.

Zábojáček a také učitelé a další žáci sedlčanské základní umělecké školy. Publikum v divadelním sále si ve středu 11. prosince užilo koncert, na němž

ne, a zvlášť pro naše prvníky bylo všechno nové,“ uvedla sbormistryně Vladimíra Severová a dodala. „Na dnešní Vánoční zpívání naváže tradiční Adventní

Pracuje se zubní vrtačkou, ale také s vidlemi... A pozitivita její práce i koníčků ocení jak lidé, tak koně

SOLENICE Pozorní čtenáři Sedlčanského kraje už vědí, že Anna Mátlová, zubní lékařka ze Solenic, se ve svém volnu spolu s manželem a dětmi věnuje zvířatům. Mají i hospic pro koně a velbloudy, aby stárnoucí zvířata, jak se říká, nemusela „jít do burty“.

Nevíme, jak to paní doktorka stihne, ale ještě si našla čas na studium Cesta aneb tvorba životního prostoru. Co to je? Lektor – geomant, sochař a tvůrce užitého umění Jan Tajboš o tomto projektu říká: „Cesta zahrnuje inspirační a vzdělávací aktivity zaměřené na tvorbu životního prostoru. Jejich součástí jsou pobyty, které poskytují absolventům základní vhledy do podstaty prostoru života. Pro tento účel jsem vybral ty okruhy, se kterými mám vlastní zkušenosti. Jsou to: kosmologie, geomantie, architektura, výtvarné a užité umění, a energetická cvičení.“

A co k tomu poví Anna Mátlová? „Jan Tajboš dělá kosmogramy různě po světě. Kosmogram má i na Makové hoře nebo v Příbrami – tam je na náměstí TGM před vstupem do kostela na měděných destičkách. Další jeho díla jsou v Praze, vytesaná do písčových kamenů.“

Tak to je o lektorovi. A co se podařilo Anně? „Já jsem za ten rok studia vytvořila spoustu věcí, ale

nejdůležitější výstupy jsou ty, kde dílo neděláme jen pro sebe, ale má poselství pro ostatní lidi.“

Co vlastně jsou ty kosmogramy? „Našla jsem třeba tuhle definici: Kosmogramy jsou řídicí orgány prostoru, které z citové úrovně usměrňují síly a informace úrovní podřízených. Svým individuálním tvarem určují také kvalitu procházející síly, pro kterou

svátek dlouhověkosti a stáří, kdy se oslavuje přínos starší generace pro společnost. Což mě dojalo, jak to hezky do sebe zapadá, když právě my s mužem pečujeme o ta stará zvířata. Bylo mi jasné, že to chci poslat dál,“ podělila se Anna Mátlová.

„Jana Tajboše jsem potkala u své kamarádky Raimondy a hned při prvním setkání jsem si vyzkoušela, že při zklidnění a vnímání

Výstupní panely účastníků studia Cesta a tvorba životního prostoru byly k vidění v Podbrdském muzeu v Rožmitále.

jsou určeny. Kosmogram si můžeme představit jako čákrám podobné světelné centrum,“ upřesňuje.

Jak to všechno začalo? „To jsem si takhle jednou v místě, kde se říká Na podkově a kde máme ty pastviny pro stará zvířata, začala bubnovat. A při tom bubnování ke mně přišlo slovo keiró. Vůbec jsem nevěděla, co by to mohlo být. Druhý den jsem si vygooglila, že „keiró no hi“ je v Japonsku

sebe, když je navíc posílené kruhem přátel držících se za ruce, sama ucítím a uvidím obrazy, které v té skupině velice podobně viděli a cítili i ostatní. S Janem jsme se pak potkávali na různých procházkách krajinou a na přednáškách. Velice mě oslovily kosmogramy a Janova tvorba užitého umění, takže jsem nejdříve absolvovala workshop na výrobu domácí pícky. Moje pícka má tvar velblou-

dice a jmenuje se Janna. Pak mi byl nabídnut celoroční projekt s Janem Cestou k tvorbě životního prostoru. Bylo mi jasné, že to už nebudeme hrabat na vlastním písečku doma na zahradě, ale vykoukneme za plot a zkusíme, kam až dohlédneme. Postupně mi přišly na mysl i dva znaky nekončící spirály a smyčky nekonečna, které jsem použila jako znaky vyryté do dřeva ve všech živlech, ale to je také vedlejší produkt tvorby. Hlavní je keiró jako taková. Je to něco, co v přírodě nacházíme náhodně. Kámen na kameni. Viklany. Pokud to vytvoří člověk, tak tomu říkáme mohylka nebo mužíček z kamení. Já tomu říkám keiró, když při stavbě myslíš a vzdáváš hold něčemu starému, moudrému. Mám jich u koní několik,“ vypráví a se smíchem dodává: „Koně je prověřili. Když je přišli zkontrolovat nebo se o ně ořeli, stát zůstaly jen nějaké. Takže i výběr vhodného místa se ukázal důležitý. Moje představy umístění byly úplně jiné než čtyřnohých veteránů. Nakonec mám jednu keiró umístěnou v rohu u plotu, kde sice je také občas zbouřana, ale opravdu výjimečně a pro mě je to znamení, že se mám zasoustředit na vděčnost za krásné dlouhé stáří. Právě v tomto je ta důležitá nuance, která odlišuje keiró od takzvaných

mohylek nebo mužíčků z kamení. Je to vědomí, že při tvorbě myslíte na hold stáří a dlouhověkosti ať už konkrétní osoby, tvora nebo planety či někoho kdo je „na věčnosti“. Vděk a pokora při tvorbě jsou na místě. Vztek a netrpělivost vás opustí a přemění se ve smích,“ říká paní doktorka, která si pro volnočasové aktivity zkrátila jméno na AnnaMá.

K jejím tvůrčím počínům patří také tvorba loga pro jejich hospic. Je v něm koník i kámen ohlazený časem a také je v něm patrný pohyb.

Všechny výstupy účastníků Cesta a tvorba životního prostoru byly k vidění ve Stodole Podbrdského muzea na výstavě v Rožmitále, kde se k nim konaly i doprovodné přednášky. Příští rok by dle plánu měla být na farmě v obci Veselice na Mladoboleslavsku.

Ne každý se dokáže vydat tou cestou, kterou se vydala tahle mladá paní doktorka. Moudrý člověk se dokáže poučit z toho, co mu ostatní zprostředkují. Co bychom si tedy z její cesty mohli odnést my? Co třeba: Vděk a pokora při tvorbě jsou na místě. Nebo – že bychom neměli zapomínat na účtu ke stáří (která se ze společnosti bohužel dost vytrácí), ať už jde o lidi nebo o zvířata.

Hanka Synková

Adventní setkání malých výtvarníků a hudebníků vyvrcholilo křtem kalendáře

PETROVICE Zámeček v Petrovicích, který slouží jako sídlo obecnímu úřadu a místní pobočce Základní umělecké školy Sedlčany, v úterň podvečer 10. prosince ožil předvánoční atmosférou.

Děti z umělecké školy zde na vernisáži představily svá díla, ale také si připravily adventní hu-

dební vystoupení. Vrcholem večera pak byl křest obecního kalendáře, který je věnován rybníkáři Jakubu Krčínovi. Na tvorbě kalendáře se podíleli fotograf a místní chalupář Petr Hrubeš a sedlčanská zuška pod vedením její ředitelky Vladimíry Křenkové. Slavnostního křtu se ujali starosta obce

Pavel Kubiček, místostarostka Vendula Vrzalová a Vladimíra Křenková. Kalendář je nyní k zakoupení v podatelně obecního úřadu.

Adventní atmosféru v Petrovicích umocnilo ještě hudební vystoupení dětí a pedagogů v kostele svatého Petra a Pavla.

Jana Motrincová

O hudební doprovod na adventních trzích se postarala část kapely Emil Horváth Band

Dokončení ze strany 3
kousku ementálského sýra měla na svém pultě Iveta Valsová z Počepic, která nám řekla: „*Svíčky vyrábím sama a sama si také vybírám jejich tvary. Jak je vidět, hlavně se mi*

i po okolí, hlavně do Přibrami. Svíčky dělám doma na sporáku a k výrobě potřebuji vodní lázeň, nerezové nádoby, formičky a bavlněné provázky na knoty. Pracuji odpoledne a po večerech,

mečky a zvířátka. Hodně si tyto svíčky kupují děti.“

Na sedlcanských farmářských adventních trzích ani letos nechyběl živý hudební doprovod. Tentokrát se o něj postarala část známé kapely Emil Horváth Band, která se pod vedením svého kapelníka prezentuje na hudební scéně více než čtvrt století. Na náměstí byl přítomen i Emil Horváth, bratr zpěváka Vlastimila Horvátha, který se stal vítězem druhého ročníku soutěže Česko hledá SuperStar. „*V Sedlčanech jsme vystupovali na trzích už v květnu, ale jinak hráme po celé republice, a také jsme vystupovali i v Belgii a ve Švýcarsku. To jsme ale ještě byli mladší,*“ řekl nám s úsměvem Emil Horváth.

Oba členové kapely přijemnnili návštěvníkům náměstí chvíle, kdy se občerstvovali některým z horkých nápojů, a za všechny přichází jsme oslovili dvojici přátel, která to na trhy neměla daleko. Přijela totiž z Kosovy Hory. „*Na sedl-*

čanské trhy se snažíme chodit pravidelně,“ svěřili se Jana Hrmová a její přítel František. „*Dnes jsme si koupili adventní věnec, jmelí, nějakou tu cukrovinku, a také si dali nealkoholický svařák pro děti, protože jsme tady autem.*“

David Myslikovjan

líbí zvířátka. Na trhu jsem tady byla už loni, a jinak jezdím na podobné akce

skoro každý den. Zvláště teď před Vánocemi, kdy jdou nejvíce na odbyt stro-

HLEDÁME AUTOMECHANIKA do Louwman Motor Praha s.r.o. – pobočka Lexus Praha!

Jste zkušený automechanik a hledáte nové pracovní příležitosti?

Přidejte se k našemu týmu v prestižní pobočce Lexus v Praze!

N a b í z í m e :

- Zázemí silné a prosperující společnosti
- Moderní pracovní prostředí
- Odborná školení technického charakteru

V případě zájmu nás kontaktujte na tel. číslo 257 222 805 nebo se zastavte osobně na adrese Bavorská 3, Praha 13 Stodůlky

Těšíme se na vás!

LEXUS

PRAHA

Vítr, nemoc ani ohořelý stromek jí Vánoce nezkazily

Dokončení ze strany 1
byla taneční zábava, tak se musel sklídit stromček. To mě mrzelo, ostatní děti měly stromček ještě v lednu,“ vzpomíná paní Jarka. „*A když byly plesy, ostatní děvčata byla nastrojená, ale bylo třeba vařit večeri pro muzikanty, a já jsem našim se vším pomáhala. Ale nestěžuji si, jako jedináček jsem měla leccos jiného. Jedna spolužačka, která měla dva bratry, mi dokonce řekla: ‚Já bych chtěla být tebou!‘“* Paní Jaroslava se tomu usmívá a dodává: „*Každá mince ale přece má dvě strany.*“

na Štědrý večer? „*Bez kapra se večere neobešla. Někde se dělala černá omáčka a dává se na zajíce nebo na rybu. My jsme ale dělali černou polívku. V Hrazánkách za mého mládí se tomu říkalo ‚vocet‘. Nevím proč, ocet tam nebyl. Tam jsme toho v hospůdce*

umřel. A protože byla alergička, včelky musely z Kamýka nad Vltavou k novému včelaři dále na jih.

Dvacet let poté, v roce 2023, Vánoce ovlivnila nemoc. Zdánlivě paní Uřešové nic nebylo, jenže když cokoli pila, přišlo jí

odpočíval.“ Všichni odešli, zůstal jsem sedět u jeho postele a pak jsme se spolu naposled v tomto světě modlili. Za hodinu pak Jan pokojně opustil naši dimenzi pomíjivého života...

Jana jej následovala o tři měsíce později. Než sama prošla dveřmi do věčné slávy, vyprávěla mi toto: „*Jan cítil takovou zodpovědnost postarat se o mne a děti, cítila jsem, že mu musím říci, neboj se odejít, my to tu s dětmi zvládneme. A on mi odpověděl: ‚Děkuji, že mi to říkáš!‘ A krátce na to zesnul.*“

Tento příběh, do nějž byla i má cesta zapředena, však nekončí a pokračuje dál. Osiřelé děti totiž přijal do péče bratr zesnulé Jany se svou snoubenkou. V červnu 2023 jsem na požádání rodiny vedl poslední rozloučení se zemřelými Janem a Janou, které připravili s velikou láskou a citlivostí. Ale rok poté, na sklonku léta 2024, mne snoubenci požádali o vedení svatební slavnosti. Rozhodli se tak spojit svou cestu v manželství a jako rodina uzavřít tak pomyslný kruh událostí. Slavnostní manželské sliby oba přednesli na pietním místě, kde rádi odpočívali a rozjímali Jan s Janou v době jejich pozemské pouti. Tato část příběhu se odehrála během dvou let. I já jsem se v něm setkal s tolika poklady Božího milosrdenství v lidských srdcích.

Srdce si stýská, přátelé nejsou mezi námi, již zde společně neogrulujeme, nebudeme si vyprávět anekdoty. Již nepláču, jednou přijde den, kdy se spolu s Janem a Janou opět setkáme v lepším způsobu bytí, kde nářek, bolest, nemoc ani smrt nebude víc...

Milí čtenáři přejí vám pokojný adventní čas a nám všem společně porozumění na čem v životě skutečně záleží. Pokoj vám.

Jiří Oubrecht

Jaroslava Uřešová

vařili třicetilitrové hrnce. Takže k večeri bývala tradičně černá polívka, pak bramborový salát a kapr, cukroví, vánočka...“ vypočítává.

„*Ta polévka bývala sytá. Hodně kořenové zeleniny na nudličky, pár sušených švestek, zahustila jsem to permikem, a pak jsem tam dala dvě, tři lžice pravého syrobu, ten jsem si sama vařila z řepy. On tomu dal takovou hořkosladkou chuť. Švagrová tam dávala ještě ořechy a mandle, ale u nás to zvykem nebylo.*“

Pak přišly i smutné Vánoce – v roce 2003 jí totiž krátce před svátky zemřel manžel. Neubrání se dojetí, když popisuje, jak šla oznámit včeličkám, že jim včelař

to sladké, tak radši ani nejedla. Tu jí najednou projela bolest, jako by ji někdo vzal sekerou přes hlavu, měla podezření na mrtvici, i když pokleslý koutek neměla. Raději se tedy obrátila na záchranku, že by se chtěla zeptat, co má dělat. „*Radši mě odvezli do Přibrami. Následovaly špejle do nosu, a že prý covid. Pusťtili mě pak domů, ale protože jsem nechtěla nikoho nakazit, trávil jsem tyhle Vánoce raději v ústraní.*“

Jinak tráví svátky společně s rodinou. Sice uvažuje, že ve svém pokročilém věku už z Kamýka na Vánoce jezdit nebude, ale zatím ji dcery vždycky přemluvíly.

Hanka Synková

Pokud se nám trenérům podaří vychovávat šikovné a svědomité fotbalisty, nemusíme se o budoucnost fotbalu v Sedlčanech bát, říká Pavel Plachý

SEDLČANY Jak viděl hru svých svěřenců v podzimní části a jak se sedlčanští fotbalisté z A mužstva připraví na jarní záchranné boje o přežití v soutěži krajského přeboru? Nejen to nám poodkryl hlavní trenér TJ Tatranu Sedlčany Pavel Plachý.

Tatran posbíral v první části krajského přeboru pouhých deset bodů a nachází se v dolních patrech tabulky. V čem by se měl zlepšit a s čím jste byl jako trenér spokojený?

Ve fotbale platí, že vyhraje ten, kdo dá víc gólů, takže ačkoli se to podle počtu vstřelených gólů nezdá, hodně jsme v tréninku pracovali na zakončení. O výsledku utkání ale rozhodovaly i naše chyby v obraně, například jsme dostali jedenáct branek po rozích soupeřů, takže víme, že se musíme zaměřit na zlepšení produktivity na obraném postavení. Chtěli bychom zkvalitnit i přechodovou fázi a napadání rozehrávky soupeře. Mluvit o spokojenosti vzhledem k postavení v tabulce je trochu troulalé, ale myslím, že jsme po počátečním otukávání s kluky našli vzájemný respekt a společný pohled. Proto věřím, že během zimy se všichni připravíme tak, aby byla jarní část sezóny úspěšná. Zároveň musím hrajícího asistenta Lukáše Brotánka ocenit za práci, kterou pro tým odvádí i mimo hřiště. A nezapomínám ani na činnost, kterou jako vedoucí mužstva vykonává Ludva Kiš.

Jaký zápas byl nejhezčí, a naopak nejsmolnější z pohledu lavičky? Kde se rozkutálelo nejvíce bodů?

Neřekl bych, že nejhezčí,

ale určitě jsme si oddechli po domácím zápase proti SK Chlumeck, kdy jsme konečně získali první body a klukům se alespoň trochu ulevilo. Mezi nejsmolnější

K týmu jsem přišel od dorostu necelé tři týdny před prvním mistřákem, dva dny před odjezdem na soustředění. To období bylo složité nejen pro mě,

Hlavní trenér TJ Tatranu Sedlčany Pavel Plachý

patří určitě domácí zápas proti Dobříši, ve kterém jsme dostali vyrovnávací branku v 90. minutě, a utkání v Tuchlovicích, kdy domácí vstřelili vítězný gól také v poslední minutě zápasu. Herně nám nevyšel domácí zápas proti Povelavské a doma jsme nedokázali bodovat proti silným hráčům z čela tabulky Čáslavi, Velimi a Poříčanům. Také byla škoda, že jsme nepřivezli víc bodů z venkovních utkání, protože v Liběši, Doksech, Poříčí a Tuchlovicích jsme vstřelili úvodní branku zápasu.

Tým jste přebíral docela narychlo v průběhu letní přípravy. Změnil byste svoje rozhodnutí po nynější zkušenosti?

ale i pro hráče. Ano, cítím odpovědnost za současné postavení týmu v tabulce, ale věřím, že hráči sdílejí ty samé pocity. Ale nejsem typ člověka, který by zpětně měnil svá rozhodnutí. Pokud jste trenérem mládežnických kategorií, tak při trénincích rozvíjíte různé dovednosti mladých fotbalistů a mnohdy působíte i na jejich výchovu. Sledujete fotbalový vývoj hráčů, a ne vždy vám záleží na výsledku utkání, ale spíše na předvedeném výkonu hráčů a celého týmu. Při trénování dospělých jde primárně zejména o výsledek utkání. K hodinám, které trávíte na hřišti, přibude čas, ve kterém získáváte informace o příštím soupe-

ři. V současné době jsou všechna utkání krajského přeboru přístupná na netu, takže možnost získat informace o soupeři využívají i někteří hráči. Ze záznamů z utkání zároveň mohou vyhodnotit i výkony kluků v odehraných zápasech. Ano, je to spousta času, a někdy se nevracím ze hřiště domů úplně v dobré náladě, ale naštěstí mám doma úžasnou ženu, která má pro tuto mou časovou vytíženost pochopení.

Reaguje nějak sportovní veřejnost na nepovedené výsledky áčka?

Fanoušci pokládají nejen otázky, ale i své pohledy na některé věci. Pokud se spolu potkáme, a je jedno jestli v restauraci, na společenské akci nebo fotbalovém utkání, tak se vyjadřují nejen k postavení týmu v tabulce, ale i k jeho výkonům. Samozřejmě je mrzí současná situace, ale většinou z jejich úst znějí slova podpory než výčitek a nespokojenosti.

Je vám k ruce či konzultaci někdo z bývalých trenérů? Například Ladislav Šach?

Láďa Šach v posledních letech působí při domácích utkáních jako hlavní pořadatel, takže vidí zápasy nejen mužů, ale i dorostenců a žáků. Pokud se potkáme v klubovně, tak některé poznatky z těchto zápasů rozebíráme. Mohu i přiznat, že stojím za příchodem brankáře Zdeňka Hruší.

Problém číslo jedna se týká brankářské jedničky?

V průběhu letní přestávky ukončil své působení v Tatranu Filip Dřevojan. Předpokládal jsem, že do sezóny vstoupíme s brankářskou dvojicí Lukáš Dřevojan – Jonáš Habart, ale z různých dů-

vodů jejich nepřítomnosti nám v některých zápasech, celkem třech, museli vypomoci dorostenci Honza Jiráček s Patrikem Machkem. Bylo to složitější období hlavně pro obránce, protože není optimální, když se jim za zády v prvních osmi zápasech protiči pět brankářů. Příchod Zdeňka Hruší beru jako důležitý faktor pro vývoj sezóny. Vznikla gólmanská dvojice Zdeněk–Jonáš a oba dva mají svůj podíl na získaných bodech.

Tým, který ještě nedávno hrál čtvrtou nejvyšší fotbalovou soutěž, najednou bojuje o holý život v krajském přeboru. V čem je stěžejní problém?

Pokud se podíváte na týmy v okolí, tak příbramský Spartak po předloňském sestupu z kraje bojuje v současné 6. lize, dřívější I. A třídě o postup. Tochovice a Dobříš jsou na tom v tabulce podobně jako my. Tatran ukončil své působení v divizi v sezóně 2021/2022, můžete si porovnat tehdejší sestavu s těmi nynějšími a zjistit, kteří hráči odešli, kteří zůstali, kteří přišli... Ale odpověď na vaši otázku je nakonec stejně poměrně jednoduchá – většinu našich zápasů rozhodly detaily při herních činnostech hráčů, některá rozhodnutí kluků nebyla úplně ideální, někdy jsem udělal špatná rozhodnutí já a někdy byl soupeř prostě lepší. Je nutné, ale zmínit i zranění Ondry Štemberka, Vaška Lípy a Pavla Krotily, tedy kluků, u nichž jsme předpokládali, že budou hrát nahoře, takže v útoku jen pro doplnění bych zmínil

Pokračování na následující straně

skutečnost, že v některých týmech hrajících 5. ligu (krajský přebor) mnohdy působí exilgoví fotbalisté jako je například Nešpor, Folprecht, Jeslínek, kteří zápasy ne vždy rozhodují, ale z různých důvodů mají vliv na jejich výsledek.

Jak to vypadá s návratem dlouhodobě zraněných hráčů? Přijde nějaká posila, či má někdo namířeno opačným směrem?

Matěj Sochůrek může po zranění kolene začít s fotbalovou zátěží, uvidíme, jak bude moci v tréninku postupovat. Víme, že je nutné realizační tým rozšířit o asistenta a určitě se nebráníme případným hráčským posilám. Po posledním podzimním utkání ukončil svou hráčskou kariéru Michal Dolský. Za mé krátké působení u týmu jsem poznal, že je to úžasný fotbalista a svědomitý kluk, takže mě jeho rozhodnutí opravdu mrzí, ale zároveň respektuji všechny důvody, které ho k němu přiměly.

O kolik let jste zestárl za podzimní působení u týmu?

Nemyslím, že zestárl, spíš získával nové zkušenosti. (úsměv) A to přesně 116 dnů, což je rozdíl mezi 23. červencem, kdy jsem před hráče prvně jako trenér předstoupil, a 16. listopadem – posledním podzimním mistřákem.

Jak bude vypadat zimní příprava?

Sejdeme se hned počátkem ledna, tréninky budou klasicky na umělé. První přátelák sehraje v Příbrami na Spartaku a poté absolvujeme soustředění v Sušici. Po něm nás budou čekat další zápasy. Ludva Kiš domluvil následující soupeře: SK Střešovice, TJ Sezimovo Ústí, ZVVZ Milevsko, SK Hořovice, TJ Hluboká nad Vltavou – tedy mužstva hrající krajský přebor nebo divizi, u nichž předpokládáme, že nás důkladně prověří.

Co se musí změnit, aby se i v budoucích letech hrál v Sedlčanech krajský přebor?

Fotbal je kolektivní sport, o výsledku zápasů někdy rozhodují individuality, někdy kolektivní výkon. Během mého osmi-letého působení v Tatranu napříč téměř všemi věkovými kategoriemi jsem poznal, že tu máme spoustu kluků na různých úrovních a s různým přístupem k fotbalu. V každém týmu je lze obecně rozdělit do několika skupin. V té první jsou kluci, kteří mají v sobě vše pro fotbal, odpovědnost vůči sobě i týmu a svůj volný čas si primárně plánují podle fotbalu. V té druhé jsou kluci, kteří nemají fotbal na úplně prvním místě, ale fungují podle domluvených pravidel. A v té třetí jsou hráči, kteří mají kopanou jako svoje potěšení bez jakékoli odpovědnosti vůči ostatním a Tatranu. Pokud se nám trenérům podaří vychovávat šikovné a svědomité fotbalisty nebo podobné hráče přivádět, nemusíme se o budoucnost fotbalu v Sedlčanech bát.

Jaké je vaše osobní fotbalové přání?

Pokud se fanoušci podívají na tabulku krajského přeboru a rozlosování je jim zřejmé, že při jarních venkovních zápasech musíme být úspěšní v důležitých soubojích v Tochovicích, Chlumci, Dobříši. A na domácím hřišti musíme zvítězit minimálně proti celkům ze spodní části tabulky – Liběši, Poříčí, Rakovníku, Doksům. Jako řadový člen bych Tatranu přál umělé zavlažování na hlavním hřišti. Víme, že čtenáři mohou třeba namítat, že ho není třeba, protože fotbalisté mají k dispozici Taverny, ale ty bývají během roku několikrát mimo provoz, takže na Tatranu musí trénovat víc týmů, než je pro jeho hrací plochu únosné. Když jsem měl během podzimní části sezóny možnost navštívit hřiště našich soupeřů, všude jsem ocenil kvalitu hrací plochy a tise záviděl místnímu správci, že nemusí kvůli zavlažování přetahovat těžké hadice.

David Štverák

Učitel Filip Dřevojan je fotbalovým brankářem, chytá na venkovním travnatém pažitě i v hale

JESENICE Filip Dřevojan pochází ze Sedlce-Prčice, momentálně bydlí v Jesenici a je učitelem zeměpisu a tělesné výchovy na Základní škole v Sedlci-Prčici. Šestadvacetiletý Filip je nejenom kantorem, ale také fotbalovým brankářem, a to na venkovním travnatém pažitě i v hale. Chytá v brance Arsenalu Benešov, za který hraje sedlčanští futsalisté, a tak jsme Filipa oslovili, aby představil tým i sebe.

Jak dlouho existuje Arsenal Benešov? V jakých soutěžích hrál dříve, než postoupil do 2. ligy?

Arsenal Benešov jako takový existuje již od roku 1987, radí se tak právem mezi nejstarší futsalové kluby naší země. Během bohaté historie prošel řadou soutěží, z kraje devadesátých let si dokonce zahrál nejvyšší soutěž.

Po pádu do nižší soutěže působil téměř dvacet let ve druhé nejvyšší soutěži, ze které spadl až do okresního přeboru. V sezóně 2021/22 se týmu podařilo postoupit do divize, kterou následující rok družstvo vyhrál a zajistil si opět místo ve druhé nejvyšší soutěži v Česku, ve které působí i v současnosti.

Kdy jste se začal vě-

novat futsalu a co vás k němu přivedlo?

Když nepočítám střední školskou futsalovou ligu, kterou jsme na gymnáziu hráli, tak jsem poprvé do futsalových soutěží nakoukl během vysokoškolského studia v Českých Budějovicích, kde jsem dva roky hrál krajský přebor. Už od mala jsem tento sport sledoval v televizi a doufal, že si futsal také někdy zahrám. Líbila se mi jeho rychlost v porovnání s velkým fotbalem. Při postupu Arsenalu do divize přišla nabídka od trenéra Míry Jandy, zda bych se nechtěl připojit k tomuto týmu. Bez váhání jsem nabídku přijal a nelituji toho.

Dříve jste působil v A týmu Tatranu. Kde působíte nyní?

V létě jsem se rozhodl změnit angažmá. Zájem projevil tým z Jíloviště, který po jarní části sezóny sháněl nového gólmána. Na Jílovišti mám řadu kamarádů především z málého fotbalu v Příbrami, a tak jsem na nabídku kývl a jsem tam spokojený. Vyhovují mi termíny domácích zápasů, protože hrajeme v pátek večer, případně v sobotu dopoledne, což se s futsalem dá pěkně skloubit.

Kterému týmu fandíte ve velkém fotbalu a proč právě jemu?

Co se týče české ligy, od mala jsem zarytý Sparťan. Sice se teď nejlepší český tým nachází ve výsledkové krizi, ale ani to mě neodradí od toho, abych je nadále podporoval. Kdybych se měl podívat do zahraničí, nejvíce sympatické týmy jsou pro mě Real Madrid a londýnská Chelsea, které fandím od mala i z toho důvodu, že zde řadu let chytal Petr Čech.

Co byste chtěl vzkázat vašim futsalovým příznivcům?

Všechny bych je chtěl pozvat na naše domácí zápasy Arsenalu Benešov, které hrajeme v sedlčanské hale gymnázia. Momentálně vedeme 2. ligu a rádi bychom soutěž vyhráli. S jejich pomocí v hledišti to půjde lépe. Většinu domácích zápasů hrajeme v sobotu navečer, konkrétně v sobotu 14. prosince a 4. ledna od 18 hodin, dále budeme hrát v neděli 19. ledna od 19 hodin, v sobotu 8. února od 18 hodin a se sezónou se rozloučíme v pátek 21. února od 20 hodin. Děkuji všem fandům za přízeň a těším se s nimi na viděnou v hale.

David Myslikovjan

Tým Arsenal Benešov, za který hraje sedlčanští futsalisté. Filip Dřevojan je první zprava v dolní řadě.

Účast na světovém šampionátu v halové kopané v Kolumbii byla pro Tomáše Pecku největším sportovním zážitkem v jeho kariéře

OSEČANY/ČESKÉ BUDĚJOVICE Tomáš Peckovi je pětadvacet let, je z Osečan a v současné době žije v Českých Budějovicích, kde studuje na Jihočeské univerzitě magisterský obor tělesná výchova a sport. V jihočeské metropoli působí také jako trenér ligového dorostu Dynama České Budějovice v kategorii U16.

Kulatý nesmysl, tedy fotbalový míč, učaroval Tomášovi již v jeho útlém dětství, což vyplývá i z našeho rozhovoru. Jeho posledním, a určitě největším fotbalovým zážitkem na dlouho dopředu, byla jeho účast na mistrovství světa v halovém fotbalu, které se konalo na podzim v Kolumbii. Ani tuto významnou sportovní akci jsme v našem povídání nemohli vynechat.

Tomáši, v kolika letech jste se začal věnovat fotbalu a kdo vás k tomuto sportu přivedl?

Fotbalu se věnuji od svých pěti let a první fotbalové dovednosti mi vštepovali můj otec Petr Pecka a také můj děda Jiří Papáč, dlouholetý učitel tělesné výchovy na sedlcanském gymnáziu. Mým prvním oficiálním trenérem byl Míra Janda, a ve fotbalové přípravce sedlcanského Tatranu potom také legendární Josef Matoušek. Dalšími mými mentory byli trenéři příbramské fotbalové akademie a trenéři ligového dorostu 1. FK Příbram, například Marek Nikl. V třetiligovém Spartaku Písek jsem hrál pod vedením Milana Nousek. V současnosti mě trénuje bývalý prvoligový fotbalista Rudolf Otepka.

Kde, pokud se týká fotbalu, působíte aktuálně?

Aktuálně působím v krásném zámeckém městě Hluboká nad Vltavou, s kterou jsem loni postoupil do divize. Co se týká futsalových začátků, tak jsem si vyzkoušel nejvyšší futsalovou ligu v České republice za tým PCO Rudolfov, s kterým jsme bohužel spadli. Se stejným týmem jsem si

zahrál i nejvyšší ligu v sálové kopané v které jsem to dotáhl až do nominace na mistrovství světa v Kolumbii. Nyní futsal hraju za domácí Arsenal Benešov, ve kterém působí kluci ze Sedlčan. Jsem také kapitánem futsalového a fotbalového týmu Jihočeské univerzity, který se v loňském roce stal akademickým mistrem republiky ve futsale.

Velkým zážitkem pro vás jistě byla účast na nedávném mistrovství světa v sálové kopané. Můžete popsat, jaká na něm byla atmosféra?

Určitě to pro mě byl největší sportovní zážitek v mé kariéře. Už loni jsem dostal nominaci na přátelské utkání ve Francii, které jsme zvládli a vyzkoušeli si konfrontaci s dalším evropským státem. Ovšem mistrovství světa byla úplně jiná dimenze. Jiný kontinent, jiná země, kultura a další aspekty na které jsem koukal doslova s otevřenou pusou. Šampionát se odehrál ve městě Bucaramanga, které patří mezi větší v Kolumbii. Město má pět set tisíc obyvatel a bylo dost zajímavé. Kamkoliv jsme ve městě šli, tak lidé na nás koukali, chtěli se s námi fotit a také jsme se jim podepisovali na dresy, trička, kšiltovky dokonce i na boty. Lidé byli velmi přátelští, až to bylo občas nepříjemné. Bucaramanga má vedle sebe sportovní halu a fotbalový stadion. Hala měla kapacitu pro 7 000 lidí a byla moc pěkná. Mě zaujal i fotbalový stadion, který by patřil u nás v republice k největším, jeho kapacita je 25 000 míst, dokonce v posledním zápase byla návštěvnost uváděna číslem 28 700. Kluci, kteří už nějaké mistrovství světa absolvovali, říkali, že zde by měla být návštěvnost největší, protože pro tuto zemi je sálová kopaná jeden z nejvíce sledovaných sportů v zemi. Bohužel lidé chodili pouze na zápasy domácí Kolumbie. Nejvíce lidí na nás přišlo v zápase

s posledním mistrem světa Argentinou, kdy přišlo 1 270 lidí a atmosféra byla neskutečná. Na ostatní zápasy chodilo do šesti set lidí. Fandili nám, protože mezi Argentinou a Kolumbií panuje velká rivalita. Na hřišti jsme se s kluky de facto neslyšeli, museli jsme na sebe rvát. Při nástupu a hymně jsem byl obrovsky nervózní, klepaly se mi nohy, ale prvním střídáním to ze mě

Tomáš Pecka u sochy El Santísimo Jesus poblíž kolumbijského města Bucaramanga

vše spadlo a už jsem byl plně koncentrovaný. Ovšem říkal jsem si, hrát finále, tak nevím, zda bych to zvládl. Protože ve finále nastoupila Brazílie s domácí Kolumbií, přišlo 7 000 lidí a všichni podporovali domácí hráče. Byl to neuvěřitelný hukot, větší jsem v životě nezažil. Při hymně domácích mi naskočila husí kůže. Bylo to neuvěřitelné, absolutně se

to nedá srovnat s atmosférou při fotbalovém zápase.

Jak dlouho působíte v reprezentaci a na jakém postu?

V reprezentaci jsem jeden rok, hraji na postu útočníka, a v reprezentačním týmu jsem druhý nejmladší.

Jakým systémem se hrálo mistrovství světa v Kolumbii?

Na šampionátu bylo celkem dvacet reprezentačních

Celý ten šampionát byl pro mě obrovským zážitkem. První reprezentace země na světové úrovni, první hymna, první gól. Je toho opravdu moc. Kdybych měl vybrat dva největší zážitky, tak jedním z nich bude určitě první zpívání hymny a druhá věc je dva reprezentační góly proti Guatemale.

Na jaké úrovni bylo zákulisí turnaje? Stravování, ubytování, příprava na zápasy?

Všechno bylo na profesionální úrovni. Bydlel jsem v jednom z nejhezčích hotelů v centru města. Na hotel jsme jezdili minibusem a s námi vždy jezdil policejní doprovod. Stravování jsem měli většinou vždy na hotelu, neměli jsme moc odvahy zkoušet jejich jídla. Jídla jsme měli dost podobná jako tady u nás v České republice, jenom ta chuť a vše bylo jinou formou. Například jsme měli rybu s rýží a zeleninovým salátem. Mně jídlo v Kolumbii chutnalo. Miloval jsem tam ovoce a zeleninu, to tam bylo naprosto perfektní ve srovnání s Českou republikou. Například jahody, mango, grep, mandarinky, tohoto ovoce jsem se tam přejídal (úsměv). Co se týká přípravy na zápas, ta už probíhala na hotelu, kdy jsme se dívali na utkání. Jak se řeší dané situace nebo standardní situace. Poté jsem se přesunuli na halu a zde už ladili, jak se chceme prezentovat, dodávali si sebevědomí a řekli si, jak zápas zvládnout. V celém turnaji byl obrovský problém s přesným začátkem utkání, každý zápas vždy začal o 20–35 minut déle a jelikož byl velký časový posun, tak rodina nebo kamarádi vždy museli na zápas čekat a šli spát v pozdních ranních hodinách.

Byl jste se podívat také na utkání jiných reprezentačních týmů?

Byli jsme na celém dnu, když šampionát začínal. Hrál se naše skupina, takže jsme viděli Argentinu, Guatemalu a také domácí

Pokračování na straně 21

Zakázkové truhlářství Budka

Hermovo pole 1322
Sedlčany
tel.: 607 668 367
e-mail: jbudka@seznam.cz
www.truhlarstvi-budka.cz

Výroba a montáž: vchodových a interiérových dveří, vestavěných skříní, kuchyní, jidelen, obývacích a dětských pokojů, schodů, obkladů, pergol...

VESELÉ VÁNOCE A ŠTASTNÝ NOVÝ ROK VÁM A VAŠIM BLÍZKÝM

1.ScV

PF 2025

www.1scv.cz

**PŘEJEME VÁM PŘÍJEMNÉ PROŽITÍ
VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ
A V NOVÉM ROCE 2025 PEVNÉ ZDRAVÍ,
MNOHO ŠTĚSTÍ A SPOKOJENOSTI**

VAMED medicenter | nemocnice **SEDLČANY**

Domov Sedlčany
Poskytovatel sociálních služeb

*Ať kouzlo Vánoc projde vaším domovem,
a zanechá za sebou klid, pohodu a štěstí.
Krásné vánoční svátky a šťastný nový rok 2025
přeji zaměstnanci a klienti Domova*

Děkujeme Vám za projevenou důvěru v uplynulém roce a do nového roku 2025 Vám přejeme hodně zdraví, štěstí, osobních i pracovních úspěchů.

HK-DŘESTAV
montované rodinné domy

Děkujeme Vám za stále dobrou spolupráci a přejeme šťastný a úspěšný nový rok 2025.

L & N LUNDÁK s.r.o.
NEJVĚŠTÍ VÝROBCE ČTYŘHRANNÉHO PLETIVA VE STŘEDNÍCH ČECHÁCH

ŽEMLIČKOVA LHOTA 29
PETROVICE U SEDLČAN
TEL., FAX: 318 856 456
MOBIL: 602 385 829
MOBIL: 607 869 641

KŘEŠICE (u Olbramovic)
TEL., FAX: 317 729 873
MOBIL: 607 869 641
MOBIL: 602 385 829

Všem našim zákazníkům přejeme veselé Vánoce a šťastný nový rok 2025.

NABÍZÍME:
VELKÝ VÝBĚR PLETIV, SLOUPKY, BRANKY, BRÁNY, SVAŘOVANÉ SÍTĚ, PODHRABOVÉ DESKY, LESNICKÁ A CHOVATELSKÁ PLETIVA, PŘÍSLUŠENSTVÍ A VŠE CO VAŠ PLOT POTŘEBUJE.

e-mail: l.lundakova@seznam.cz • www.pletivolundak.cz

OPTIKA RUNGE s.r.o.

Příjemné prožít vánočních svátků a šťastný nový rok 2025.

Děkujeme všem našim zákazníkům za důvěru a těšíme se na další spolupráci.

SAUNA DUBLOVICE

PŘEJEME VŠEM PŘÍZNIVCŮM
SAUNY DUBLOVICE KRÁSNÉ
VÁNOCE A ŠTĚSTNÝ NOVÝ ROK.

Tel: 777 888 008
www.saunadublovice.cz

Možnost zakoupení dárkových poukázek.

Dokončení ze strany 18
Kolumbii. Na zahajovacím ceremoniálu bylo na stadionu asi 2 500 lidí a na televizi se dívalo dalších 3 000 lidí, takže bylo moc krásné vystupovat pod českou vlajkou.

Kolumbie má pověst ne právě bezpečné země. Byl jste se podívat i někde dál od fotbalové haly?

Ano, máte pravdu. Z toho měla rozhodně největší strach mamina, která si před odletem četla procentuální úmrtnost, přepadení a další nelegální věci a byla z toho na nervy. Já jsem to tak nebral, hrozně moc jsem se těšil. Už vlastně když přistanete v Kolumbii, tak se musíte pohybovat hodně u sebe, mít telefon v ruce, protože se tam opravdu moc krade, ale především se tam zabíjí. My jsme vlastně letěli z hlavního města Bogoty do Bucaramangy vnitrozemským letem. Nejdříve první informace pro nás byla, že pojedeme autobusem asi 500 kilometrů z Bogoty do místa dějiště, ale to se rychle změnilo. Od šéfa federace nám bylo důrazně přikázáno, že musíme letět z toho důvodu, že kolumbijská policie pracuje pouze od osmé do desáté hodiny večerní, a my přiletěli v půl jedenácté, takže by nás cestou dost pravděpodobně přepadli. Občané města se loni radovali, že jejich kriminalita klesla z padesáti dvou procent na pouhých pětadvacet, čemuž jsme se všichni hodně smáli. Měli jsme zakázáno chodit po městě úplně sami. Když jsme někde chtěli jít nebo jet, museli jsme jít jako skupina nejméně čtyř hráčů. Země je obrovsky nebezpečná. Jednou jsme šli do haly pěšky, to nám policie hodně vyvracela, ale chtěli jsme se po městě kouknout. Tak vedle nás jely čtyři policejní motorky. Přes den je ve městě klid, na každém rohu je nějaký krám s oblečením nebo jídlem. Ale po desáté hodině nevidíte ve městě živou duši. Takže po desáté jsme nemohli už vůbec nikam. Během pobytu jsme ve večerních hodinách slyšeli dvakrát výstřel pistole, to bylo dost nepříjemné. Kolumbie je také známá jako drogová

velmoc, a tato informace nás jako Evropany dost zajímala. Co jsme se bavili s místními lidmi nebo šéfem hotelu, tak ti nám řekli, že drogy tady koupíte snad i v lékárně. To nám přišlo hodně vtipné. Pak určitě ještě jednu věc musím zmínit. Na hotelu jsme byli s výběrem USA a Francie. Francie si domlouvala s nějakým místním týmem, který uměl dobře anglicky a španělsky, že bude jejich překladatel. Po zápase se překladatel vydal pěšky se svojí přítelkyní na hotel, a dopadlo to bohužel špatně. Blok od našeho hotelu byl přepaden, pětkrát byl bodnutý nožem do břicha a zloději ho chtěli dokopat k smrti. Naštěstí si toho všimla nějaká pouliční společnost a útočníci utekli. Překladatel prý údajně byl v kritickém stavu, ale nevíme, jak vše dopadlo. To bylo večer před naším vypadnutím se Španělskem. Trenéři nám to řekli po posledním zápase, protože jsme společně s kluky plánovali navštívit nějaký noční podnik. V tu chvíli jsme všechny naše plány přehodnotili a zůstali na hotelu. Byl to pro nás obrovský šok, a vlastně všechny tyto informace, které se k nám dostaly, byly pravdivé.

Blíží se vánoční svátky. Kde je budete trávit a jaké přání máte do nového roku?

Moc se na to těším, protože si konečně užiju rodinu, kterou navštěvuji spíše sporadicky. Vánoce budu trávit v Osečanech a určitě navštívím i vzdálenější rodinu a kamarády, které během roku vidím minimálně. Těším se na odpočinek od fotbalu, kterým vlastně žiju. Těším se na pohádky, a to nicnedělání (úsměv). Přání mám, aby moje rodina byla zdravá a udrželi jsme si tu pohodu a energii, která u nás panuje. Aby také moje zdraví drželo co nejdéle a aby byli všichni okolo mě šťastní a usměvaví, protože to mi dodává sílu a energii v životě. Ale určitě chci popřát také všem v Sedlčanech a okolí hodně štěstí, zdraví, lásky, rodinné pohody a vše, co naplňuje jejich životní etapy.

David Myslikovjan

Ve sboru dobrovolných hasičů v Nechvalicích se mladým hasičům věnují srdcem i duší

NECHVALICE Již přes 20 let se Jaroslav Mašek věnuje vedení kroužku mladých hasičů. „V dětech se snažím vzbuzovat nejen sportovního ducha, ale i smysl pro týmovou spolupráci,“ říká. Za tu dobu prošla jeho vedením již stovka dětí, z nichž mnozí si lásku k hasičství podle jeho slov nesou dál do dospělosti.

Od roku 2014 mu v kroužku pomáhá Iva Králová, která vyrůstala v hasičské rodině a od dětství soutěžila za SDH Počepi-

Eliška Skalická na Borovanské stovce

ce. „Společně dětem ukazujeme, že hasiči nejsou jen o požárních útocích a stříkání na terče, ale také o přátelství a disciplíně. Staráme se o to, aby děti měly nejen pevné základy požárního sportu, ale i radost ze společné práce a soutěžení,“ sděluje také ona ke své motivaci. Hasičský sport podle obou vedoucích není jen o soutěžení, ale i o výchově, hodnotách a týmové práci. „To je to, co chceme dětem předat,“ shodují se.

Hasičský sport si získává stále větší popularitu a své místo tu najdou i ti nejmenší. V přípravce, která je určená pro děti předškolního věku od tří do šesti let, se hravou formou seznamují se základy disciplín a zúčastňují se i dalších soutěží, například v požárních útocích či běhu na 60m s překážkami. Přípravka soutěží v celostátní hře Plamínek, která je přizpůsobená jejich věku. Starší děti se pak účastní hry Plamen, založené již v roce 1972.

Úspěchy v soutěžích

Již rok 2023 přinesl nechvalickým hasičům mnoho radosti. Eliška Skalická, coby dorostenka, vybojovala 3. místo na mistrovství ČR v Domažlicích v kategorii jednotlivců. Letos v seriálu Jihočeské stovky, což je běh na 100m s překážkami, skončila celkově druhá v kategorii ženy. Tým starších žáků v loňském ročníku hry Plamen vyhrál okresní kolo a postoupil do krajského kola v Rakovníku, kde obsadil 8. místo. Jednotlivci také zářili: Amálie Peštová skončila druhá a Filip Král čtvrtý.

Mladší družstvo SDH Nechvalice letos získalo celkové druhé místo v Dětské příbramské hasičské lize, kde se soutěží v královské disciplíně, za kterou je označován požární útok. Loni tuto soutěž dokonce vyhráli. Přípravka se též může pochlubit prvním místem a starší žáci letos obsadili místo druhé. V běhu na 60 metrů s překážkami v soutěži Brdsko-vltavská šedesátka se svěřenci SDH, od přípravy po starší žáky, pravidelně umísťují v celkové TOP 15 a letos se tři zástupci probodovali do krajského kola, které se konalo v Čelákovicih.

Dobrovolní hasiči z Nechvalic se neza měřují jen na požární sport. Pravidelně se zapojují také do celostátní výtvarné soutěže Požární ochrana očima dětí, kde dosahují úspěchů i na krajské úrovni. Tato soutěž rozvíjí kreativitu dětí a přibližuje jim význam hasičské práce i bezpečnosti. Nebrání se ani výletům, brigádě či dobrovolnické práci například při akcích Tríkrálová sbírka nebo Pohádkový les.

Tým vedoucích se rozrůstá

Poslední tři roky se nejmladším členům SDH věnují Alena Trinerová a Matěj Janoušek, kteří sami prošli nechvalickým sborem od dětství. V roce 2023 převzala Alena Trinerová funkci hlavní vedoucí mládeže po Jaroslavu Maškoví, který tuto roli vykonával více než dvě desetiletí.

Matěj Janoušek, který je nyní sám jedním z vedoucích, se stal v roce 2010 mistrem ČR v běhu na 100m s překážkami. Několik let se coby dorostenec umísťoval do 3. místa v Českém poháru ve stovkách. Může se pochlubit několika účastmi na MČR v požárním sportu v různých kategoriích a dosáhl i několika skvělých úspěchů v krajských kolech, kde soutěžil za HZS OÚ Příbram.

Kromě úspěchů v soutěžích se může sbor pochlubit i skvělou partou dětí i dospělých, z nichž tři členové, jedním z nich je právě Matěj Janoušek, působí jako profesionální hasiči na HZS v Sedlčanech.

„Velké poděkování patří okolním sborům, se kterými se navzájem léta podporujeme. Výjimečnou spolupráci máme v posledních letech s SDH Počepice, kde práci s mládeží vedou Lukáš Pekárek a Radka Habartová. Doufáme, že naše skvělá spolupráce bude fungovat i nadále,“ říká Iva Králová.

„Vzájemná pomoc, přátelská atmosféra a radost z úspěchů jsou tím, čeho si nejvíce vážíme. Věříme, že se našim dětem bude dařit i nadále a budou mít z hasičského sportu radost,“ uzavírají vedoucí SDH Nechvalice jednomyslně. „SDH Nechvalice tak zůstává místem, kde se rodí nejen hasičská budoucnost, ale i přátelství a vzpomínky na celý život,“ dodávají.

**Olga Trachtová
Hadačková**

Hokejistům zavelel k obratu Náprstek, autor hattricku

Tatran Sedlčany – HC Rytíři Vlašim B 6:2 (1:2, 4:0, 1:0)

SEDLČANY Ve čtrnáctém kole krajské hokejové soutěže se hráči Tatranu utkali v sobotu 14. prosince na domácím zimním stadionu s týmem ze druhé skupiny, který měl dosud na svém kontě dvě vítězství a devět porážek. Tatran měl bilanci vyrovnanou, když šestkrát vyhrál a šestkrát prohrál, z toho jednou v prodloužení.

V hlavní roli přesilovky

Do utkání lépe vstoupili Rytíři. Po třech a půl minutách rozehráli svoji první přesilovku, sice si v ní počínali dost bezradně, ale v polovině první třetiny proměnili další přesilovku už po třiceti vteřinách ve vedoucí gól. Osm minut před prvním klaksonem byl vyloučený další domácí hráč, a po minutě útočník Vlašimi ranou od mantinelu až téměř od modré čáry překvapil brankáře Simera – 0:2. Do konce třetiny chybělo přesně pět minut, když dal kontaktní gól Martin Náprstek. A zavelel tak k obratu v utkání.

Drtivě a tříštivě

Také ve druhé třetině byla zpočátku hra hodně vyrovnaná, ale v čase 22.41 se prosadil před bran-

kářem Vlašimi Dominik Chwastek a srovnal na 2:2. Vedení na stranu Tatranu překlopil Martin Náprstek, který s přehledem proměnil svůj unik poté, co dostal na hokejku přesný puk na útočnou modrou. Ve 32. minutě Tatran rozehrál přesilovku, roztočil před brankářem soupeře pořádný kolotoč a Libor Bém v čase 32.51 ranou z úhlu ze středu kruhu po padesáti vteřinách zvýšil na 4:2. V čase 34.38 přidal svůj třetí a celkově pátý gól domácích Martin Náprstek. Druhá třetina jednoznačně patřila Tatranu.

Ještě jeden gól

Nedá se říci, že ve třetí třetině hrál Tatran už pouze na údržbu, ale přece jenom si hlídal svůj poměrně vysoký náskok. Ve 45. minutě rozehráli domácí hokejisté svoji další přesilovku, a když vyloučenému hráči zbývaly k návratu na led pouhé tři vteřiny, napřáhl až od modré Ondřej Mašek a v čase 46.48 přidal na konto svého týmu šestý gól. Domáci ještě chvíli valili na branku Vlašimi útok za útokem, v závěru utkání se hra už zase vyrovnala, ale skóre se už nezměnilo.

Tatran se po tomto vítězství dostal v tabulce své skupiny mezi čtyři týmy, které si zahrají play off, ale bodový odstup mezi týmy na druhém až pátém místě je minimální.

David Myslikovjan

V duelu druholigových týmů, které dosud nebodovaly, padaly góly na začátku a v závěru utkání

SEDLČANY Na konci minulého týdne měly v dlouhodobé pohárové soutěži hobby hokejistů ve všech třech ligách téměř všechny týmy ve druhé fázi turnaje odehrány již tři zápasy. Od začátku sezóny jsou stále bez jediné ztráty hokejisté Sázavy, které ale čekal soupeř, jenž by jim podle papírových předpokladů mohl dělat starosti.

Stará garda Štětkovice – HC Rebel Sázava 6:10

Žádné velké překvapení se ale ani tentokrát nekonalo. Sázava v první třetině spustila pekelnou kanonádu, nastřílela svému protivníkovi pět brank, zatímco inkasovala pouze dvakrát. V prostřední fázi utkání se Štětkovice vzpamatovaly, dokázaly dvakrát skórovat, a zdálo se, že by se přece jenom ještě mohlo schylovat k dramatu. Jenomže k němu nedošlo. Favorit sice už svého soupeře neválcovale tak, jako na začátku, ale přesto si udržoval dostatečný náskok až do konce zápasu.

K jednomu překvapení v první lize ale minulý

týden přece jenom došlo. Favorizovaní, v tabulce druzí příčovští Kačeři, nedokázali přetlačit Domino, které dosud mělo na svém kontě jediný bod.

HC Žabáci Solopysky – HC Olbramovice 3:1

V pátečním utkání druhé ligy se střetly týmy, které ve druhé části turnaje dosud nezískaly ještě ani bod a vítězství je mohlo odlepit ze dna tabulky. První gól padl už po třiceti vteřinách hry, když skóroval ranou z mezikruží Tomáš Kadeřábek. Solopysky vedly 1:0, ale potom se dlouhé minuty nedělo téměř nic. Až v končící 2. minutě prostřední části hry se dostal před gólmana Olbramovic Marek Šabek a s přehledem zvýšil na 2:0. Na přelomu druhé a třetí třetiny přestáli Žabáci oslabení a vzápětí měli i oni možnost zahrát si přesilovku. Nejenomže ji nevyužili, ale navíc dvě minuty před koncem inkasovali z hole Zdeňka Bláhy. Zdálo se, že je zaděláno na drama, jenomže hned vzápětí se dostal k puku v mezikruží Marek Šabek a bombou prostřelil gólmana Olbramovic – 3:1.

Solopysky tak získaly první dva body do druholigové tabulky.

Výsledky

1. liga: Křepenice–Chlum 2:2, Štětkovice–Sázava 6:10, Příčov–Domino 5:5, Zvírotice–Rumola 16:0. Po třech utkáních měla první Sázava šest bodů, o bod zpět byly druhé Příčov a o dva třetí Zvírotice. Jako jediná zůstala bez bodu už jen Rumola.

2. liga: Kňovice–Neveklov 10:5, AHC Nový Knín – Rybníkáři 4:5, Neveklov – Ševci Nový Knín 4:8, Vršovice–Kňovice 2:3, Solopysky–Olbramovice 3:1. První Kňovice nasbíraly šest bodů a druhý byl tým AHC Nový Knín se čtyřmi body. Stejný počet bodů měli i třetí novoknišští Ševci. Bez bodu jsou už jen poslední osmé Olbramovice.

3. liga: Daleké Dušníky – Čerti Votice 5:3, HC Votice – Štětkovice B 3:4, Hrádek–Miličín 2:7. První Daleké Dušníky mají na svém kontě šest bodů, o dva body zpět je druhý Miličín, ale má jeden zápas k dobru. Poslední sedmý tým HC Votice na body stále čeká.

David Myslikovjan

PLOŠNÁ INZERCE od 14 Kč

Tel.: 774 414 225, E-mail: reklama@sedlcansky-kraj.cz

KOMPLETNÍ TĚŽBA DŘEVA

Vyřízení veškerých formalit

Třídění do sortimentů pro nejlepší zhodnocení

Následný odkup možný

Pouze Sedlčansko

Brdská lesní s. r. o.

Tel.: 774 107 307

Letošní jachtařský rok byl pro Vlastimila Faktora jako na houpačce

SEDLČANY Vlastimila Faktora (ročník 1952) učaroval jachting už v dětství. Jeho otec byl velkým vodákem, a tak malého Vlastíka a jeho bratra bral k vodě, konkrétně do Zvírotic, kde za války učil. V první polovině sedmdesátých let se bratři Faktori dokonce několikrát stali přeborníky Středočeského kraje v jachtingu.

Ve druhé polovině devadesátých let se Vlastimil Faktor začal věnovat i jachtingu námořnímu, a to nejenom se svojí rodinou, ale hlavně s partami stejně naladěných fandů, kteří měli zájem jezdit nejdříve rekreačně a později i závodně. Vlastimil brázdil moře v Chorvatsku, v Maroku, na Kubě a také na Ibize, Baltu a v Karibiku. Na řekách i na moři je Vlastimil už dlouhou dobu jako doma, a tak jsme říčního i námořního jachtaře oslovili s tím, co všechno absolvoval v letošním roce na regatách se svým týmem Generace.

Jak budete vzpomínat na letošní jachtařský rok?

Ne moc dobře, protože výsledky byly jako na houpačce. Vše začalo velikonoční regatou. Jela se začátkem dubna za účasti dvaadvaceti lodí. Slibovali jsme si od ní dobré umístění s nímž je nejlepší navigátor v republice s kvalitní výpočetní technikou. Ale opak byl pravdou. V první etapě z Murteru do Dubrovníku probíhalo vše podle plánu. Před Dubrovnik jsme přijeli na třetí místo a už jsme se radovali z dobrého výsledku. Dokonce jsme dojeli těsně před cílem obě přední lodě a už to vypadalo, že bychom mohli dojet druzí. Ale dvě stě metrů před cílem jsme všichni vjeli do tíšiny. Po půlhodině se první dvě lodě na nějaký vánek dostali za čáru. My jsme se naopak vzdálili proudem o osmdesát metrů od čáry. Po další půlhodině čekání se pět příjizdějících lodí z moře na vítr prořítlo kolem nás a než jsme my dostali vítr,

byly v cíli. Dojeli jsme na osmém místě. Zpáteční etapu jsme nemohli podceňit. Nepřilíš vydařený start nás donutil jet Mljetským kanálem, a ne na moře. Nebyla to špatná volba, pokud bychom za Mljetem vyjeli na moře. Ale předpovědní modely routingu – počítačového programu nás směřovaly víc k pobřeží. Po dvou hodinách bezvětrí jsme zjistili, že na moři to fouká víc a lodě venku nám hodně ujely. Pak už nám nezbyvalo než hledat netradiční cesty. Ty nás přivedly do pekel. Tedy do takových tíšin, že jsme po dvou hodinách rozhodování v noci za Visem u Drveniku druhou etapu vzdali, protože bychom nedojeli do limitu do cíle. Nestalo se to jenom nám, dalších pět lodí vzdalo taky. I na motor jsme dojeli deset minut po limitu. Celkové dvaatřicáté místo nakonec nebylo až tak špatné.

Jaký závod jste absolvoval potom?

Za čtrnáct dní, koncem dubna, se jela Májová regata. Myslím si, že tam jsme ostudu neudělali. Celý týden foukalo a sedm rozjžděk se odjelo i s trháním plachet. Několika lodím vítr roztrhal genaker (přední pomocnou velkou plachtu – pozn. red.) a nám se sto metrů před cílem čtyřadvacetihodinové etapy roztrhla hlavní plachta. Ve čtvrtek a v pátek se jely ještě dvě rozjžděky. Dohodli jsme se s posádkou, která odstoupila ze závodů, že si půjčíme jejich hlavní plachtu. Samozřejmě jsme museli požádat hlavně charterovou společnost, zda to dovolí. A znamenalo to sundat stokilovou plachtu z naší lodě, dojet autem z Vodice do Hraminy, sundat plachtu z odstoupivší lodě, natlačit čtyřmetrovou plachtu do tranzitu, odjet s otevřenými zadními dveřmi do Vodice a navěsit jezdce plachty do stěžně a ráhna. Operace trvala čtyři hodiny v dešti.

A vyplatilo se to?

Ano. Uhájili jsme celkově druhé místo za Janem Johanem Hiršalem a před Michalem Krystou. Celkem jelo dvacet lodí. Výborný byl hlavně rozhodčí, Chorvat Denis Marinov.

Kde se konala další regata?

Na Baltu pod názvem ČANY Offshore Cup. Je to nejdelší česká regata v kuse.

Ujeli jsme celkem 420 námořních mil za tři dny. Jedná se o krásnou plavbu v polovině září, na kterou se rádi vracíme. Letos ovšem byla poznamenána zmatky v určení průjezdu ptačí rezervací. Normálně jsme se dopracovali až na poslední místo. Tak jako ve „Velikonočce.“ Večer, asi v sedmnáct hodin u Rogoznice jsme opět stáli před rozhodnutím, zda neodstoupit. Nakonec jsme to neudělali. Přestože lodě byly téměř identické, měly technické problémy. Nám se v noci při vytahování genakeru utrhly díky zrezlým nerezovým šroubům přední nerezový koš, takže jsme hodinu opravovali. To je v přepočtu na délku upluté dráhy šest námořních mil, tedy zhruba jedenáct kilometrů, a to

se nedá dojet. Skončili jsme pátí ze šesti lodí.

Na konci října se konala offshoreová regata kolem ostrova Palagruža, který je vysunutý nejdále od pobřeží Chorvatska. Bohužel opět kvůli větru byla etapa zkrácena a neobeplouvala se Palagruža, ale kolem Sušacu se jelo rovnou do zátoky Skrivena Luka na Mljetu.

poprvé v životě námořního jachtingu za dvacet sedm let jsme nasedli na skaliska hředu Kukuljari, čtyři námořní míle před cílem. Nikomu to nepřeju zažít. Naštěstí posádka zůstala nezraněna. Jednalo se o jeden naražený bok a jedno naražené záplešti. Po zjištění, že do lodě neteče a je na obroušených skalách dostatečně „zakotvena“, jsme provedli potřebná oznámení do éteru a dohodli se s charterovou společností, že nás přijedou stáhnout motorákem ráno v sedm hodin. Stanovil jsem hlídky a postupně jsme se i vyspali. Ráno po přílivu jsme obeplavali loď s brýlemi a neviděli jsme to tak tragicky. Zkusil jsem motorem uvolnit loď z nasednutí. Podařilo se mi čtyřicet centimetrů popojet dozadu. To už k nám jela motorová loď. Nechal jsem na nich zhodnotit rozsah poškození a vycouvat z nasednutí. Šlo to s podivem bez naklonění lodě samo. Do přístavu jsme dojeli ještě hodinu před termínem ukončení závodu, ale na motor.

Absolvoval jste také závod v tuzemských vodách?

Ano, nemohu opomenout závody na Slapské přehradě. Každoročně se jich pořádá osm. Jedná se o takzvaný Slapský pohár. Letos jsme se synovou lodí typu Longze byli v absolutním pořadí první ze stovky lodí, které tam jezdí, a Slapský pohár tak vyhráli. Závody se jezdí na Ždání – Modré loděnici, Laguně, Staré Živohošti a Měřině. Pro nás je to od Zvírotic cesta na dvě a půl hodiny tam a dvě a půl hodiny zpět. Je to dvacet pět kilometrů. Docela oběť na to, že závod trvá jeden a půl až dvě a půl hodiny. Těchto závodů se účastní i mladí závodníci z jiných současných lodních tříd, kteří mají našlápnuto do reprezentace v mezinárodních závodech. O to více si vítězství vážíme.

David Myslikovjan

Městská policie Sedlčany hledá nové kolegy do svých řad

Požadavky: výborný zdravotní stav a dobrá fyzická kondice, starší 18 let, česká národnost, řidičský průkaz sk. B, zbrojní průkaz výhodou, občanská a společenská bezúhonnost, dosažené úplné střední vzdělání s maturitou

Nástup možný ihned

V případě zájmu volejte na tel.: 604 260 875 nebo pište na e-mail: valentova@mesto-sedlcany.cz

Osobní vzpomínka na Jiřího Páva

Jan Kuthan

V letošním roce nás opustila mimořádná osobnost. Pan profesor Jiří Páv (1934–2024) se nesmazatelně zapsal do srdcí mnoha z nás a je mi velkou ctí, že patřím mezi ně. Cítím ohromnou vděčnost za to, jakou významnou roli sehrál i v mém životě. I díky němu si neustále uvědomuji, jak důležití jsou pro naši společnost lidé s velkým srdcem. Věřím, že tato malá vzpomínka na něj pomůže mnohým z vás, kteří jste jej znali osobně, připomenout si energii, která z něj vyzařovala.

Naše cesty se spojily v roce 1990. Bylo po sametové revoluci a sedlčanské gymnázium tehdy otevřelo první ročník víceletého gymnázia. Jiří Páv byl v té době jeho ředitelem a zároveň správcem sbírek sedlčanského muzea. Později předal ředitelování Zdeňku Šimečkovi.

Byl jsem přijat a místo do šesté třídy počepické školy nastoupil do primy. Byla to pro mě velká změna. Na základce jsem měl jedničky a nemusel o ně kdo víjak usilovat. Na gymnáziu to stačilo na trojky s odřenýma ušima. Místo role pilného studenta jsem se ujal role třídního baviče a rušitele, která mi pomáhala protlouct se studiemi až do septimy. V té jsme si měli vybrat dva volitelné předměty.

Neměl jsem vůbec tušení, jakým směrem chci svůj život dál ubírat, a tak jsem si zvolil cestu nejmenšího odporu. Abych se jednoduše nemusel příliš učit. Ideální volbou proto bylo psaní na stroji. Šlo skutečně o psaní na stroji (elektrickém), neboť mluvíme o roce 1996 a počítače tehdy byly v plenkách.

Neměl jsem žádnou představu o praktickém využití této dovednosti. Viděl jsem v tom jen snadnou cestu ke splnění povinností. Para-

doxné dnes musím říci, že jestli mi gymnázium dalo do života něco praktického, pak to bylo právě umění psát všemi deseti. To upotřebím téměř denně – i právě teď. Druhým volitelným předmětem byl dějepisný seminář. Přestože jsem k dějepisu nijak neinklinoval, díky vlídnému přístupu Jiřího Páva jsem za tímto volitelným předmětem viděl poklidnou ulevárnu. Profesor Páv byl kantor z jiného světa. Z takového, o němž se většině studentů ani nesní. Charakterizovala jej vlídnost, laskavost, vstřícnost, pochopení, tolerance, klid... Byl to šok, byl to zážrak a byla to veliká inspirace. Jeho přístup byl tak poutavý, že dokázal vzbudit zájem i v tom nejzarytějších odpůrci vzdělávání.

Krom svého osobitého kouzla bylo zásadní, že nám dějiny nepřiblížoval klasikou formou. Nebyly to bitvy, historické postavy a letopočty, ale historie našeho kraje. Zatímco v učebnicích dějepisu byli třeba Kelti jen další porcí nudného učiva, které je nutné dostat do hlavy kvůli nejbližší písemce, v podání učitele Páva to byli naši předkové, jejichž stopy najdeme i za humny. Najednou se dozvíte, že měli své oppidum jen kousek od vás u Vltavy a navrch dostanete do ruky poklady, které se po nich dochovaly. To bylo něco...

Totéž novodobé dějiny. Druhá světová válka se neodehrávala jen na bojištích nebo v koncentračních táborech, ale také na Sedlčansku. Vyprávěl nám příběhy o konkrétních místech a konkrétních lidech, viděli jsme dochované předměty a vyrazili s ním i do terénu. Rázem jsme se tak sami aktivně vypytaali a prahli po další vědě.

K úspěšnému absolvování dějepisného semináře nebyly třeba známky, ale

seminární práce. Její téma nám mohlo být zadáno příkazem, ale i v tomto byl pan profesor dál. Dobře věděl, že výsledek takto nastaveného úkolu by byl úplně k ničemu pro obě strany. Naopak nám poskytoval takové náměty, aby si v nich každý vybral to svoje téma, jež ho zaujme. Třeba i s ohledem na konkrétní místo našeho bydliště.

Jiří Páv (vpravo) ve společnosti fotografa Ladislava Hadraby

Vzniklo tak spoustu zajímavých seminárních prací se skutečnou hodnotou, zachycující otázky jinde nezpracované. Jak poradil mně?

„Ty bydlíš ve vsi Rovina a na jejím okraji u silnice je nenápadný pomníček. Nezapomínal by tě, jaký příběh za ním stojí? Co se tam vlastně odehrálo? Na konci druhé světové války tam došlo k přestřelce, o které se nikde nedočteš. Poslední pamětníci ale ještě žijí. Začít můžeš třeba u své babičky a ona už tě nasměruje dál... Neměl bys na toto téma chuť?“

Takto nenápadně jsem se dostal ke psaní... Pan profesor mě neukoloval, vzbudil

ve mně obrovský zájem, dozvědět se podrobnosti oné události. Navíc mě hrálo vědomí, že udělám něco, co bude mít skutečně smysl a hodnotu i pro další generace. Pamětníků totiž ubývá.

Úkolu jsem se zhostil zodpovědně. Koupil jsem si dokonce diktafon, abych mohl vzpomínky pamětníků zaznamenat přesně. Jejich slova jsem pak přepsal na psacím stroji. Vznikla tak seminární práce, postavená na skutečné události z května 1945 v mé rodné vsi.

Co však bylo podstatné pro můj další život, získal jsem konečně sebedůvěru. A začaly se dít věci. Z tápa-

vislost s mnou zaznamenaným příběhem z druhé světové války.

V Rovině totiž došlo ke střetu místních občanů s německou hlídkou, přičemž zemřel jeden místní občan a jeden německý voják. Okupanti následně udělali ve vsi pozdvižení, všechny chlapy ze vsi vytáhli na náves. Několik vybraných mužů pak hnali před transportéry sedm kilometrů na velitelství v Sedlčanech. Jediná ves na této trase je právě Libín a muži běželi právě kolem onoho pole, kde se za dohledu T. G. Masaryka konalo roku 1922 první vojenské cvičení československé armády.

Filmaře to zaujalo a obě témata spojili do dokumentu s názvem Pole orná a válečná. Den před mou maturitou v roce 1997 jsem tak po naší malé vsi (tehdy asi 130 obyvatel) vodil filmařský štáb za pamětníky. Byla to pro mě velká událost a pro mou další tvorbu veliké povzbuzení.

Další přišlo ze sloupku novinářky Marie Břeňové, která mě tehdy v tisku vychválila jako všímavého a nadějněho mladého novináře. Jestli mě chtěla povzbudit pro častější přispívání do místních novin, pak se jí to povedlo. Nebyl jsem zrovna zvyklý na pochvalu a najednou jsem zažíval tolik povzbuzení, k nimž se přidala úspěšně zvládnutá maturita.

Do toho všeho mi pan profesor Páv jen tak mezi řečí nadhodil myšlenku, že by ten příběh naší vesnice stál za sepsání do knížky. Přidat k tomu i další historii jednotlivých domů a rodin, to by bylo... Tehdy jsem se tomu pousmál, ale semínko klíčilo a rostlo.

Po gymnáziu jsem opět volil cestu nejmenšího odporu a dostal se na Vyšší odbornou školu informačních služeb. Neměl jsem vůbec ponětí, k čemu mi bude dobrá, ale hlavně, že se po gymnáziu „někam dostanu“. Zde jsem ale narazil na doslova šílenou němčinářku, která vyházel tři čtvrtě

Pokračování na následující straně

ročníku včetně dívek se státníci z němčiny. Pro mě to byl ohromný dar. Prodloužila mi tak prázdniny roku 1998 a mě nenapadlo nic lepšího, než obejít ty pamětníky...

Ke svým dvacetinám jsem tak vydal prvotinu Příběh naší vesnice. Tehdy jsem přispíval do Sedlčanského kraje, ale po prázdninách znovu dojížděl do Prahy. Co vymyslet, abych mohl psát i v Praze a nečekat až na víkend, kdy se vrátím do našeho kraje? Vznikl nápad na rubriku Kachna týden, kde jsem využíval různé vtipky a udělal z nich novinařskou kachnu, zasazenou na Sedlčansko. Možná i vy máte doma v knihovničce knížku Jedna kachna za druhou z roku 1999.

Psaní mě bavilo a k našemu kraji mě to táhlo čím dál víc. Po malé vsi jsem si troufl na větší sousto – Vysoký Chlumec. Přišlo mi líto, že obec s tak zajímavou historií nemá svou publikaci, která by ji zachycovala. Pan Páv mi s tím velmi pomáhal a směřoval mě na ta správná místa, odkud mohu čerpat.

To už jsem přesídlil na Vyšší odbornou školu publicistiky, kde mi k mé velké radosti dovolili, abych knihu Staletí pod hradními okny použil i jako absolventskou práci. Vyšla v květnu 2002 a v červnu jsem ukončil zmíněnou školu. V té době byla poslední rok povinnost vojenské nebo civilní služby. Pro mě byla ve hře „civilka“ v domově důchodců nebo v technických službách. Stal se ale zážrak. Pana Páva napadlo, že pokud by to šlo vyjednat, mohl bych být civilkářem v muzeu.

V létě 2002 totiž vrcholila oprava budovy staré radnice, kam se po prázdninách měly stěhovat muzejní sbírky. Ty byly víceméně jen uloženy naproti přes náměstí a muzeum nemělo stálou expozici. Novým ředitelem byl jmenován David Hroch a postupem času se mělo muzeum v souvislosti se zpřístupněním rozšířit o další personál. Civilkář by se tak nadmíru hodil.

Život mi to vše dokonale načasoval... První zářijo-

vé pondělí roku 2002 jsem nastoupil na civilní službu a zároveň ten den odstartovalo velké stěhování sbírek muzea do nových prostor. Předměty byly uloženy ve druhém patře domu bez výťahu. Vše se tak nosilo po schodech. S nábytkem a jinými těžšími předměty pomohli zaměstnanci technických služeb, drobnější předměty pomáhali nosit studenti z gymnázia. Díky svému zájmu o regionální historii jsem nebyl jen „nosičem“ a „pracovní silou“, ale okamžitě jsem se stal součástí týmu, jenž řešil budoucnost muzea se vším všudy. Museli jsme rozhodnout, ve které místnosti bude uložen který depozitář a vybírali předměty, které stojí za vystavení ve stálé expozici. Všechny předměty mi prošly rukama a o všech jsem se dozvídal spoustu zajímavostí. S panem Pávem jsme pak psali i popisky k vystaveným exemplářům a doprovodné texty.

Byla to skvělá civilka a zpočátku neskutečné tempo, neboť expozice se měla otevírat již v listopadu. Dones jsem velmi vděčný, že jsem toho mohl být součástí. Po boku pana Páva jsem tak strávil řadu let a čerpal od něj nejen znalosti našeho regionu, ale především jeho vlídný přístup. Byla radost s ním spolupracovat, byla radost mu třeba jen naslouchat, když vyprávěl... Šálal z něj klid, ale zároveň moudrost, pokora, porozumění a láska k lidem a k životu. Uměl velmi citlivě naslouchat a když naopak mluvil on, slyšeli byste cinknout špendlík, jak všichni zpozorněli. Měl přirozenou autoritu, budil úctu a respekt.

Díky muzeu jsem mimo jiné poznal fotografa Martina Steckera a udělal jsme spolu několik knih i mnoho dalšího. Za vším ale jako tichý nenápadný mentor stál Jiří Páv. Podporoval a povzbuzoval mě, jak jen mohl. Viděl ve mně svého nástupce. Mě to však táhlo dál. Oněch pár let v muzeu je tak pouhou epizodkou mého života, ovšem v mém srdci nesmazatelně zapsanou velkým písmem. Děkuji za to!

V ozdravovně měly děti i teplou vodu

MOKŘICE Vesnička leží 3,5 km jižně od Krásné Hory nad Vltavou, v údolí

zmohl natolik, že mohl od Františka Balouna koupit v Mokřici domek čp. 23

Budova ozdravovny

ukončeném horou Radejská. Založil ji zeman Mokřek a první zmínka pochází z roku 1402. Její historii popsala v roce 620. výročí založení kronikářka města Krásná Hora nad Vltavou Jitka Balounová v městském zpravodaji. „Čerpala jsem hodně z Habarta,“ říká ke zdroji.

Pod zmíněnou horou založil v roce 1933 smíchovský spolek Sirota ozdravovnu. Spolek si kladl za cíl podporovat sirotky, mrzáčky i zchudlé, přestálé občany. Z původně velmi chudého spolku se již po pár letech svého fungování, právě v roce 1933,

s ovocnou zahradou a čtrnáct měr přilehlého lesa pro ozdravovnu.

Po roce byl původní domek zbourán a za dvacet tisíc korun znovu postaven. Jsou v něm dva pokoje, kuchyně a spíž. „Jezdilo sem vedení té Siroty,“ vysvětluje Jitka Balounová tehdejší využití domku, který je v současnosti rekreačním objektem. Zahrada s padesáti ovocnými stromy byla upravena a oplocena. Vedle domu byla zřízena za 14 tisíc korun studna. V roce 1935 byla zahájena stavba ozdravovny.

Slavnostní položení základního kamene se usku-

tečnilo 28. dubna. Zúčastnilo se ho 27 členů spolku Sirota, pořadatelem byl hasičský sbor a o významu a důležitosti ozdravovny promluvil mokřický rodák, pokladník Siroty, Čeněk Baloun. Do základního kamene byl zazděn kromě jiných věcí pamětní spis. Stavba byla zadána staviteli Antonínu Janderovi z Krásné Hory.

Zajímavostí je nádrž na vodu, která se nachází na půdě budovy. Voda se plnila motorovým čerpadlem ze studny. Vedle ozdravovny bylo venkovní hřiště, což dokládají také historické fotografie, jež vlastní příbuzní Čenka Balouna. Zpočátku jezdili na pobyty dětští sirotci, jimž zdejší horský vzduch prospíval.

„Když pak ozdravovnu prodala Sirota čokoládovněm, jezdily tam děti z městnanců na tábory. Později byly vlastníky budovy Lesy, které to měly až do sametové revoluce. Sloužilo to jako ubytování lesních dělníků. V současné době je objekt v majetku rodiny, která v něm bydlí,“ popisuje pozdější historii domu Jitka Balounová s tím, že v domě byly dva velké byty a v podkrovní navíc ubytovna s několika pokoji.

Olga Trachtová
Hadáčková

Sirotky přivázely autobus.

Zahrada roku je v meandru u Vltavy

VITÍN/ŽEBRÁKOV Soutěž Zahrada roku hledá zahrady, při jejichž projektování zahradní architekti vyslyšeli přání majitelů a jejich představy dokázali zahradníci uskutečnit. Pořadatel soutěže Svaz zakládání a údržby zeleně z Brna přitom klade důraz na to, že zahrady ne-

jsou jen soukromým prostorem majitelů, ale také součástí naší krajiny. Soutěž má ukázat, že úspěšná a kvalitní tvorba zahrád v sobě spojuje umění i řemeslo.

Uzávěrka přihlášek do letošního sedmnáctého ročníku soutěže Zahrada roku byla posledního srpna. Odborná porota hodnotila přihlášené zahrady během září a v říjnu již byly známy výsledky. Vyhlášení výsledků se konalo 18. října v Arnoldově vile v Brně. Zlatou medaili získala Zahrada v meandru u Vltavy. Autory projektu jsou Ferdinand Leffler a Kateřina Svobodová z Ateliéru Flera, zhotovitelem je Stanislav Král z Vitína se svými zaměstnanci.

Zahrada obklopuje dřevostavbu

Jde o zahradu u moderní dřevostavby, přímo prolnutou s krajinou. „Je to zahrada v meandru Vltavy, kousek od kamýčké přehrady. Plynule přechází v okolní krajinu, což je myslím to, co zaujalo porotu, protože ten přerod zahrady v krajinu je opravu velmi nenásilný a nenápadný. Když v té zahradě jste, máte pocit, že vaši zahradou je celé to široké okolí desítek

a desítek kilometrů, kam vídíte. Pracujeme tady striktně s přírodními materiály, necháváme stárnout dubové schody, terasy jsou z hladkého modřínového dřeva,“ popisuje spoluautor návrhu Ferdinand Leffler.

Jde o zahradu mladého sportovně založeného páru.

co nejplynulejší. Sekání luční části se dělá dvakrát až třikrát ročně. „Nejlepší je, když se to kosí klasickou kosou. Ostatní části zahrady jsou téměř bezúdržbové, kromě zeleninové zahrady, o kterou pečují sami majitelé,“ popisuje péči o zahradu Stanislav Král.

Za starých časů se říkávalo, že se kvetoucí louka seká tehdy, kdy je nám jí nejvíc líto, tedy když kvete. „Doporučuji pak pokosenou louku sušit, nebo nechat aspoň oválet. Rostliny se přirozeně vysemení a nemusí se dokupovat nové semeno. Při založení květnaté louky výsevem se stává, že některé rostlině za směsi se na stanovišti daří lépe a nakonec může převládnout nad ostatními rostlinami, které byly součástí výsevu,“ popisuje Stanislav Král s tím, že když se rozhodneme mít vlastní louku, nejsnazší cestou k ní je podle něj zhruba sedm let jen dvakrát ročně kosit trávník. Přirozeně se tam pak sama objeví luční květena, druhově závislá na druhu místa a kvalitě půdy.

Oceněná zahrada v Žebrakově je podle něj di-voká. Vznikla na zelené louce. Podloží bylo písčité, takže stačilo půdu zkvalitnit kompostem, ale zůstala propustná. Zálivka je tu potřeba jen na zeleninové záhony, hnojení okrasné části také není potřebné. Jsou zvolené takové rostliny, kterým místní půda a klima vyhovuje.

Nechme zahradu přírodě

Rozloha zahrady je větší než čtyři tisíce metrů čtverečních. Není tedy možné se o ni nadále vůbec nestarat. Intenzivní zahrádka je soustředěná poblíž stavby. Čím je část vzdálenější, tím je divočejší, aby byl přechod do okolní krajiny

Pomyslným zakladatelem toho stylu je Piet Oudolf, nizozemský zahradní architekt. „Do české kotliny ho vnesl právě Ateliér Flera, který je dnes jeden z největších zahradních ateliérů na světě. V tomto stylu se sází trvalky, které znaly již naše babičky, nenáročné a krásné. Dále se využívají druhy trvalek z celého světa a doplňují se travinami. Je to krásný, přirozený a nenáročný styl plný barev po celou roční dobu,“ vysvětluje realizátor oceněné zahrady.

V současné době, asi pět let po výsadbě, je tu nejvíc práce v předjaří. „V době, kdy se začínají objevovat první jarní cibuloviny, se ostrihají a sklídí loňské mrtvé části trvalek a travin.

Zastříhnou se ovocné stromy, případně některé keře a okrasné stromy, pokud je to potřeba. Zahrada je pak taková nahatá, jakoby znovuzrozená, připravená na nový růst,“ dodává s tím, že dalším úkolem zahradníka je pouze usměrňovat rozrůstání rostlin, kterým se v zahradě zalíbí až příliš.

Kamenné zidky daly zabrat

Nejsložitějším prvkem při budování zahrady byly kamenné prvky. Požadavkem bylo suché skládání zidek, a to i v místech, kde by to podle posouzení zahradníků nevydrželo. „Muselo se to vymyslet a udělat tak, aby zidky pohledově vypadaly skládané na sucho, ale byly použity moderní postupy, železo a lepidlo.

Naštěstí mám velmi šikovného parťáka, Stanislava Štemberka, který spolu s kolegou

Pepou vše postavili na jedničku. Já pořád říkám, že jsme ve firmě dva Standové, on přes to tvrdé, jako jsou zidky a zpevněné plochy, a já zase přes to měkké, tedy rostliny,“ poukazuje na nezbytnou souhru spolupracovníků Stanislav Král.

Ocenění je podle něj pro všechny tři zúčastněné strany, tedy hlavní architektku, jeho firmu i majitele, manžele Štípkovy, stejnou měrou. „Neuvěřitelně jsme si sedli. Je to, jako když do sebe zapadnou kostky lega nebo dílky puzzle. Architektka je skvělá, majitelé rozumní a velmi pracovití a mí zaměstnanci si neuvěřitelně mákají,“ hodnotí. Majitel si sám připravil vyvýšené záhony na zeleni-

nu, zařídil cvičební stroje a další prvky. Jeden udělal to, druhý ono a výsledkem je zahrada, kterou Stanislav Král přirovnává k dokonalému šperku.

Majitelé pozemku Stanislava Krále objevili na internetu jako místní firmu. Byla jim doporučena na základě pozitivních referencí i od architektonické firmy, se kterou již dělali několik projektů. Přípravy a zakládání zahrady trvaly přibližně dva roky, aby bylo vše dokonale vyladěno. Letos již byla zahrada vzrostlá a připravena k přihlášení do soutěže.

Vítěze vybrala odborná porota

Král si ceny velmi váží: „To není soutěž, kdy lidé lajkují obrázek nebo posílají hlasy, ale vše řeší odborná

Pokračování na následující straně

porota, která hodnotí koncept zahrady, způsob budování a následnou péči. A ocenila právě tu vyladěnost. Je to,

jako by chtěl někdo ocenit jediný kamínek na složitém prstenu. To nejde. Protože až celý ten šperk je skvělý, včetně toho vodního prvku, který to pěkně podtrhl,“ říká vděčně. Osobně se mu na zahradě líbí hřiště na pétanque i zeleninová zahrada. „Kam se podíváš, tam ti to pohládí oko. Tomu celku není co vytknout,“ dodává spokojeně. Zahrada je plná trvalek, vzrostlých javorů a lučního kvítí, které spolu přirozeně ladí.

Majitelé zahrady doplňují svůj prostor mobiliárem, který mu velmi imponuje. Žluté židle skvěle podtrhují celkový vzhled zahrady. „Myslím, že v každé zahradě by měla být alespoň čtyři procenta žluté. Fialová je pak fialovější a růžová růžovější,“ sděluje svůj postřeh a doporučení.

Do soutěže by se nikdy sám nepřihlásil. Přestože měl radost, že se mezi de-

sítkami projektů probojovali do první dvanáctky, vítězství neočekával. Popularita, kterou mu to přineslo, je až kontraproduktivní. Vždycky měl práce hodně, ale od okamžiku ocenění zvedá telefon neustále. Aktuálně firma Stanislava

Krále pracuje na dalších zahradách a spolupracují na urbanistickém návrhu Vysokého Chlumce. Také

Rodák a psavec Pavel Loužecký

„Někteří lidé nemusí ani promluvit, aby ti s nimi bylo dobře. A vůbec – nenaběháš se u té hry moc?“ Tato slova jsou vytržena z krátkého rozhovoru s mým strejdou Pavlem Loužeckým při hraní ping-pongu.

Ani nevíte, jak mě rozčiloval, když se ten skoro dvoumetrový člověk při hře ani nezadýchal. No, jak by mohl, ani se u toho stolu totiž nehnul. Svým úžasným osobitým způsobem do mě řepal, a ještě házel tahle životní moudra, která jsem já, mrňous, ani nebyla schopná pojmout. Protože zaprvé jsem zrovna litala jako hadr na holi a zadruhé, protože ještě nebyl ten čas na pochopení, co tím myslel.

Naštěstí jsem měla pamětníček. A strejda mi tam toto moudro vepsal a vedle nakreslil vysmátého vlasáče. Asi nějaká forma dělání si srandy sám ze sebe, protože ač byl v naší přítomnosti vysmátý, vlasů tedy moc neměl. Ovšem co mu bylo ubráno na kšticí, to mu bylo dáno pod kšticí, či jak se říká pod čepici. Byl to totiž velmi chytrý, kreativní člověk s obrovským srdcem – rodilý Sedlčanaček. Moje maminka by mě teď určitě opravila a musím uznat, že i mně to nezní – správně to má totiž být rodilý Selčanaček. Proč? „Protože Selčanači říkají jen nedomorodci.“ Tuto poučku jsem se naučila jako malá. A vydržela mi skrz celých více než dvacet pět let, kdy jsem vyrůstala a žila v Praze, až do teď, kdy jsem se před pár lety i já stala hrdým Selčanačkem.

Ovšem toto povídání nemá být o mně, ale o mém strejdovi. Minulý čas v předešlém odstavi jsem bohužel použila správně, protože Pavel Loužecký již není mezi námi. I přesto je s námi stále. Možná si ho někteří

pamatují jako spolužáka, kamaráda nebo člověka, se kterým chvíli spolupracovali. Jeho pole působnosti bylo opravdu široké. Vynikal v kreativní tvorbě prezentací, designu tištěných materiálů, sestavování scénářů a pořádání různých akcí, psaním textů pro noviny a časopisy, vytvářením webových stránek, zabýval se sestavováním rodokmenů a mnoho dalšího. Pamatuji si také, že když u nás začínaly počítače, vedl

kroužek pro seniory, aby je naučil, jak na to. Nutno podotknout, že mu to opravdu šlo, i když s naší babičkou, jeho mamkou, jsem měla tehdy při vysvětlování klávesových zkratk více trpělivosti já. A jeho, troufnu si říct, největším počinem byly a vlastně stále ještě jsou Pozitivní noviny. Tento ilustrovaný internetový magazín, součást Webarchivu Národní knihovny ČR, vytvořil nezištně. Celé noviny byly tvořeny bez nároku na honorář všech zúčastněných lidí, kteří je pomáhali tvořit, ať už z té provozní části, či z té tvůrčí – slavní a začínající autoři článků, básní, fotografií, grafik...

Kouzlo této oázy optimismu bylo zcela jistě prvooplánově pro čtenáře, ale věřím, že i pro všechny, kteří tvořili obsah. Když jsem se i já snažila plodit své první pokusy o psaní... Dokonalé na tom bylo především to, jak se člověk najednou koukal na svět jinýma očima. Jak si všímal i maličkostí jako třeba běžící veverka s bilou kuličkou na hřbitově, až ji chtěl nechtě musel sledovat, a pak o tom napsat. Naučila jsem se všimati si na první pohled úplně obyčejných lidí, kteří

ale věřím, že i pro všechny, kteří tvořili obsah. Když jsem se i já snažila plodit své první pokusy o psaní... Dokonalé na tom bylo především to, jak se člověk najednou koukal na svět jinýma očima. Jak si všímal i maličkostí jako třeba běžící veverka s bilou kuličkou na hřbitově, až ji chtěl nechtě musel sledovat, a pak o tom napsat. Naučila jsem se všimati si na první pohled úplně obyčejných lidí, kteří

Michaela Stošická

Život na zámku VII... A v podzámčí Matěj Stropnický

Jako každý správný zámek má i ten náš své podzámčí. Na rozdíl od doby Boženy Němcové, toto podzámčí dnes ale nepatří zámku: ono si je hlavně své. Pryč je doba, kdy zámku patřily pole, lesy, lány, kam oko dohlédlo, stáda skotu a ovcí, hejna drůbeže, kdy zámek držel i většinu domů ve vsi, ba i v mnoha okolních a dokonce, kdy bylo zámecké panstvo vlastníkem i živých lidských duší.

Osečanský zámek nebyl nikdy velkým panstvím. Patřilo k nám deset, někdy dvanáct a někdy také jen pět vesnic. Po zrušení poddanství už jen dvory v těch vesnicích, lidé už od poloviny devatenáctého století nikomu patřit nemohli. Po pozemkové reformě za první republiky se asi z pěti set hektarů půdy stalo něco přes tři sta a ty se rozprodávaly, aby bylo na provoz. Jak se pak poztrácely po smrti baronky se mi stále nedaří dohledat. Jisté je, že když jsme zámek kupovali, nabídl nám restituent i hospodářský dvůr s posledními zámeckými poli, jichž bylo před šesti lety asi osm hektarů. Neměli jsme ani na zámek, natož na dvůr s hektary. Dvůr jsem sice letos přikoupil, pole k němu už ale nebyla žádná.

Píšu to hlavně proto, že v očích podzámčí je často zámek dál týmž zámkem, jak jim byl, když byl centrem panství. Oku to tak přijde: pořád se tyčí vysoko nad obcí, zdá se pyšný: bude lepší, dát si na něj pozor. Jenomže holenku, dneska je všechno jinak. Zámky se musejí mít na pozoru před podzámčím, protože už dávno o ničem nerozhodují.

V naší klidné obci pořádujeme nový územní plán. Jdeme na to zvolna. Když

jsem se přistěhoval, zrovna vznikalo zadání, do dnes není ještě hotov, a tak máme nejstarší územní plán na Sedlcansku a dost možná v celém Povltaví. Stáří ještě nutně cti netratí. To, že vypadá jako výkres voskovkami, by mi také nevadilo. Jenže na úřadě nám řekli, že by to neměli říkat, ale že ten plán je tak starý, že už vlastně neplatí. A že v něm tudíž už nejde dělat žádné změny, jen pořídit plán nový.

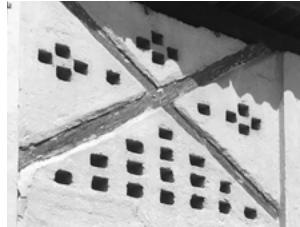
Před šesti lety hledala touto dobou naše obec architekta, který plán připraví. Nabídl jsem starostovi, že může využít kancelář, co mi kreslí projekt obnovy zámku. Stalo se a nakreslil. Obec chtěla rozvojové plochy, nakreslil je. Chtěla jich co nejvíc, aby se mohla rozlézat, kde to jen půjde. Podle voskovkového plánu se totiž u nás máme rozrůstat docela správně ve svaahu mezi jádrem obce s hospodou a osadou Podskali u Mastníka, aby se obě části propojily. Jenže vlastníci pozemků v tomto území dvě desítky let vyčkávají, až jim buď obec nabídne za pozemky miliony nebo až přijde jiný záračný investor a oni prostě zbohatnou, aniž se budou nějak namáhat. Tak se stalo, že tedy obecní starší v zastupitelstvu rozhodli: nechtějí prodat, nechtějí stavět, rozvojovou plochu uděláme jinde a koumáci budou mít pole jako jejich otcové a dědové. A architekt nakreslil plochu jinde, jak se jede na Drahoušek. Na zámku to nadšení nezpůsobilo, rozlézáni obcí do krajiny jako třeba v Roudném, považuje zámek za drahou pitomost. Vlastníkem těch nových rozvojových pozemků byl starý pan Vančura, někdejší starosta z rodu, jenž tu často starostuje už mnoho

generací, a byv před hrobem, nabízel obci snesitelnou cenu. Obecní starší mysleli, že pozemky koupí, rozparcelují a rozprodají na výstavbu. Chodilo se okolo toho přes tři roky, od severu k jihu a odleva doprava. A pak znovu. A zas. Až pan Vančura ovšem umřel a dědicové k věci přistupují spíš jako ti ve svahu k Podskali.

Mezitím si naší obec v kraji, který není zemí, ale zahrádkou, všimli památkáři. Jezdí do vsí častěji než dříve, když dohlíží na zámek. Neušlo jim, že tu pěkný není jen zámek. Domy mají ve štítech zubování, dochoval se kdekterý dřevěný arkýř, zdobné

cihelná odvětrávání půd

a samozřejmě starobylé sklonky střech kryté navíc pálenou bobrovkou. Kdo by si to neoblíbil, vždyť i kvůli nenápadnému půvabu naší nerozvíjející se obce, koupili jsme tehdy ten zámek: tady všechno ladí pěkně pospolu, i když tu není nic zvlášť vzácného. A tak památkáři při připomínkování územního plánu obce sepsali jednak, jak má vypadat zástavba v jádru obce (třeba, když bude někdo něco opravovat) i jak ta výstavba nová, a že mají sklonky střechy být dál jako dřív a také tašky, ať jsou zase červené, že je to

tradiční a Češi přece o tradicích docela rádi u piva klábosí, „bejval svět, jako květ, bejvávalo...“, a že to tedy nemůže nikomu vadit. Zámku se jejich návrhy líbily a podporoval jsem je i veřejně. Jenomže obec se chtěla rozvíjet po svém, ne pod knutou památkářů a chvílemi vlastně vůbec nezávisle na zákonech. Památkáři udělali dokonce soupis domů v obci a jejich cenných prvků a drže

vyslovili přání, že tyto prvky by bylo milé při případných rekonstrukcích zachovat.

Jedno sobotní dopoledne obešel jsem náves a mobilem ty cenné prvky vyfotil, abychom se pak bavili konkrétně. Než jsem přišel ke třetímu stavení, lidé vybíhali v očekávání gulagů ven na zápraží. To už dosud ležící vzpoura obce svinutá dosud jako had a vystrkující třepotající se jazyk v rychlých sekvencích na všechny strany zvedla hlavu a vehnala se jako únorová sněhová bouře do sálu hospody, žádajíc projednání, zamítnutí, vypovězení a snad i potrestání původců toho hrozícího jha na hrdlech a statcích.

„Dokud byl zámek spící Šípková Růženka,“ povídá usvědčujícím hlasem „za všechny“ na schůzi soused Kubišta z návsi, ačkoli jinak si nechá líbit i to, že mu půl vesnice čurá na fasádu, když se jí nechce ze zahrádky na toalety uvnitř lokálu, „žádný památkář o nás nezavádil.“

A bylo to venku. Může za to zámek. Za to, že se plán vleče. Že není plán. Že se nedá stavět. Že sem jezdí památkáři. Že chtějí chránit, do čeho jim léta nic nebylo. Dokonce i za to, že musí teď obec dodržovat aspoň některé zákony, když chce nový územní plán, i za to byl

v očích všech rázem vinen.

Tak jsem vstal a povídám: „Šest let si to zdržujete sami, protože s památkáři nejednáte. Mně schvalují každé přendání cihly o deset čísel vedle a vidíte sami, že se zámek opravuje. Takže to jde. Nabízím, že tedy jednání zprostředkují, já se s nimi dohodnout umím a třeba v něčem sleví.“ Výkřiky v sále: „Dobřej nápad!“ „Ať to domluví, když to způsobí!“ A podobně. Karel, co dělal léta u vodáků, chtěl, abych s nimi jednal dohromady se starostou, asi aby to nedopadlo tak, že mu památkáři vyhlásí jeho domek národní kulturní památkou s návštěvníkem provozem, a tak nás se starostou zastupitelstvo schválilo jako delegaci do Prahy.

Při osobním hovoru je památkář zpravidla taky jenom člověk. Leccos se zmírnilo, něco bylo jen nedorozumění na straně obecních starších, takže třeba cenné prvky na domech v jádru obce požadovali památkáři od začátku uvést v plán jako hodnoty k ochraně jen coby doporučení.

Jenže obecním zastupitelům výsledek pořád nestačil. Ty sklonky střechy, říkali, a ta barva tašek, zlobili se, a proč dřevěné ploty? Můj dům, můj hrad – bylo v podtextu každé námitky.

Vlastně musím uznat, že jsem za tu dobu poslouchání námitek místních na věc trochu změnil názor. Ne že bych i nadále nepovažoval enklávy typu Roudný s betonovými ohradami za výplod chorých mozků, to trvá a už se z toho asi nevykláním. Ale ta potřeba – a zvlášť v dnešní době, kdy má člověk pocit, že vlastně na nic nemá vliv, že vlastně o ničem nerozhoduje, že mu všechno nařídí nebo zakáže někdo jiný, kdo tomu jeho ale přece nemůže rozumět, když tu nikdy nebyl – zkrátka ta touha rozhodnout si na tom světě, kde všechno rozhoduje aspoň někdo jiný,

Pokračování na následující straně

Nová ředitelka MŠ Sedlčany Kateřina Reif se většinu svého profesního života věnuje výchově a vzdělávání

SEDLČANY Na konci tohoto kalendářního roku odešla na zasloužený odpočinek dlouholetá ředitelka MŠ Sedlčany Milena Říčařová, se kterou jsme nedávno přinesli rozhovor. Novou ředitelkou se stala Kateřina Reif, a také ji jsme oslovili, aby se čtenářům představila.

Ve kterém městě nebo obci bydlíte?

Naše rodina pochází z Moravy, ale já jsem se už narodila v Praze, kde jsem také do svých třiceti let bydlela. Pak jsme s partnerem dostali skvělý nápad, odstěhovat se na polosa-motu v lese u Sedlce-Prčice. Díky tomu jsem si mohla splnit sen, začít tak trochu hospodařit a farmařit. V současné chvíli se zase často vracím do Prahy, kde mám svůj druhý domov.

Kde jste působila dříve a na jakém postu?

Většinu profesního života se věnuji výchově a vzdělávání. Jsem kvalifikovanou učitelkou pro předškolní, základní i střední vzdělávání. Část profesního života jsem ale také pracovala mimo školství nebo jako OSVČ. Posledních devět let jsem působila jako ředitelka mateřské školy v Bystrici a také jako středoškolská učitelka na střední pedagogické škole, kde jsem učila studenty dálkových oborů. Poslední dobou jsem však cítila potřebu změny a nějaké další výzvy. Proto jsem se rozhodla pro účast v konkurzním řízení na pozici ředitelky MŠ Sedlčany.

Nakolik jste se již seznámila se svým novým pracovním prostředím v Sedlčanech? S jakými vizemi do něj vstupujete?

S ohledem na to, že tato otázka přichází tři dny po mém příchodu do ředitelny a mateřská škola

má tři budovy a čtyřicet zaměstnanců, lhala bych, kdybych řekla, že jsem se již stihla s prostředím a kolegyněmi podrobně sezná-

se mohou beze strachu individuálně rozvíjet, vydat se po cestách své fantazie, učit se, pracovat, hrát si. Toto má ale bohužel ve-

Ředitelka MŠ Sedlčany Kateřina Reif

mit. Samozřejmě již byla první mimořádná porada celého týmu a je zcela přirozené, že někteří mohou mít z plánovaných změn nějaké obavy. Věřím však, že svým profesionálním a lidským přístupem brzy i střední vzdělávání. Část profesního života jsem ale také pracovala mimo školství nebo jako OSVČ. Posledních devět let jsem působila jako ředitelka mateřské školy v Bystrici a také jako středoškolská učitelka na střední pedagogické škole, kde jsem učila studenty dálkových oborů. Poslední dobou jsem však cítila potřebu změny a nějaké další výzvy. Proto jsem se rozhodla pro účast v konkurzním řízení na pozici ředitelky MŠ Sedlčany.

řečné státní škole při tak vysokém počtu dětí na třídách na jednoho pedagoga své limity. Proto bych ráda postupně zaváděla změny ve vzdělávacím procesu, díky kterým by se dětem dostávalo více individuálního prostoru a mohly se více podporovat jejich silné stránky, preference a talenty. Z alternativních programů je mi nejbližší program Začít spolu (Step by Step), jehož prvky budeme ve škole postupně zavádět. Chci také do židovské školy zapojit aktivně rodiče, které vnímám jako partnery školy a už nyní se těším na jejich postřehy a podněty. V lednu budou třídní schůzky a také dotazníkové šetření spokojenosti dětí a rodičů. Zpětná vazba je pro mě velice důležitá, protože vždy je co vylepšovat.

Podle jaké životní filozofie se snažíte řídit?

V harmonii sám se sebou, v míru s ostatními.

Zbude vám při vaší profesi čas na koníčky?

Můj zbývající volný čas, kromě rodinných

příslušníků, zabírá další studium a také zbylá zvířata v hospodářství. Miluji a obdivuji přírodu, je pro mě zdrojem opravdové relaxace a aktivního odpočinku. Můj muž je nadšený cestovatel, a tak jsem také někdy nucená s ním navštívit země, do kterých bych se sama dobrovolně nikdy nevydala. Většinou jsou to dobrodružství, na která budu vzpomínat po zbytek života. O to víc si pak vážím naší krásné země, uvědomuji si, jak se máme v České republice dobře a jak je pro mě můj domov a jeho okolí důležité.

Blíží se Vánoce. Jak jste je trávila ve svém dětství?

Mám tři starší bratry a mladší sestru, takže si dokážete představit, že u nás doma bylo velice živo normálně, natož o Vánocích. Obdivuji mé rodiče, že vše zvládali s úsměvem a vždy nám dokázali vykouzlit tu pravou vánoční atmosféru. Řekla bych, že vánoční svátky jsme trávili v souladu s českými tradicemi. Jen toho kapra jsme nikdy nezabíjeli, bylo nám ho líto. Celá léta jsme mu s rodiči chodili dávat svobodu do Vltavy, až jsme se pak od ochránců přírody dozvěděli, že jsme ho tím chudákem odsoudili k pomalé smrti. Od té doby byly Vánoce už bez kapra.

A jak je budete trávit letos?

No, obávám se, že letošní Vánoce strávím v ředitelně v mateřské škole (úsměv). Ale jinak nepodléhám ani konzumu, ani honbě za dárky, úklidům a pečení cukroví. Snažím se tento čas využít pro své usebrání a zklidnění, setkávání s rodinou a přáteli a také pro tolik potřebný odpočinek.

David Myslikovjan

Starostové zúčtovali s letošním rokem, ten další už mají také naplánovaný

REGION S blížícím se koncem kalendářního roku jsme požádali starosty obcí regionu o odpovědi na dvě otázky. Zajímalo nás, z čeho mají největší radost při ohlédnutí za rokem 2024, co se podařilo, ale také to, co aktuálně vnímají jako největší úkol, který před nimi stojí v roce příštím.

František Bařha, Vojkov

1. Největší radost mám letos z toho, že se nám podařilo vyřešit navýšení kapacity pitné vody instalací nového kontejnerového vodojemu. V současné době máme kapacitu pitné vody 74 m3 a nemělo by se stát ani v případě poruchy na zařízení dopouštění vody z vlastních zdrojů či z přivaděče vody nebo v případě poruchy na vodovodním potrubí, že by byla přerušena dodávka pitné vody do naší obce.

Též se nám podařilo přeložit hlavní vodovodní potrubí od vodojemu do vsi, kromě dvou pozemků jiného vlastníka, po obecních pozemcích. Dříve to bylo po pozemcích asi deseti vlastníků. Toto potrubí je vedeno nejen kratší trasou, ale i o větším průměru než bylo stávající. Pořídili jsme jiný obecní automobil Peugeot Boxer minibus pro devět osob, původní vozidlo dosloužilo. Toto vozidlo se využívá nejen pro potřeby obce, ale i potřeby hasičů při převozu osob i požární techniky. Podařilo se nám letos vykoupit či sménit další pozemky zastavěné místními komunikacemi a uložit vedení veřejného osvětlení do země včetně nových stožárů a LED světel v části samotné obce Vojkov a v místní části obce v Minarticích.

2. Co se týká největšího úkolu v roce 2025 tak plánujeme úpravu veřejného prostranství, konkrétně parku na návsi ve Vojkově. Máme na to příslibenu

dotaci. Máme v plánu též opravu střechy na obecním bytovém domě se šesti byty ve Vojkově, včetně nadezdívky, kde plánujeme výstavbu ještě tří podkrovních bytů. Připravujeme vybudování fotovoltaické elektrárny na provozovnu čistíčky Vojkov, v čemž vidíme velkou úsporu ve spotřebě elektrické energie. A měla by se dokončit změna čísla tři územního plánu Vojkov. To jsou asi ty největší výzvy v příštím roce a uvidíme, jak se nám bude dařit je uskutečnit.

Petr Červenka, Prosenická Lhota

1. Jsem velmi potěšen, že v našich největších osadách Prosenice a Prosenická Lhota byla dokončena kompletní optická síť pro rychlý internet. Jinak letošní rok byl pro nás méně hektický v porovnání s minulými roky.

2. V nejbližší době bude vyřízeno stavební povolení na budování stezky kolem rybníku Jelito, která bude měřit více než 1 200 metrů. Z části bude mlatová a z části dřevěná, přesnější řečeno povalový chodník. Rádi bychom s budováním této stezky začali v novém roce. Stezka má za úkol zpřístupnit zamokřená místa v bezprostřední blízkosti rybníku Jelito. Nachází se zde chráněné druhy rostlin, například prstnatec májový a drobné vrbičky. Začal se zde vyskytovat hořec, proto zde ochráníme výsadili modráška hořcového, kterému se daří pouze na pár lokalitách v republice. Na vodní hladině taktéž žijí chráněné druhy živočichů. Dále se připravujeme na modernizaci a rozšíření veřejného vodovodu Suchdol.

Jaroslav First, Křepence

1. Když se ohlédnu za končícím rokem, jsem

nesmírně rád, že se nám podařilo dostavět kanalizaci a čistírnu odpadních vod. Jedná se o největší investiční akci za poslední roky a myslím, že i na dlouhou dobu dopředu. V tomto roce se nám podařilo ČOV uvést do zkušebního provozu a zároveň se k ní připojilo přes 75 % občanů.

2. Jako největší úkol nebo výzvu, kterou máme následující rok před sebou, beru kolaudaci již zmíněné čistírny odpadních vod a její uvedení do ostrého provozu. Zároveň máme v plánu několik dalších investic, ale už mnohem menšího charakteru. Žádána z nich zatím není finálně potvrzená, takže bych nerad byl konkrétní.

Robert Nečas, Křečovice

1. Podařilo se nám vybudovat sportoviště v Křečovicích. To, o co jsme usilovali téměř šest let, se stalo skutečností. Ano, šest let jsme se snažili získat dotaci na reali-

Multifunkční hřiště v Křečovicích

zaci multifunkčního hřiště v Křečovicích určeného veřejnosti. Bohužel, každým rokem nám žádost, a to z různých zdrojů, byla zamítnuta. Ve spolupráci s Posázavím o. p. s jsme tedy aspoň zkusili podat žádost o dotaci z Evropského fondu SZIF a povedlo se. Získali jsme 1,4 milionu Kč. Rozhodli jsme se tedy, že se pustíme do realizace převážně

z vlastních zdrojů. Přejeme si, abychom se v naší obci cítili všichni dobře a měli i u nás, ve Vesničce střediskové, k dispozici prostor pro sportovní aktivity a společná setkávání. V polovině července jsme firmě předali staveniště a 21. srpna jsme převzali dokončené dílo, tedy sportoviště v Křečovicích určené pro veřejnost. Jedná se o multifunkční hřiště se strojně litým pryžovým povrchem, které slouží pro míčové hry: tenis, volejbal, nohejbal a basketbalový koš. Dále máme workoutové hřiště pro fitness cviky zejména s vlastní vahou a za použití konstrukce a dále hřiště s herními prvky pro nejmenší. Tyto dvě plochy mají povrch z elastické podložky ze směsi polyuretanu a gumového granulátu. Celá rekonstruovaná plocha byla poctivě odvodněna drenáží. Nechali jsme vybudovat a zpevnit příjezdovou cestu k rodinnému domu pro lepší obslužnost. Ještě nám chybí opravit oploce-

jména nohejbalistům, kteří mimo jiné vyrovnali okolí zpevněných ploch, zaseti travu. Celé okolí připravili pro pořádání setkávání nás všech. Oficiální zahájení bylo 21. září, a to místním turnajem v nohejbalu trojic. Celá plocha nyní působí velmi komfortně a věříme, že se nám všem moc líbí a budeme ji využívat k volnému času.

2. Stavební parcely v Křečovicích.

Milan Jiroušek, Jesenice

1. Podařila se nám získat dotace na opravu a elektrický pohon zvoničky v obci Hulín, výměna střešní krytiny na hasičárně v Dobrošovicích, dvě dotace na vybavení pro výjezdovou jednotku SDH Jesenice a bude zhotovena projektová dokumentace na rozšíření a modernizaci čistírny odpadních vod. Největší radost mám z toho, že se mi podařilo získat titul mistra republiky v sidearcroso v kategorii veterán.

2. Největším úkolem roku 2025 bude dokončit fotovoltaickou elektrárnu na čistíčku, získat dotaci na rozšíření ČOV, připravit nový projekt na sportovní halu, protože ten starý je špatný, a dodělat nové pódium.

Čestmír Sosnovec, Nedrahovice

1. Realizovali jsme mimo jiné dvě drobné stavby: schody ke hřišti v Nedrahovicích a dětské hřiště v Nedrahovickém Podhájí. Obě akce byly podpořeny z dotací MAS Sedlčansko o. p. s.

2. Potřebujeme dokončit zasíťování optikou, kterou nám slíbila firma Cetin, a zahájit projekt parcelace stavebních pozemků v Nedrahovicích.

Olga Trachtová
Hadáčková

Petra Jandová se s koníkem Montym věnuje hipoterapii. Pravidelně na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy léčí bolest, která zde zůstala

Dokončení ze strany 1
nejedno pohazení. Jinak ale pozorně naslouchal vyprávění jeho majitelky a kamarádky.

Petro, můžete přiblížit, co je to hipoterapie?

Hipoterapie neboli kontaktní terapie je léčebná metoda za pomoci koní nebo poníků. Také můj minihorse pracuje s lidskými emocemi. Lidé, kteří jsou nemocní a jsou například po mrtvici, začnou koníka hladit, a vzhledem k tomu, že v prstech mají nervová zakončení, která stimulují mozek, pokud terapie probíhá pravidelně, jedná se o součást jejich rehabilitace. A protože koně jsou empatická zvířata a dokážou na sebe natáhnout veškeré negativní emoce, zlepšuje to i psychickou náladu lidí.

Jak dlouho je u vás hipoterapie známá?

Nevím, jak dlouho je u nás známá, ale určitě se nejedná o novinku. Víím ale, že hipoterapii se u nás věnuje jenom málo lidí.

Jak jste se k ní dostala vy?

Už v době, kdy jsem začala pracovat ve zdravotnictví, přála jsem si chodit s koněm po nemocnicích a dělat radost pacientům, protože jsem si uvědomovala, že to potřebuji. Když jsem jezdila s kolegyní a kamarádkou veterinářkou na ošetření zvířat a pomáhala jsem ji ošetřovat koně, tak jsme náhodou přijeli k Montíkovi. Mně se moc líbil, a tak jsem si ho vzala, aniž bych tušila, že má léčebné schopnosti. Už po týdnu jsme se společně byli podívat v nemocnici a od té doby, což je zhruba rok, tuto terapii děláme.

Znamená to, že ne každý kůň nebo poník může hipoterapii dělat?

Přesně tak. Poník musí být stoprocentně hodný a musí být také klidný. Pokud máte nervózního poníka, který nemá rád lidi, nemá rád dotek a má svoji hlavu, tak těžko ho přinutíte k tomu, aby vás poslouchal. U Montyho jsem poznala během dvou dnů při procházkách venku, že jde v klidu úplně do všeho. Nebál se jít ani

ré není kamarádké?

On vycítí, když je něco špatně. Když na něj třeba vrčí pes, nebo na něj chce zaútočit. Je ale pravda, že Montík se chce kamarádit, je velice hodný, a přesto už také schytl nějaké kousnutí.

Mohou se také na něm vozit děti?

Určitě by to snesl, ale pokud na něm vozím

Co váš Monty nejraději jí?

Běžně je na seně, protože je to minihorse, kteří mají sklony k tloustnutí, a musí se jim omezovat krmná dávka. Nejraději má veškeré ovoce a mezi jeho nejoblíbenější pochoutky patří banány.

Kolik mu je let a jakého věku se tito poníci obvykle dožívají?

Petra Jandová a její minihorse Monty

po schodech nebo do interiéru, takže jsem se rozhodla, že s ním začnu pracovat. Dalo by se říci, že jsme si padli do oka a že se jednalo o lásku na první pohled (úsměv). Do dnešní doby je na mně závislý, pořád si mě hlídá, a když se někde dobře necítí, vždycky čeká až já půjdu první a on tam potom jde bez problémů také. Pokud já jsem v klidu, Montík je vždy taky v klidu.

Monty je zvyklý na vlídné zacházení a na pohazení. Jak by ale reagoval na to, pokud by se setkal například se zvířetem, kte-

děti, tak kolečko udělám jenom opravdu s těmi menšími do tří let. Tito koníci nejsou stavění na to, aby vozili děti větší.

Vy bydlíte v Sedlčanech. Máte u sebe také Montyho?

Mám ho u svých kamarádů v soukromém uzavřeném areálu a klásky pobíhá na pastvině se všemi velkými koňmi. Smutno mu ale není, protože za ním jezdím každý den. Protože je hodně kontaktní, okamžitě za mnou přiběhne se pomazlit, a samozřejmě dobře ví, že v každé své kapse pro něj něco mám (úsměv).

lepší školou je ale praxe.

Slyšel jsem, že také společně s Montym pomáháte v současné době na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy léčit bolest, která zde zůstala po střelbě vyřazeného vraha v prosinci loňského roku...

Dojíždíme tam za všemi, co prošli psychickým traumatem, což byli skoro všichni, a ten den ani nemuseli být ve škole. Zнали ji ale, chodili do ní, a také jich se to bolestně dotkla. My, co jsme tam nechodili, si asi plně nedokážeme představit, co se na fakultě dělo, ale přesto i já mám zvláštní pocity, když tam jsem. Pro mě je vždy nejhorší vidět ochoz, který byl ve všech sdělovacích prostředcích, a ze kterého střelil vrah.

Věnujete se hipoterapii profesionálně, nebo máte ještě i jiné zaměstnání?

Je to moje velké hobby, naplňuje to i moje zaměstnání, ale jinak pracuji ve zdravotnictví. Obojí můžu skloubit z toho důvodu, že mám tolerantního zaměstnavatele. Kromě hipoterapie se věnuji ještě animoterapii neboli zooterapii, což je terapie za pomoci zvířat. Jsou to hlodavci, různí králíci nebo morčata, ale také plazi. Výborní terapeuti jsou například hadi, třeba užovky červené, které jsou krotké a nejsou agresivní. Jsou výborné. Mají kolem dvaceti centimetrů, krásně se proplétají pacientům mezi prsty a také to stimuluje nervová zakončení. Pacienty nebo klienty k ničemu nenutíme, ale oni sami zjistí, že se užovek vůbec nemusí bát, a naopak je pro ně velice příjemné, když si mohou pohladit jejich ocásek.

Kde všude provozujete s vaším Montym hipoterapii?

Jsou to různá sociální zařízení jako jsou domovy důchodců, léčebny dlouhodobě nemocných a v rámci přednášek dojíždíme do mateřských škol, mateřských center, a další přednášky mě čekají na vysokých školách. Hipoterapii jsem jízďme do mateřských škol, mateřských center, a další přednášky mě čekají na vysokých školách. Hipoterapii jsem jízďme do mateřských škol, mateřských center, a další přednášky mě čekají na vysokých školách. Hipoterapii jsem jízďme do mateřských škol, mateřských center, a další přednášky mě čekají na vysokých školách.

David Myslikovjan

Socializace okresu Sedlčany

Jiří Němec

Zapomenuté, vyřazené a odhozené písemnosti ze starých časů mohou za- jímát jen zvědavce, kteří mají čas a touhu v nich něco zajímavého objevit. Já mám zatím obojí, což se u obecního kronikáře zpravidla předpokládá. Několik takových tiskovin jsem již vysypal na „smetiš- tě dějin“, neboť pocházely z doby, na kterou by mnozí z nás nejraději zapomně- li. Stačilo ale, aby traktory s chlévskou mrvou vyjely na Prahu i do jiných evrop- ských metropolí a „čo bolo, to bolo a terazky...“ už je to zase jinak, jak v té době ří- kával jeden nechtěně slav- ný major na Zelené Hoře u Nepomuku. Zemědělci opět bojují o svoji existenci s byrokraty a zaslepeností mocných, naštěstí jim ne- jde o život či ideje, jak tomu bylo před pětasedmdesáti roky u jejich předků, a mo- hou si volit formu protestu.

Tehdy slovo socializa- ce znamenalo pouze cestu k socialismu, nikoliv zařa- zení do určité sociální sku- piny. Lidově demokratické státní zřízení bylo nutno přebudovat na socialistic- ké. „Lidová vláda lidu“ ješ- tě připouštěla pozůstatky soukromého vlastnictví, kdežto pro socialismus bylo soukromé vlastnictví zdrojem vykořisťování. Socialistická spravedlnost

spočívala v idealistické představě, že všechno bude náležet všem, a při- tom nikdo nebude nic vlastnit. Takto osvobozený člověk bude socialisticky pracovat a socialisticky žít. Socialismus u nás „zvitězil“ 11. 7. 1960, vznikla Českoslo-venská socialistická repub-lika (ČSSR) a tehdy zanikl okres Sedlčany, takže si socialismu vůbec „neužil“, ale socializace vrchovatě.

V regionu větši továrny nebyly

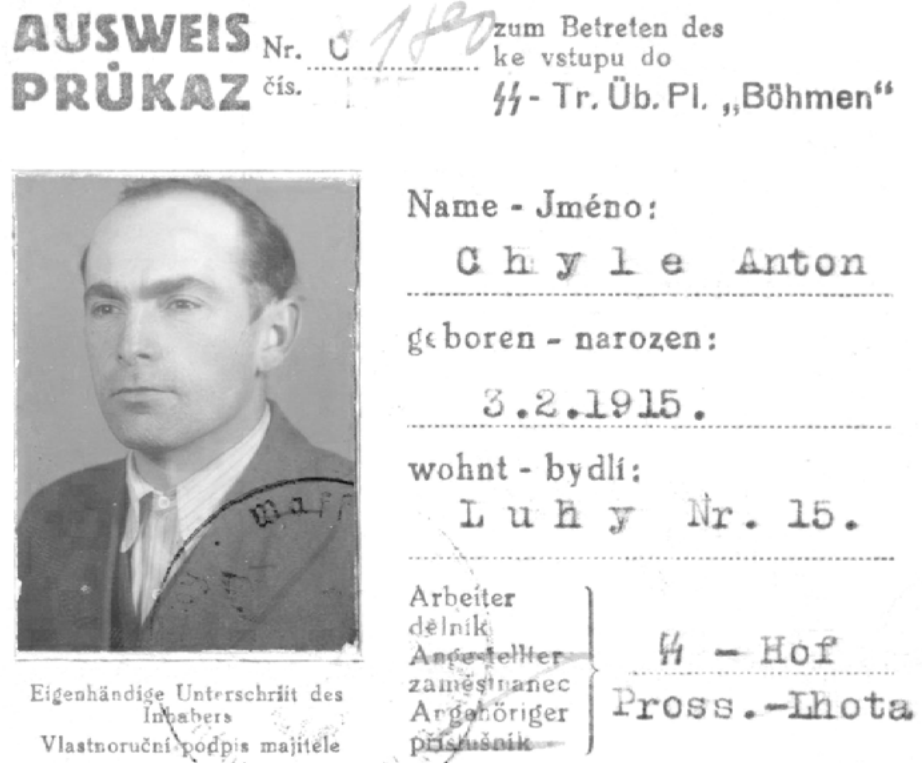
Likvidace velkokapitálu probíhala již od října 1945. Znárodněny byly továrny, doly, hutě, velkostatky, banky, pojišťovny, zdravot- nická zařízení..., byl kon- fiskován majetek zrádců, omezena vlastnická práva a podobně. Zprvu byli v těchto podnicích mnozí majitelé ponecháni jako ředitelé či správci kont- rolování závodními rada- mi. Bylo potřeba vyrábět, a kdo jiný by rozuměl říze- ní podniku či velkostatku lépe než ten, jehož to bylo. Po únoru 1948 se komunis- té s dokončením socializa- ce průmyslu dlouho nezdr- žovali, dosadili své kádry a zavedli stranická vedení. Pro dělníky se mnoho ne- změnilo, dělali svoji práci nadále, jenom ne pro kap- talistu, ale pro blaho státu, tedy i pro své blaho, což

mnozí zcela nepochopili.

Tehdy na Sedlčansku žádné větší továrny nebyly, jen strojirna v Sedlčanech a koželužna v Kosově Hoře,

stavovalo 1,7 milionu hek- tarů. Sedláci s usedlostmi od 5 do 50 hektarů vlastnili 29,4% a velkostatkáři 56,2% zemědělské půdy z celko- vých 8,5 milionu hekta- rů. V zemědělství a s ním souvisejícími výrobami pracovalo až 3,5 milionu lidí. Agrární strana bývala

dělské síly. Následovalo katastrofální sucho v roce 1947 a odmítnutí Marshallo- va plánu poválečné potra- vinové pomoci od USA. Stále trval přidělový systém za- vedený ve 2. sv. válce, roz- máhala se „šmelina“ s po- travinami, látkami a dalším nedostatkovým zbožím.

dále zde byly soukromé dílny a výroby, lihovary, mlýny, lomy a doly v Krá- sné Hoře.

V zemědělství byla v Československu po vál- ce zcela odlišná situace. Až do května 1945 mělo 631 000 maloročníků used- losti od jednoho do pěti hektarů a celkem tito ze- mědělci vlastnili jen 14,4% zemědělské půdy, což před-

nejislnější politickou stra- nou ve vládě, obsazovala posty zemských prezidentů a předsedů vlád (název byl Republikánská strana ze- mědělského a maloroční- kého lidu RSZML).

Na Sedlčansku bylo několik velkostatků, kte- ré byly znárodněny již v roce 1945 a později přešly do Československých stá- tních statků (ČSSS). V naší pahorkatině převažovali sedláci a maloročníci s nej- náročnější prvovýrobou, zemědělství bylo zaostale s minimální mechanizací a velkým podílem ruční práce, zemědělská produk- ce v roce 1945 byla třetino- vá než před válkou.

Odmítnutí Marshallova plánu

Situace na trhu s potra- vinami se postupně zhoršova- la. Nejprve zůstalo v pohra- ničí ležet ladem téměř dva miliony hektarů zemědě- lské půdy po odsunutých Němcích. Jejich odchodem ztratila republika čtvrtinu nejkvalifikovanější země-

Zemědělství bylo nutno modernizovat, mechanizo- vat a zabezpečit ve všech oblastech. Nebyly však prostředky, jak toho dosá- hnout. Také Gottwaldova vlá- da považovala zemědělce za zpátečníky a preferovala dělnickou třídu. Velkový- roba byla nutností, kterou prosazovali vládní činitelé, ale pro malé a střední rol- níky byla ještě nepřijatel- ná. Po vyhraných volbách v roce 1946 komunisté slibi- li rolníkům, že združstevňo- vání nemají na programu. To se pochopitelně po úno- ru 1948 radikálně změnilo a byl přijat sovětský systém sochozů a kolchozů.

Zabavit majetek rolní- kům nebylo možné, proto- že majitelé usedlostí byli zároveň pracovní silou, kte- roby nebylo kým nahradit. Rolníci získali osobní svo- bodu před sto lety v roce 1848, ale hospodařili zpra- vidla na pronajaté panské půdě. Po roce 1918 byly různé pozemkové reformy

Pokračování na následující straně

se snahou převést půdu těm, kteří na ní pracují. Než se však maloročníci zmohli na důstojné podmínky, za- čala světová krize a vzápětí 2. světová válka. Okupanti zcela ovládali zeměděl- skou produkci, zakládali SS Hofy, což byly v podstatě předchůdci státních statků, ostatní zemědělci měli ne- únosné kontingenty, které museli plnit. Za nelegální obchod s potravinami hro- zily nejtěžší tresty.

Po válce byla většina usedlostí v katastrofálním stavu. Opět se začínalo od nuly a naděje na lep- ší časy rychle pominuly. Následoval direktivní a ná- silný přerod do socialistic- kého zemědělství charak- terizovaný změnou myšlení z „já, a to je moje“ na „my, a to je naše“. Zemědělská družstva prvního typu vzní- kala již v roce 1946 na zákla- dě dobrovolnosti, zvláště v pohraničí, kde byl dosta- tek volné půdy. Na Sedlčan- sku tomu tak nebylo a JZD vznikala až v roce 1949, mnohá se však brzy rozpad- la, aby se později pod nátlá- kem opět ustavila.

Výkladní skříň nové socialistické vesnice

Kdysi jsem z odhoze- ných tiskovin vytáhl jakou- si mapku okresu Sedlčany a podívil se nad tím, jak malý okres mohl mít 66 místních národních výbo- rů, dnes obcí. Některé ná- zvy vesnic jsem ani neznal, a pak se jel podívat do Ša- novic, Uhřic, Veletína, Zhoře, Podmok a dalších. Kde tam asi úřadovali? Na- příklad MNV obce Vysoká sídlil v Lovčicích, protože na Vysoké o 13 domech ne- bylo pro úřad místo. A měli tam někde vůbec telefon, když v Mezihorí a Tisovnici svítili petrolejkami do 24. 11. 1961? Až později jsem si všiml, že tato tiskovina je vlastně kartodiagramem s kruhovými výsečemi a procenty úspěšné socia- lizace uvedené obce k datu 15. 3. 1959, a dole je vítězné prohlášení agitátorů: Ještě letos dokončíme socializa- ci našeho okresu. Přitom 100% socializace byla pou-

ze ve Zvíroticích, tedy v no- vých Zvíroticích vybudo- vaných jako výkladní skříň nové socialistické vesnice. Prázdné bílé kruhy s 0% měly obce Chválov a Ve- letín, kde agitátoři zcela ne- uspěli. Socializace se dále nedařila v Třebnicích (34 %), Ředvicích (41%) a Poče- picích (48%). Téměř dokon- čenou socializaci nad 95% měly obce: Libiň, Suchdol, Prosenická Lhota, Minar- tice, Šebáňovice, Štětkovi- ce a Bražná. Svůj závazek agitátoři určitě nesplnili, několik soukromníků hos- podařilo v nedůstojných podmínkách až do listopa- du 1989. Ti pak měli náskok před začínajícími soukro- mými zemědělci.

Mrazivá zpráva z komunistické konference

Pak jsem se dostal ke spisu z počátku padesá- tých let, z jehož textu mě mrazilo. Zpráva z IX. okres- ní konference KSČ, která se konala v Sedlčanech 18. a 19. dubna 1953, hodnoti- la plnění úkolů socializace v roce 1952. Nejprve pro- běhla tryzna za právě ze- mřelé vůdce.

„*Soudruh J. V. Stalin, genius lidstva, vůdce svě- tového proletariátu, tvůrce socialismu a budovatel ko- munismu v nesmírné kve- toucí zemi sovětů, učitel pracujících na celém světě a první bojovník za světový mír. Soudruh K. Gottwald, nejvěrnější Stalinův žák, učitel dělnické třídy a pra- cujícího lidu v naší vlasti, budovatel naší leninsko-sta- linské komunistické strany, který nás dovedl až na práh socialismu.*“

Poté konference hod- notila průmyslové závody, které v roce 1952 většinou splnily plán. Nejlépe si vedly lomy, lesní závody, vápenka Skoupý, kovošrot, ČSAD, Hamiro Sedlec a In- terier Kosova Hora. Nepl- nily pouze podniky závislé na zemědělské výrobě Ma- deta Sedlec, Madeta Sedlča- ny a Pivovar Vysoký Chlu- mec. Zemědělská výroba měla vážné nedostatky, které byly způsobeny její rozdrobeností. Pak to ale

soudruzi vzali „po bolše- vicku“. Hlavní vinu na ne- dostatecích ve výkupu a vý- robě měli kulaci.

„*Sabotérů z řad kulaků bylo v uplynulém období potrestáno 48. Z toho bylo 11 zavinilých nepřátel, kterým bylo kromě trestu vězení a pokut vysloveno propad-nutí veškerého majetku ve prospěch státu, a jelikož to vyžadují zájmy pracující- ho lidu a budování sociali- smu, byl vysloven u těchto upírů zákaz pobytu v okrese a provedeno vystěhování.*“ (Slovo kulak pochází z ruš- tiny od slova kula, což lze pochopit jako kouli, kulu či pěst. To nám nedává smys- l, ale na ruské vesnici tak označovali zbohatlíka, vyd- řiducha či lichváře.)

Kulakem proti své vůli

Můj strýc byl kulakem proti své vůli. Po smrti otce a provdání sestry zůstal na statku s 15 hektary sám se starou matkou, a neože- nil se. Statek byl za války zcela zdevastován, patřil

k nastávajícímu snatku, zbytek pohltila elektrifika- ce statku v r. 1947. Když byly odstraněny největší škody, pronajal strýc část polí a s pomocí přibuz- ných hospodařil. Na po- čátku padesátých let byl označen za kulaka. Statek se zalibil agitátorům pro nové JZD. Strýc rezignoval a vstoupil do JZD. Situace se opakovala, chlévy a stáje byly přeplněné dobyt- kem, pak se mocipánům zalíbila i strýcova zahrada a těsně u domu tam postavili vep- řín. Mohl pouze hospodařit na záhumence, ale pár koní „odevzdal“ do JZD a jezdit s traktorem zásadně odmítl. Kůň byl jeho druh a spo- jenec, na vojně byl u dra- gounů. Život pro něj ztratil smysl. Já jsem to tehdy jako malé dítě nechápal a nejví- ce se mi líbil obrovský vůl. Když jej strýc vyváděl ze stáje, musel mu natočit hla- vu, aby vůl s obřími rohy prošel dveřmi. Na pole jsme jeli žebříňákem, sle- doval jsem krásnou světle- zcela zdevastován, patřil

Když jej strýc vyváděl ze stáje, musel mu natočit hla- vu, aby vůl s obřími rohy prošel dveřmi. Na pole jsme jeli žebříňákem, sle- doval jsem krásnou světle- zcela zdevastován, patřil

do SS Hofu Prosenická Lho- ta, stáje a chlévy byly pře- plněny, dobytek byl ustájen i ve stodole, stroje byly poničené. Do obytného stavení o třech místnostech nastěhovali okupanti další dvě rodiny vysídlené z ne- dalekého cvičiště zbraní SS. Nejlepší pár koní zabrala pro frontu německá branná moc. Jako poválečné náhra- dy obdržel jednoho starého vola a pět tisíc korun. Starý vůl nebylo v tomto případě oslovení, nýbrž uherský stepní kleštěný tur. Část financí dostala jeho sestra (moje matka) jako věno

pomalého obra. Kdybych tam šel pěšky, byl bych tam dříve.

Strýc zůstal po několika letech na statku sám. JZD už mělo kraviny a traktory, mohl jen sledovat, jak se opuštěný statek, dříve tak obhospodařovaný, pomalu hroutí. Nejprve spadl krov stodoly zničený od dlouho- doběho ustájení dobytka. Když jsem mu nabídl, že posekám kopřivy kolem domu, většinou odmítl, protože produkují kyslík, když on kouří na dvoře. Změny poměrů se nedo- žil. Když přemýšlím nad

tím, proč strýc neodolával nátlaku a brzy rezignoval, podepsal „dobrovolné“ odevzdání majetku a prožil život v montérkách a ho- linkách, bez dovolené či rekreace, je mi dnes jasné, že nechtěl bojovat s tota- litním režimem. Vražedná léta 1949 až 1953, kdy fana- tické soudy poslaly na smrt válečné hrdiny, Miladu Horákovou i generálního tajemníka KSČ Rudolfa Slánského, neměla lidské dimenze.

Syn sedláka s perspekti- vním statkem dostal od úřa- du důchodového zabez- pečení v Praze v roce 1973 rozhodnutí, že o jeho žádos- ti o důchod bylo kladně roz- hodnuto. Přiznaná částka činila 205 Kč. Za to se nedalo přežít, takže jej až do smrti podporovala moje matka.

Zbytečná tragédie

Právě v této době vrcho- lil boj s kulaky, který zasáhl i sedlčanský kraj. Memen- tem zůstává zbytečná tra- gédie v Koubalově Lhotě.

Aston Martin Jaroslav Nádvorník

Ilustrace: Karel Stibor

Automobil před otevřenou bránou jen mírně zpomalil a pak nechal za sebou nejen kovaná vrata, ale i podobně zdobený plot velikého pozemku. Směřoval dál po cestě mezi vysokými borovicemi. Jehličí napadalo na hladký asfalt, ale drželo se jen na krajích vozovky, byl tu asi čilý provoz. Ve stínu pod korunami stromů rozsáhlého lesoparku ležel poprašek sněhu. Auto mířilo k velké, světlé budově s mnoha okny. Některé z nich byly oslepené ozdobnými bílými mřížemi. Za rohem vykukovala přední část nové skříňové sanitky. Před budovou uprostřed prostranství zářil vysoký vánoční stromek, který vůz elegantním obloukem objel. Při brždění se mírně zhoupł a zastavil pod širokým schodištěm, které vedlo k hlavnímu vchodu. Řidič vystoupil. Vedle prosklených dveří na horní podestě se na pilastru vyjímala bronzová deska. I zespoda pod schody byla čitelná: Nervová klinika DOMUS SPEI. s.r.o. V prvním patře se otevřelo okno.

„Ty vole, brácha, to mě vomej! Brácha, viš, že jsem ty-poval různý autáky, ale tenhle ne! Ty vole, tenhle ne!“

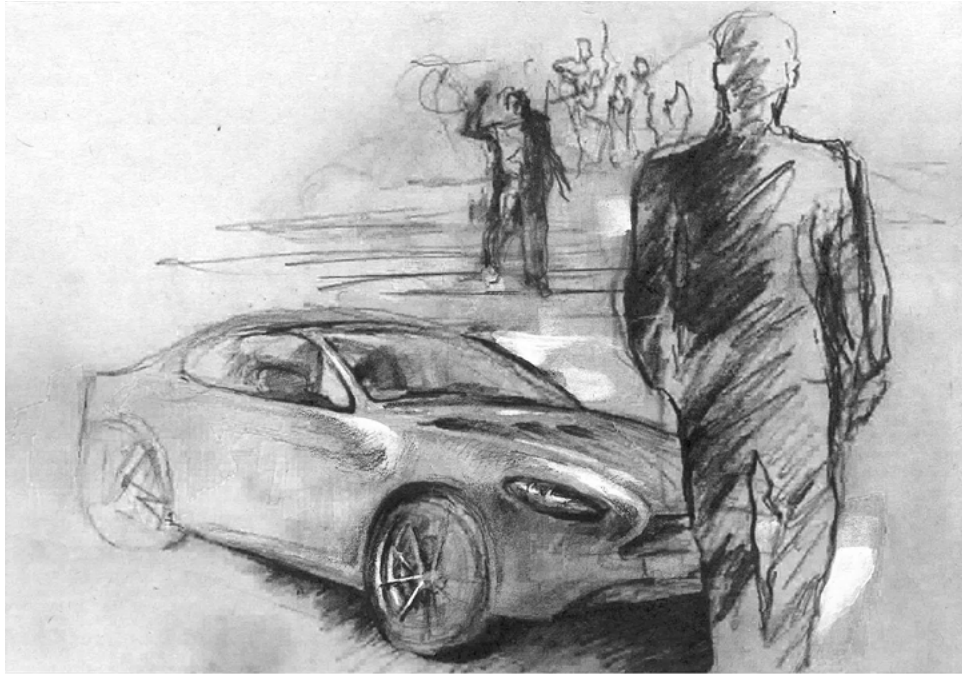
Řidič, brácha Pavel, se usmál a vykročil vzhůru po schodišti. Ještě, než vyšel na podestu, dveře se rozletěly.

„Brácha, ty vole, brácha! To je fáro, to je žůžo! Ty máš Astona, fakt modrýho Astona! Kam mě vemeš?“ Padli si do náruče.

Za nadšeným bratrem Petrem se vyvalili jeho kamarádi, další klienti domova. Na většině z nich byly patrnější než na Pavlovi znát neurologické handicap. Jednomu vzrušením tekly sliny, další žmolal nevábnou kuličku z vánočky od snídaně a roztržitě tikal z Pavla na auto. Pak nejistě ukázal na sebe. Chce jet také? Třetí zůstal stát

na schodišti a místo na auto hleděl nad koruny borovic a komíhal přitom horní polovinou těla, jak by postupoval rozcvíčku páteře. Zimou se mu srázel dech a obláčky vycházející z úst připomínaly kouřové signály indiánů volající o pomoc. Petr mezi nimi vypadá jako zdravý. Jenže zdání klame.

„Ty vole, Aston Martin vé dvanáct! Dvanáctka vantáž! Sporták jak švině, brácha. Já všem říkám, žes to dale-

ko dotáh, že z tebe maj naši radost! Tyhle astonský kola, tyhle tenký profily, ty, brácha, ty mě teda rajcujou!“

„Naši jsou po smrti, Petře.“

„Cože?“

„Už nežijí, zemřeli za co-vídu, byl jsi na pohřbu.“

„No, jasně, brácha. Ty vole, Aston Martin!“

„Pane inženýre!“ ozvalo se za nimi.

Pavel se ohlédl a spatřil sestřičku. V náruči držela Petrovo oblečení. Usmála se a sešla pár schodů k nim. „Petr měl včera záchvat, asi tím rozrušením, že přijdete. Pokousal si jazyk. Prosím, až budete obědvat, dejte pozor, aby polévka nebyla moc horká.“

„Sestři, děkuju. Jak si jinak stojí?“

„Až se vrátíte, máte zajít nahoru. Podle mého je to stejné. Je našťestí stále samo-obslužný. Jak víte, sedativa jsme snížili, ale má to svá rizika. Pan primář je chce s vámi probrat. Kdy se vrátíte?“

„Jako jindy, sestři, do věčeře jsme zpět.“

Oba při rozhovoru stáli na stejném schodě, Petr stupeň pod nimi. Čučel na ně z mírného podhledu a smál se od ucha k uchu. Ošetřující sestra mu potom se smíchem navlékla bundu, nasadila čepici a levé ucho, které vylezlo zpod jejího lemu, opatrně vsunula zpět. Láskyplně ho pohladila po tváři a dala mu pusku na špičku nosu. Petr zamrkal a nastavil rty. Sestřička

v saku. Konečně se Petr odlepil od toho motorového magnetu a otočil se zpět ke schodišti. Zdvihl ruce a roztáhl je dlaněmi k budově, jako by vzdával hold božstvům stojícím na schodišti. Nahoře zůstala už jen samotná sestřička, jediná bohyně, ostatní zahнала do tepla.

„Dvakrát přepřlňovanéj pětilitrák! Sedm set koní a zrychlení do stovky pod čtyři sekundy!“ Petr stále zvyšoval hlas, jeho volání přecházelo do extáze: „Osmistupňová automatika s dokonalou kalibrací a karo-serie lehčí díky karbonu! Jede přes tři sta!“ Pak ztlchl a otočil se k Pavlovi: „A kolik pojeděš se mnou?“

Chlebem se sádlem se zítra odbyde on sám.

„Minule s tím korvetákem, to byla bomba! Rok před tím Porsche Carrera! Před tím to byla bugatka... Veyron! No jasně, Veyron! A to červený, to bylo Ferrari es ef devadesátka, že jo? No ty vole, to jsou autáky! Seš v balíku, brácha! Dej pozor na kurvy zlodějský! Mně někdo šlohnul propisku. Nemoh jsem si dvě hodiny dělat výpisky z Moto Revue! Prej jsem byl zlej, až jsem někoho pokousal... Ale co mám dělat? No řekni, co mám dělat, když dvě hodiny zůstanu bez výpisků!“ Petr dostával se Petr do ráže. Od stolů vedle se po nich ohlédlo pár hostů.

„Petře, počkej... a s čím jsem přijel ještě rok před tím?“

„Jo, jo! Ty vole, to bylo přece Lamborghini s tou světlé zelenou metalízou! Brácha, ta svítila, až voči přecházely! Máš ho ještě?“

„Jasně, Pavle, všechny našosovaný pěkně vedle sebe. Za nějakou dobu to zase vezmem od začátku, jo?“

„Ale houno! Já nechci vod začátku! Já chci zase nějakou pecku. Jako dneska. Rozumíš? Nový auto!“ bu-rácel umanutě Petr. „Nebo aspoň Cadillac Eldorado, supráckýho veterána. Viš, že se prodával i s vanou? Ale bez černocho v livrej, přece budeš řídit ty!“

„Jasně, Petře. Rozumím, Cadillac... Anebo mi dej klidně jiný tip, abych se po něčem ohlídl,“ tišil ho bratr, „máš vkus a nos na pěkný žihadla.“

„To jo, brácha, to mám. Beze mě bys byl jak bezrukej, že jo, brácha?“

„Jasně, Petře, jak bezrukej.“

„Projdu nověj Svět motorů nebo Auto Tip a klidně ještě Svět motorů Speciál... Udělám si výpisky a pošlu ti tutovku, jo? Viš, co je dobrý? Jak zase budou čumět kluci vod nás! Dobrý ne?“

„Jak ti chutnala polévka, nebyla moc horká?“

„Ne, dobrá byla, dobrá. Drškouvu mám rád.“

„To byla bujabéza. Co si dáš ted? Grilovaného kalamára nebo telecí hřebínek?“

Pokračování na následující straně

„Kalamář, dej mi klidně kalamář. Jsem rozcuchanej?“ „Ne, ne, v pohodě. Pane vrchní...“

Oběd v drahé restauraci s plyšovým kobercem a těžkými závěsy na oknech plynul díky Pavlově obezřetnosti v poklidu. Z rohového krbu sálala hořící polena, z neviditelných reproduktorů se tiše linul Vivaldi, po něm Suk. Hm, Pohádka máje, to je dobré, teď na Vánoce, pomyslel si Pavel. Žádné koledy, toho si cenil. Za sebou už měli vycházku a návštěvu hrobu rodičů. Petr bez ustání mlel o tom jediném. Realitu kromě čtyřkolových pecek nevnímal. Den se pomalu klonil k pozdnímu odpolední.

Kancelář primáře byla zařízena ve stejném příjemném duchu jako pokoje i společné prostory pacientů. Jednoduchý, světlý nábytek, po stěnách originální grafiky, na stolku ubrus, vázička s živými květy. Jen ty ubrusy v jídelně jsou po jídle stejně pocákané a s množstvím drobků jako viksľavantové ubrusy ve státních zařízeních, pomyslel si Pavel. Vždyť i za toto platí.

„Nemusíte mít o bratra obavu. Za ty roky, co je u nás, je stav stabilizovaný. V podstatě neměnný. Zvykli jsme si na nepředvídatelnost jeho záchvatů. Ale ve srovnání s některými jinými klienty je v podstatě nekonfliktní. Oba víme, že poúrazové poškození mozku je nevratné. Ovšem za úzkou specifikaci jeho zájmu pánbůh zaplat. Je v tom na-prostý profesionál. Kdo by si pamatoval tisíce dat obsahu motorů, typů karoserie, značek, fúz... Bratr se vyučil automechanikem, že?“

„Ano, pak dopravní průmyslovka a vysoká škola dopravní, stalo se mu to v závěrečném ročníku.“

„Ano, ano. A k nehodě došlo před...“

„Šestadvaceti lety, pane primári.“

„Tak, přesně... A jak jste na tom vy? Minule jste cosi naznačil... nepotřebujete intervenci?“

„Našťestí jsme rozvod zvládli. Víte, manželka... To byla vlastně ta dívka, od které jel Petr v ten nešťastný den, kdy se vyboural... Ona už nedokázala žít s tím, že se vyboural kvůli nám. On nás totiž viděl, měli před svatbou a...“

„Ne počkejte, tohle je vaše soukromá věc. Děkuju za důvěru, ale nejste mým klientem. Kdybyste samozřejmě potřeboval sezení, byť jednorázové popovídání, zorientování se v možnostech toho, co bychom vám byli schopni nabídnout, klidně se na mě obraťte. První konzultace by byla samozřejmě zdarma.“

„Děkuju, pane primári. Snad to nebude třeba. Tak hezké Vánoce a dobrý další rok přeju.“

„Vám též. A fakturku jako obvykle?“

„Tak co váš brácha? Po-dělal se z toho Astona?“ ze-ptal se chlápek na recepci půjčovny drahých vozů. „Tak bych to neřekl... Ale to víte, že mu udělal obrovskou radost. Jiný vánoční dárek si nedovede představit. Příští rok by se chtěl projet Cadillacem. Eldorado jsem v nabídce neviděl...“

„Nebojte, řeknu šéfovi, nejste první, kdo se po něm ptal. Ostatně, pro vás ho rád sežene. Váží si vaší každoroční výpůjčky. A pro některé restituenty, mezi náma, peníze neznamenají nic. Ale nic jsem neřek...“

„Budte v klidu... Ovšem díky bohu za ty, kteří chtějí dělat radost ostatním. Nemyslím, že za půjčovné se to majitelé někdy vrátí...“

„Když jsme u toho, říkal mi šéf, že jestli dneska přijдете, mám po vás chtít osmičku. O dva tácy miň, než je standard. Že jste jako stálej.“

„Vždyť říkám, altruista. No a já mám Ježíška!“

Inženýr Pavel vyšel z půjčovny a manuálně odemkl dveře starého Formana. Jeho značkové oblečení, se moc nehodí ke zrezlému autu, ostatně ani do jeho holé garsonky.

Každý člověk je přirozeně náboženská bytost

SEDELEC-PRČICE Občas slychám otázku, zdali jsem věřící nebo ateista. Rozdělují lidi na dobré a špatné a dost dobře nevím, proč se mají dále dělit. To, že mám na všechno svůj názor, ze mě dělá nevěřícího? Ptám se odborníka, duchovního sedlecko-prčického farnosti Martina Vlčka.

Pane farári, byla to trnitá cesta, dostat se do Českého Merána nebo vám to bylo souzeno?

Jako dítě jsem neměl představu o tom, co budu v životě dělat. Vyrůstal jsem v nevěřící rodině. V patnácti letech jsem se přihlásil na Obchodní akademii v Písku a tam jsem maturoval v roce 1996. Pak jsem odešel do Prahy, kde jsem dva roky pracoval na plicním oddělení Vinohradské nemocnice, a to mě už směřovalo. V 21 letech jsem byl v Praze pokřtěný a začal jsem studovat Vyšší odbornou sociální školu a dálkově teologii na Karlově Univerzitě. Po třech letech jsem nastoupil do Pražského semináře v Dejvicích a začal se připravovat na kněžství. Než jsem se dostal do zdejší farnosti, tak jsem byl na roční praxi v Kolíně, poté rok jako jáhen v Řevnicích, rok jako kaplan v Holešovicích a čtyři roky v Sedlčanech. Na faru v Sedlci-Prčici jsem přišel v roce 2013.

Za mých mladých let lékař neřekl nemocnému, že trpí nevyléčitelnou chorobou. Co je podle vás víc etické? Milosrdná lež nebo krutá pravda?

Není to tak jednoduché, každý to vnímá jinak. Rozhodující je, jaký kdo má přístup k životu a smrti. Zemře každý živý tvor, takže bychom smrt neměli z našeho života vytěsňovat, ale počítat s ní a mít k ní „zdravý respekt“.

V postoji ke smrti se totiž

odráží to, jaký má člověk postoj k životu a ke světu. Pokud je to postoj materialistický, tak člověk nemá žádnou jistotu ani naději a z tělesné smrti má velký strach a hrůzu. Duchovní rozměr života dává i duchovní rozměr smrti a z toho plyne i určitá jistota, naděje a pokoj.

Má pojem víra nějaký jednoznačný výklad?

Víra stojí na důvěře. Člověk je přirozeně věřící

Martin Vlček

a pokud by nebyl, nemohl by existovat. Věříme rodičům, přátelům, učitelům... Náš mozek je dokonce tak nastavený, že prvotně všechno vnímáme jako pravdivé, až druhotně o tom kriticky přemýšlíme. Křesťanská víra se však vztahuje k historickému Božímu zjevení a z něj odvozuje jednotlivé pravdy víry. Není to tedy jen přirozená důvěra. Jde o propojení přirozené skutečnosti s nadpřirozenou Boží skutečností, jak v myšlení, tak potom i v realitě života.

V jednom katastrofickém filmu byli dva farári. Jeden říkal svým věřícím, že Bůh je v každém z nás a každý sám se musíme snažit o svou záchranu. Ten druhý říkal, že Bůh nás vidí, zachrání a spasí nás. Ti, co věřili tomu prvním, se zachránili, ti druzí zahynuli...

To je to úsloví „člověče přičiň se, a Bůh ti pomů-že“. Nadpřirozená Boží skutečnost je v souladu s přirozeností a nijak ji neruší. Předpokládá ji, zušlechťuje ji, očisťuje ji od hříchu a posvěcuje ji. To znamená, že ji zapojuje do řádu Boží věčnosti.

Josef Macháček

STŘÍPKY Z MINULOSTI

Do šera dávných věků

Miroslav Fiala

Po proudu řeky času proti proudu času? Skály se záhadnými nápisy nebo dávni Keltové?

Ve skutečnosti to nebude řeka času a ani hrdinové nebudou čtyři chlapci jako ve filmu Karla Zemana. Řeku si zaměníme za potok Mastník, který se při své cestě krajem dotýká oblasti Českého Meránu i Sedlčanska. Začíná v kopcích u Střezimíře a postupně protéká krajinou k Sedlčanům. Odtud míří k Vltavě, kde končí svou poutí. A dotyčné chlapce objevitele zastou-

Lhotského (dříve Lhoty). Vesele stéká z kopců dolů a stále sílí. Pod Velkými Heřmanicemi napájí dva rybníky, Velký Mastník a přilehlý Malý. Velký Mastník s mlýnem byl pro kraj důležitý. Jak píše Habart, bylo-li málo vody, mastnický pan mlynář vždy ochotně zvedl stavidla a pustil vodu ostatním mlýnům.

Mlýn s pilou Mastnický

U rybníka Velký Mastník je pod mocnou hrází mlýn-

Boží muka na hrázi Mastníků

U mastnického splavu na konci mostu stojí mariánský sloup (boží muka) představující Boho-rodíčku s Kristem, který ve své ručce drží kus lidské ruky. Boží muka byla vystavěna v roce 1709. Je to to zděná sloupková stavba čtvercového půdorysu s pravoúhlými nikami, omítnutá, stojící na soklu. Hlavní strana je s hlubší půlkruhovou nikou. Pod

nář na jedné kře plul dravým proudem po potoce. V zoufalství volal Pannu Marii o pomoc. Když bylo již nejhůře, ucítil prý, že ho kdosi uchopil za ruku a vyzdvihl. Upadl do mdloby a když se probíral, ležel na svém poli. Mlýn i splav voda odnesla. Na památku svého zachránění dal prý mlynář vystavět sloup (boží muka se soškou nyní odcizenou). Vrchnost pak nechala postavit nový kamenný most.

Potok dále protéká pod zámečkem Červeným Hrádkem a na kraji Sedlčan se stéká se svým přítokem z Meránu, se Sedleckým potokem.

Psané skály

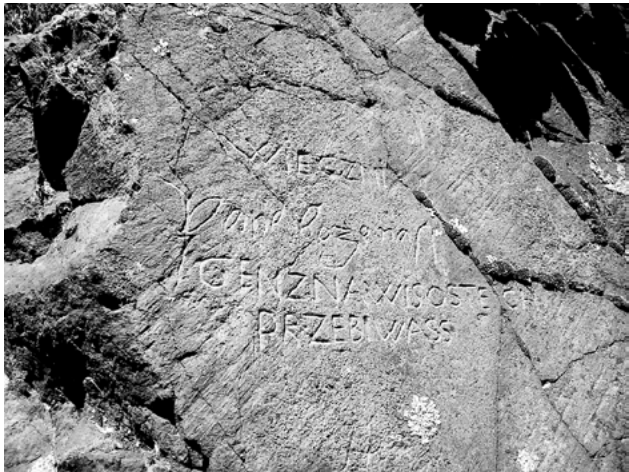
Cestou Mastník míjí řadu zámečků, zřícenin hradů, až doteče do zasmušilého údolí nedaleko vsi Poličany. Zde nad zátokou, kde se potok Mastník vlévá do vodní nádrže Slapy, do srázu stoupají kamenné schody a po stranách se přikře zvedají vysoké

deska s reliéfem kalicha a nápisem „Pravda vítězí. Zde se zdržovali pro viru pronásledovaní naši předkové.“ Posléze ale byla tato teorie vyvrácena.

Kdo do tu tedy žil a nápisy ve skalách zhotovil? Písmena jsou asi 4 až 5 cm vysoká a tvoří nápisy v češtině, němčině i v latině. Jsou podobná písmenům, která užívali v 15. století Hus, Žižka i jiní. Je tu např.: „GEZISS KRYSTUS PAN NASS MULOŠTYWEY“, dále tu můžeme nalézt nezřetelný obraz slunce a vedle nápis „Solis“. Pod tím je vytesáno „GERONYM“ (Jeroným).

S velkou pravděpodobností nápisy pocházejí od Matěje Poličanského, což byl živohoštský kalíšnický farář, který v roce 1612 svou církev opustil a několik let byl „sedmý biskup sekty poličanských Mikulášenců“. Nakonec se zřejmě stal poustevníkem. Nápisy v Psaných skalách by tedy mohly být jakousi modlitebnou Matěje Poličanského. Pravopis by historicky odpovídal... Vzácné nápisy bohužel poničili neznámí vandaloři.

Mnohým zkoumáním tedy byla vyvrácena teorie o Českých bratrech a vynořila se tato zajímavá skutečnost. Z Vlášence u Pel-

Nápis ve Psaných skalách

skalnaté stráně s velkými tmavými balvany. V nich jsou vytesány nápisy z Písma svatého, proto se místu odedávna říká Psané skály.

Oppidum Hrazany

Blízko stejnojmenné vsky kdysi stálo něco, **Pokračování na následující straně**

co nás dodnes ohromuje. Na ploše 39 hektarů se rozkládalo keltské oppidum.

Keltská oppida u nás byla zakládána od počátku 2. století př. n. l., v tzv. době laténské, a to především v jižnější polovině země podél toku Vltavy (i hrazanské oppidum leží u Vltavy). Termin oppidum je převzatý od Římanů, kteří takto nazývali opevněná místa, zpravidla v těžko dostupných polohách.

Před tím Keltové žili ve dvorcích a vesnicích roztroušených poblíž zemědělsky příhodných oblastí. Opevněná hradiště budovali, ale sloužila jako dočasná útočiště v době války. Sdružovali se v rodinných klanech. Tyto klany žily nejdříve v otevřených dvorcích, později se sestěhovaly do městských oppid. Vlivem nájездů Germánů a římských útoků Keltové prohrávali a mizeli oblast po oblasti, opouštěli oppida jedno po druhém, až nakonec z území Čech zmizeli úplně.

(Jako doba halštatská se označuje období, během kterého se ve střední Evropě objevili Keltové a začalo se zpracovávat železo. Začátek tohoto období je archeology datován do období 7. století př. n. l. a končí kolem roku 450 př. n. l. Doba laténská se rozvíjela během mladší doby železné, tj. asi od poloviny 5. století př. n. l. až do přelomu letopočtu. Vznikla plynulým přechodem z halštatské kultury starší doby železné.)

Oppidum Hrazany bylo vybudováno Kelty také přibližně v polovině 2. století př. n. l. na dlouhém ostrohu se skalnatými bloky, který byl vytvořen hlubokým korytem Vltavy a potokem Mastníkem, jenž se do Vltavy pod ostrohem vlévá. Zaujímá prostor, který je tvořen dvěma vrcholy (na nichž byly akropole), Doubí (430 m) a Červenka (370 m) a sedlem mezi nimi. Tvoří jej vnitřní hradiště ve tvaru pravoúhlého trojúhelníka s tupými rohy, jehož opevnění uzavírá plochu o rozměru 30 ha, a dvou předhradí, která byla zbudována na snadněji přístupných místech a sloužila

spíše jako zesílená obrana vlastního oppida a jako ochrana dobytka v době nebezpečí. Řeka Vltava tehdy tekla o 100 m níže. Ze všeho dnes zbývají již pouze mohutné valy a několik in formačních tabulí... Také se v těchto místech můžeme podívat na dva pozůstatky středověkého opevnění.

Hradiště Červenka

Prvním pozůstatkem je využití jednoho z bývalých vrcholů oppida na vrcholu Červenka, v severním cípu hradiště Hrazany. Patrně se jedná o jižní předsunuté opevnění hradu Ostromeč, dřívější domněnky směřující k tvrzišti či zbytcích obléhacího postavení se nepotvrdily.

Hrad Ostromeč

Tím druhým je zřícenina hradu Ostromeč ze 14. století, jež se nalézá nedaleko vrcholu Červenky nad soutokem. Působili zde i husité. V neprostupném terénu se dodnes dochovaly zbytky budov, rozsáhlé valy a příkopy.

Pomalu se blížíme ke konci naší pouti

A tím se dostáváme k závěru naší pouti proti proudu času po proudu potoka Mastníku. Ten se pod zříceninou hradu Ostromeč vlévá do Vltavy, ale nečekejte klasický soutok, Slapská přehrada se rozlévá daleko proti toku Mastníku. Uvidíte to, co jsem viděl já, vodu a zase vodu, ale žádný potok, žádnou řeku. Jak je uvedeno výše, původní hladina řeky stoupala napuštěním přehrady o sto metrů a tím soutok doslova zmizel.

A na závěr?

Tak jsem tu konečně stál a měl přitom takový podivný svíravý pocit. Tak tedy vypadá konec cesty po proudu potoka proti proudu času? Jako by tu cosi chybělo. Jako by to ani nebyl konec, ale jen malá zastávka na dlouhé pouti. Zřejmě je třeba putovat ještě dále, ale to skutečně až někdy přistě...

Mladá rodina si plní svůj zemědělský sen

Dokončení ze strany 1
jsme postupně rozšiřovali přikupováním i reprodukci. V prvních letech jsme byli odkázáni při sklizni na služby. Krmení zvířat jsme prováděli ručně, což nám v zimních měsících dávalo zabrat. V té době jsme byli ještě studenti střední školy. Později jsme koupili první traktor s čelním nakladačem a další techniku na sklizeň píce. Začínali jsme v pronajatém statku, kde jsme ale brzy zjistili, že tudy cesta nevede. A tak jsme začali hledat místo, kde bychom se mohli usadit a rozvíjet svůj zemědělský sen.

A našli jste ho ve Vápenici?
Ano, v listopadu roku 2020 jsme koupili statek právě v této malé vesničce u Vysokého Chlumce.

Mohli jste tam hned začít hospodařit?
Začátky na statku byly opravdu hodně intenzivní.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jak byste svoje hospodaření popsali?
Vždy nám záleželo na tom, jak se u nás hospodaří a jaký to má dopad na životní prostředí, proto jsme se rozhodli vstoupit v roce 2022 do režimu ekologického zemědělství. Obhospodařujeme okolo devadesáti hektarů zemědělské půdy, z toho je přibližně sedmdesát pět hektarů luk a pastvin a patnáct hektarů orné půdy. Z obil-

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Priorita byla ustájit zvířata, tak jsme se pustili do přivodu vody a vybetonování podlahové plochy. Pak bylo potřeba vybudovat novou příjezdovou cestu, protože ta stávající byla pouze pro osobní automobily. To se nám podařilo vyřešit během dvou měsíců a v lednu roku 2021 jsme přestěhovali na statek i svá zvířata. Ze začátku jsme sem dojížděli každý den patnáct kilometrů, proto dalším stěžejním krokem bylo vybudování bydlení, do kterého jsme se pustili hned následně. A tak jsme se mohli brzy nastěhovat.

Takže se zaměřujete na rostlinnou výrobu?
Nabízíme kompletní zemědělské služby pro sklizeň píce a dále lesnické služby v podobě

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

Jste mladí. Nezrazovali vás rodiče od vašeho snu?
Michal: Já jsem vyrůstal na vsi a prarodiče z obou stran měli malé hospodářství, proto mi zemědělství bylo vždy blízké. Při výběru střední školy jsem si říkal, že v zemědělství bude práce pořád dost.

V tomto roce jsme na tom usilovně pracovali. Velice nás těší, že se to podařilo a od nového roku budeme nabízet bio vyzrálé, vakuově balené hovězí maso. Objednávky budou probíhat přes naše internetové stránky, sledovat nás můžete také na našem facebooku a instagramu.

Prodáváte ještě jiné produkty vašeho statku?
Ano, lze si u nás také sezónně zakoupit brambory a med. Do budoucna bychom chtěli nabídku rozšířit o další produkty.

Olga Trachtová Hadáčková

Dvě takřka zapomenuté osobnosti ze Sedlčanska, bratři Fürthové Josef Velfl

Foto: Památník Karla Čapka a rodinný archiv Firtů

Ve vesnici Sestrouň, dva kilometry severně od Sedlčan, se na sklonku 19. století narodili bratři Leopold a Julius Fürthovi (od roku 1945 si nechali změnit příjmení na Firt), kteří se v me-

jeho spolubojovníků získané v minulosti Hornickým muzeem Příbram, například od plk. v. v. Bohumila Krále ze Sedlčan.

Vraťme se na začátek životní dráhy bratří Fürthů

„stodruhákoví“. V hodnostní důstojnické zdravotnické služby se po skončení Velké války šťastně vrátil domů a v nově vzniklé Československé republice zdárně dostudoval. Na lékařském diplomu se vyjímá datum 17. 12. 1921. O tři roky později, 27. 5. 1924, uzavřel začínající praktický lékař MUDr. Leopold Fürth na Žižkově sňatek s tamní rodačkou Kateřinou Duchoňovou a v Kobylicích začali společný život. Dne 16. 7. 1927 se jim narodil jediný syn Pavel, budoucí univerzitní profesor, špičkový cévní chirurg a kardiolog. Ale nepředbíhejme událostem.

Leopoldův mladší bratr Julius absolvoval v Praze obchodní školu a časem se stal úspěšným nakladatelem. V roce 1931 se sblížil s velikanem literární scény, v té době již mezinárodně uznávaným Karlem Čapkem, jeho bratrem Josefem,

i na proslulé páteční schůzky ve vinohradské dvojvile bratří Čapků, na které občas dorazil též prezident republiky T. G. Masaryk. Dne 26. 8. 1935 šel Julius Fürth Karlu Čapkovi za svědka při svatbě s herečkou a spisovatelkou Olgou Scheinpflugovou. S bratrem Leopoldem zajížděli často také ke Karlovi a Olze do jejich venkovského sídla na Strži ve Staré Huti u Dobříše. Julius Fürth se vypracoval až na místo generálního ředitele vydavatelského koncernu Lidových novin, ve kterých bratři Čapkové a další publikovali.

Nebyly to však pouze roky radostné a tvůrčí činnosti. Druhá polovina 30. let 20. století se nesla ve znamení narůstajícího nebezpečí nacismu, šířícího se ze sousedního hitlerovského Německa i odjinud. Bratři Fürthovi se neohroženě angažovali v zápase za uhájení demokracie a státní samostatnosti. Přišel však zrádný mnichovský diktát roku 1938, odtržení našich pohraničních území, konec tzv. první republiky a postupný krach politického systému, který Fürthovi reprezentovali.

Jednou z prvních významných obětí oné tragické doby byl jejich přítel Karel Čapek. Organismus

chozeným nachlazením a Bechtěrevovou nemocí, nedokázal čelit těžkému zápalu plic. MUDr. Leopold Fürth byl patrně poslední osobou, mimo rodinu, která byla osudného odpoledne 25. 12. 1938, na Boží hod vánoční, s umírajícím Karlem Čapkem.

Vývoj dalších událostí měl překotný ráz. Vyvrcholil rozpadem republiky a 15. 3. 1939 potupnou okupací zbytku našeho území hitlerovským Německem. Stali jsme se Protektorátem Čechy a Morava v područí Třetí říše. Stoupencům demokracie, a navíc židům, hrozila fyzická likvidace v rámci zrůdných germanizačních plánů nacistů spojených s holokaustem.

Bratři Fürthovi, a nejen oni, pochopili, že nelze ztráct čas. Pokud to bude alespoň trochu možné, měli v plánu uniknout do exilu. V zahraničí se chtěli zapojit do formujícího se odboje proti německým okupantům a zároveň tím přispět k osvobození porobené vlasti. Jedno ze zahraničních odbojových center se utvářelo ve Francii. Před vypuknutím 2. světové války 1. 9. 1939 bylo možné se tam dostat tzv. severní cestou přes Polsko. K této variantě se přiklonil i Julius Fürth. V létě 1939 navázal

Julius nese rakev Karla Čapka při pohřbu na Vyšehradě 29. 12. 1938.

živálečném období zařadili mezi známé podporovatele Masarykovy Československé republiky, obhájce svobody a demokracie. Patřili k blízkým přátelům Karla Čapka a dalších reprezentantů naší kulturní a vlastenecké fronty. V době 2. světové války v letech 1939–1945 náleželi k výrazným osobnostem zahraničního protinacistického odboje. Po komunistickém převratu v únoru 1948 zažili důsledky nové totality. O tom všem, a o mnoha dalších skutečnostech, vypráví nová objevená kniha s názvem Firt – Jeden rod v soukollí československých dějin od Zdeňka Vacka, ředitele Památníku Karla Čapka ve Staré Huti u Dobříše a lékaře Petra Firta, vnuka Leopolda Firta. Působení Leopolda Fürtha v letech 2. světové války na Středním východě se týkají i některé dochované vzpomínky

v našem regionu. Přišli na svět na statku v Sestrouni u Sedlčan v židovské rodině Blažeje a Pauline Fürthových. Starší Leopold spatřil světlo světa 25. 6. 1894, mladší Julius 17. 11. 1897. O rok později se rodina přestěhovala do Vochova nedaleko Plzně a odtud pak do Újezdu nad Mží. Od roku 1905 studoval Leopold na osmiletém gymnáziu. Maturoval 10. 7. 1914 a následně byl přijat na lékařskou fakultu Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze. Studia však přerušila 1. světová válka, která vzplála 28. 7. 1914. Jako medik byl povolán ke 102. pěšímu pluku rakousko-uherské armády na funkci vojenského lékaře, byť neměl ještě dokončené vysokoškolské vzdělání, a v letech 1917–1918 prošel těžkými boji na srbské a italské frontě, při kterých poskytl lékařskou péči nejednomu

Leopold před ošetřovnou čs. vojenské jednotky na severoafrické frontě

Ferdinandem Peroutkou a dalšími osobnostmi kulturního a společenského života v Československu. Začal být zván jako host

tohoto muže zesláblý po mnichovském stresu, štvavou kampaní odpůrců demokracie namířenou vůči Čapkově osobě, pře-

kontakt s domácí ilegální protinacistickou odbojovou organizací Politické ústředí, která mimo jiné pomáhala

Pokračování na straně 43

Milan Poncar, Kosova Hora 77 (za hřištěm)

VODA • TOPENÍ • PLYN • MONTÁŽE
velkoobchod – maloobchod

- boilers DRAŽICE, STIEBEL ELTRON
- kompletní sortiment KORADO
- čerpadla do vrtaných studní – GRUNDFOS, SIGMA, PUMPA, DAB
- kotle elektrické, plynové i na tuhá paliva OPOP, SLOKOV, ATMOS, PROTHERM, KOVARSON, BENEKOV atd.

Provádíme revize kotlů na tuhá paliva. POZOR blíží se konec termínu!

Kanadská kamna úspora dřeva až 30 %

SLEVA 10 %

Kompletní rekonstrukce koupelen na klíč včetně 3D návrhu zdarma.

Děkujeme zákazníkům za přízeň a přejeme vše dobré do nového roku.

Prodejní doba: PO – PÁ 7 – 17 hod., SO 8 – 11 hod.
☎ 318 821 249, 603 266 297 • www.lumial.cz

pf 2025

CHWASTEK & SYN
STŘECHY

Vladimír Chwastek
(+420) 776 699 418

www.strechychwastek.cz

chwastek69@centrum.cz

STRNAD
ELEKTRO

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2025 všem zákazníkům, kteří navštívili prodejnu Strnad elektro v Sedlčanech a v Olšavovicích, přeji všichni od Strnadu.

ELEKTROMATERIÁL – SVÍTIDLA

PEVAN GYM
FITNESS CENTRUM U KDS

www.pevangym.cz
Informace: 607 993 638
[facebook/pevangym.cz](https://facebook.com/pevangym.cz)

- POSILOVNA – VÝŽIVOVÉ PORADENSTVÍ
- AEROBNÍ SKUPINOVÉ LEKCE
- REHABILITAČNÍ A REGENERAČNÍ CVIČENÍ

Přijďte načerpat energii do našeho fitness centra. Děkujeme všem za projevenou přízeň a přejeme radostné Vánoce a úspěšný nový rok 2025.

Pf 2025

Veselé Vánoce a šťastný nový rok, ať Vám vše vychází podle Vaší chuti!

LIMA SEDLČANY

NES-elektro s.r.o.

Zahradní 1242, 264 01 Sedlčany, Česká republika

Zabezpečovací technika

Kamerová technika

Služby:

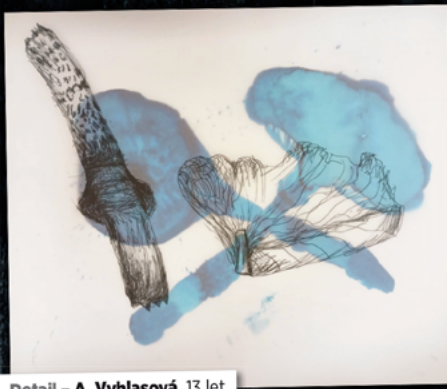
- měření pomocí termokamery FLUKE
- svařování optických vláken
- lokalizace podzemních vedení
- práce montážní plošinou do 22 m

Klidné prožití vánočních svátků, hodně zdraví, štěstí a úspěchů v novém roce 2025.

Další činnosti: elektroinstalace, revize, datové a optické sítě, měření a regulace, televizní rozvody a přístupové systémy.

Telefon: 318 821 451 • Mobil: 602 440 124 • Mobil: 603 504 097 • E-mail: info@nes.cz

WWW.NES.CZ

Kořeny stromu
Eliška Kafková, 12 let

Detail – A. Vyhlásová, 13 let

Vykořenění – Mariana Daňková, 15 let

V zajetí – Iveta Mendliková, 14 let

Svět fantazie i kořenů

Ve výtvarném oboru Základní umělecké školy Sedlčany jsme si letos vybrali hned několik témat.

S nejmenšími výtvarníky pracujeme na motivy pohádek a příběhů. Věnujeme se zážitkové a artefaktické části tvoření. Do světa fantazie nás zanesla Sněhurka s jablkem, v září hodně přišlo a my vypluli na moře s Noem. Alenka z říše divů nám přivedla do ateliéru bílého králíka a čaroděj ze země Oz nám pomáhá najít cestu domů. Se staršími žáky řešíme figuru a vše, co s ní souvisí, téma minulosti – vystěhování Sedlčan, dopisy lidem z jiného století, kořeny, které nás poutají k naší vlasti, svoboda a nesvoboda. Plánujeme výstavu v Senátu ČR, kterou nám zařídil senátor Petr Štěpánek, pro nějž jsme i navrhovali PF.

L. Feldsteinová, D. Pinkasová, B. Pšeničková a V. Křenková

Cesty, cestičky – skupinová práce, 6-7 let

Detaily stromu – Julie Marešová, 11 let

Jablko – Markéta Kabičková, 14 let

Hra, krajina – skupinová práce, 6-7 let

Co děláme – Elen Friedová, 8 let

Vzpomínka
Martina Petržilková, 11 let

Noe – Tobíáš Růžička, 6 let

Krajina – D. Landa, 11 let

Krajina – Jan Pejša, 18 let

Otrávené jablko – Lenka Pospíšilová, 14 let

Noemova archa – Kryštof Klausner, 8 let

Dokončení ze strany 40
českým vlastencům k útěku z protektorátu. Ve druhé polovině června 1939 se Julius za dramatických okolností dostal do Francie. Ze země trikolory brzy zamířil do Anglie, kde se o rok později, 21. 7. 1940, ustavila provizorní čs. exilová vláda a exilový prezident Edvard Beneš zde jmenoval Státní radu československou, jako svůj poradní orgán a kontrolní orgán vlády. Jedním z jejích členů byl též Julius Fürth, který se zapojil do činnosti této vrcholné zahraniční odbojové organizace.

A jak si vedl jeho bratr MUDr. Leopold Fürth? Na základě udání od konfidenta gestapa byl koncem roku 1939 v Praze zatčen a ocitl se ve vyšetřovací vazbě. Měl však neuvěřitelně štěstí v neštěstí. Jeho soudcem byl určen český Němec, se kterým v mládí studoval na gymnáziu, a ten mu pomohl na svobodu a zároveň „přátelsky poradil“, aby co nejrychleji opustil protektorát, pokud si chce zachránit život. Po rozpoutání války v Polsku však severní cesta již nebyla možná. Leopold se tudíž vydal spolu s dalšími uprchlíky na strastiplný a nebezpečný transport přes Slovensko, Maďarsko a Jugoslávii tzv. balkánským směrem. Naši běženci, mezi nimiž byl i MUDr. Leopold Fürth, směřující přes Balkán, Turecko a Střední východ do Francie, se ale zdrželi po vstupu fašistické Itálie do války (po boku Německa) na francouzském mandátním území v Sýrii, kde jim ovšem po porážce Francie hrozila internace nebo dokonce vydání nepříteli, Němcům či Italům. V této kritické situaci měli jedinou šanci, urychleně se přemístit do sousední britské Palestiny, kde byl 29. 7. 1940 v táboře Az Sumeirya vytvořen základ čs. vojenské jednotky na Středním východě.

Během léta 1940 se v novém táboře Gadera nedaleko Tel Avivu zformoval 11. čs. pěší prapor – Východní pod velením pplk. Karla Klapálka. Na jaře 1941 byl prapor vyslán střežit zajatecký tábor v Agami u Alexandrie, blízké letiště a přístav. Počátkem května 1941 operoval v egyptské Západní poušti, následovalo tažení do Sýrie. Počátkem října 1941 byl přepraven do obleženého lybijského přístavu Tobruk, na jehož obraně proti Němcům a Italům se čs. vojáci významně podíleli. Osud severoafrického bojiště závisel na osudu tohoto strategicky důležitého přístavu. Tehdy zastával kpt. MUDr. Leopold Fürth funkci šéflékaře čs. vojenské jednotky na Středním východě, a to až do skončení bojů v severní Africe a na Středním východě. V obklíčeném Tobruku byla praporek ošetřovna situována ve dvou přírodních jeskyních několik set metrů od velitelského bunkru pplk. Karla Klapálka. Karel Klapálek, pozdější armádní generál, na MUDr. Fürtha vzpomínal slovy: „*Tento původně praktický lékař z pražského předměstí byl vtipný společník, uměl dobře vyprávět zajímavé příběhy, zejména z prostředí Karla Čapky. Časem jsme se sblížili a naše přátelství trvalo až do Fürthovy smrti. V Tobruku velel MUDr. Fürth naší ošetřovně nacházející se nedaleko velitelské pevnosti. Měla jednu zvláštnost, podle níž ji každý zdaleka poznal. Okolí ošetřovny bylo pusté, rozryté zákopy, obehnané ostnatým drátem protipěchotních překážek, provrtávané denně množstvím střel, které Němci a Italové od rána do večera na nás chrlili. Věčně tu vzduchem létaly úlomky munice. Boučelo to tu a hučelo, ze země místo pramenů vody tryska-*

Leopold v době 2. světové války

ly fontány drcené pouště. Z ošetřovny do velitelského krytu praporu to nebylo ani dvě stě kroků. Němci však měli tento prostor dobře zaměřený a jakmile se někdo objevil venku, okamžitě spustili palbu. Mnohokrát to na sobě zakusil i šéflékař MUDr. Fürth, když se potřeboval dostat do našeho velitelského bunkru. Choval se vždy statečně a neměl z tohoto ohrožení strach. Byl v praporu jedním ze čtyř veteránů z 1. světové války a s dělostřeleckou palbou nepřítele měl bohaté zkušenosti. Nicméně i on musel často provést rychlý pohyb k zemi a zbytek úseku se pak plazit nebo přeběhnout s přískoky. Byl při tom povzbuzován diváky z řad našich vojáků, kteří opatrně vystrkovali nos z úkrytu, aby o tuto podívanou nepřišli a zároveň, aby sami nebyli zasaženi. Při společných setkáních si pak doktor Fürth vyslechl všelijaké humorné rady, jak se správně padá a vstává, aby to bylo podle vojenských předpisů... MUDr. Fürth byl statečný voják a skvělý lékař.“

Po prolomení blokády Tobruku Spojenci byla provedena reorganizace čs. vojenské jednotky a vznikl 200. čs. lehký protiletadlový pluk – Východní, který v roce 1943 opět působil v tomto přístavním městě. V čele vojenské ošetřovny stál nadále MUDr. Fürth. Po porážce Němců a Italů v severní Africe byli čs. vojáci v červenci 1943 přepraveni do Velké Británie, kam připluli 12. 8. 1943, aby posílili Čs. samostatnou brigádu před očekávaným otevřením druhé fronty. Od září 1943 do ledna 1944 byl Leopold Fürth přiděleným lékařem čs. vojenské nemocnice v Londýně. Od ledna 1944 do dubna 1945 se stal zástupcem přednosty zdravotnické služby Ministerstva národní obrany a následně až do srpna 1945 přednostou zdravotnické služby čs. vojenské mise v Londýně.

Po skončení 2. světové války se oba bratři vrátili do Československa. Leopold se šťastně setkal se svojí ro-

dinou. Čekala jej hvězdná vojenská kariéra, krásné chvíle s ženou a synem, osobní i profesní naplnění. Bezprostředně po válce se stal v hodnosti plukovníka zástupcem velitele Vojenské nemocnice I. Od června 1946 stanul v čele tohoto zařízení a v roce 1947 byl povýšen na generála. Tyto radostné okamžiky však neměly trvat ani tři roky....

Také Julius přicestoval v roce 1945 z Londýna do Prahy. Již jako zkušený politik a významný funkcionář Čs. strany národně socialistické. Měl před sebou důležitý úkol – převzít vedení podniku Melantrich, největšího nakladatelského a vydavatelského koncernu ve střední Evropě. Již 28. 10. 1945 navíc Julius usedl do lavice Rudolfiny jako poslanec Prozatímního Národního shromáždění. I pro něj začínala nová slibná éra, avšak tvrdě narušená únorovými událostmi roku 1948.

Přišel komunistický převrat a nastolení nového totalitního režimu. Ostří nenávisti směřovalo zejména proti příslušníkům bývalých nekomunistických politických stran, účastníkům nekomunistického odboje z doby 2. světové

Julius v rádiu Svobodná Evropa v 60. letech 20. století

války, církvi, rodinám někdejších podnikatelů, proti soukromým zemědělcům a živnostníkům, demokraticky orientované inteligenci i dalším sociálním skupinám. Výsměchem právu bylo vytvoření pečlivě zpracovaného systému organizování politických procesů, jejichž oběti se stalo asi 230 000 československých občanů. Více než 200 osob bylo z politických důvo-

dů popraveno. Významné procento tvořili příslušníci armády. Mezi nimi bylo odsouzeno i deset vojenských lékařů, někteří na doživotí!

Nejmasovějším projektem nesouhlasu s novými pořádky byla emigrace. Generál MUDr. Leopold Firt se nakonec rozhodl zůstat v Československu – na přání své milované ženy a kvůli synovi Pavlovi, nadanému studentu lékařské fakulty. Ale i Leopold Firt se dočkal perzekuce. K 30. 4. 1948 byl zbaven velení vojenské nemocnice, nebyl však uvězněn a mohl vykonávat původní profesi jako řádový praktický lékař. Zemřel 9. 2. 1968, aniž by se dočkal rehabilitace. I jeho syn Pavel narážel zpočátku na potíže, naštěstí nakonec dostudoval a v průběhu let se zařadil mezi špičkové odborníky v oblasti klinické a experimentální medicíny. Se svým týmem prof. MUDr. Pavel Firt, DrSc. provedl v IKEMU 31. 1. 1984 první úspěšnou transplantaci srdce v rámci tzv. východního bloku!

Juliu Firtovi, významnému představiteli Čs. národně socialistické strany, hrozilo po únoru 1948 zatčení. Po dramatickém útěku z Československa v den smrti Jana Masaryka 10. 3. 1948, ukryt pod kapotou automobilu amerického diplomata, doputoval bývalý národně socialistický poslanec Firt přes Šumavu do německého Regensburgu. Následovala cesta do Londýna a poté do New Yorku. Zde 30. 9. 1948 předložil Radě bezpečnosti OSN písemné svědectví o komunistickém převratu v Československu řízeném Sověty. Ve Spojených státech amerických absolvoval též přednáškové turné upozorňující na poměry v podmínkách komunistického režimu. Nakonec působil jako dlouholetý šéf mnichovské redakce rádia Svobodná Evropa. Pádu železné opony se nedožil, zemřel 27. 5. 1979 v Mnichově. Prezident republiky Václav Havel mu v roce 1992 udělil in memoriam Řád T. G. Masaryka III. třídy.

Hrajeme si jako děti, říká Luboš Vinař

SEDLČANY Protože chodím, ledasco vidím, co bych jinak neviděl, kdybych jezdil. Před nedávnem se mi při takové túře přeckou stezkou naskytl nevšední pohled. Zaujala mě paní středního věku, která si sama, uprostřed velké louky, řídila vysílačkou krásné barevné letadlo, ladně se vznášející nad její hlavou a v okolí. A protože jsem ve věku, kdy se člověk vrací do dětských let, začal jsem uvažovat, že by to možná nebylo špatné zpestření volného času, kterého

dla a cestovat ve výšce několika kilometrů. A tak si tu touhu splní tím, že si pořídí model a létají jen tak, rekreálně. Pro svoje potěšení.

Dalo by se to řešit tak, že koupím model svého desetiletému vnukovi a budu to dělat s ním?

V deseti letech už by to zvládal, ale jestli dosud o modelářství neprojevil zájem, tak by to mohly být vyhozené peníze. Děláme prezentace na dětských dnech, předvádějí se modely. V létě jsme měli výstavu modelů

Není to nebezpečný sport?

Zatím jsem nezažil úraz, to se stane spíš amatérovi. Máme pravidla, která dodržujeme právě proto, aby se nic nestalo. Jako sport to uznává i Mezinárodní olympijský výbor, ale pro většinu z nás je to spíš koníček.

Vedete Model klub, organizujete soutěže. Znamenají vám úspěchy, na které jste hrdý?

Model klub v Sedlčanech už má šedesátiletou tradici, založil ho Tonda Janečků. Tenkrát to bylo

si vede i jeho otec a začíná se prosazovat i Sébův mladší bratr Christopher. Otec a syn Chlastákovci se zase úspěšně účastní soutěží termických větroňů, máme mezi sebou i špičkové piloty vrtulníků. Zbytek členů modelaři většinou rekreačně. V plastikovém modelářství se velmi daří Jakubu Klejnovi, který je dvojnásobný mistr republiky, vloni nás reprezentoval i na soutěži v anglickém Telfordu. Takže vidíte, že zájem o modelářství neupadá. Máme samozřejmě hlavně kluky, ale rádi bereme do svých řad i děvčata. Modeláři jsou zruční a jsem na ně hrdý.

Můžu vás někde vidět v akci?

Běžně létáme na Zádusí u Janova.

Říkal jste, že motivace k modelářství je hlavně na rodičích. Ale k čemu je to pro dítě dobré, přinese to nějaký užitek ve výchově?

Každý člověk je od přírody tvořivý. Pamatujete se, s čím jste si jako dítě nejvíce hráli? Určitě to byly modely: parní stroj, auto nebo letadlo na ovládání, vláček... A nechtěl jste někdy sám nějaký model vytvořit, postavit jeřáb nebo nějaký stroj ze stavebnice? Začal jste a dokud vám to pod rukama nevyrostlo, tak byl problém dostat vás na oběd nebo zahnat do postele. Soustředíte se a nenecháte se ničím rozptylovat... Často vidám i dospělé lidi, jak se pletou třeba v obchodě, nebo když něco dělají. Stává se, že někomu něco vysvětlují a vidím na něm, že je myšlenkami jinde. Když se chce kdokoli něco naučit nebo něco udělat, potřebuje se soustředit. Je to moc důležité a bez toho nic nezvládnete. Modelářství také rozvíjí trpělivost a manuální zručnost. Takže se do toho klidně pusťte i s těmi vnoučaty. Vyplatí se to... **Josef Macháček**

mám habaděj. Ale nejdřív se poradím s odborníkem. Luboš Vinař vede Model klub v Sedlčanech a nejlíp si s ním pohovořím v jeho prodejně Hobbycentrum – modelář.

Luboši, co myslíte, mám se do toho pustit, nebo mi to vymluvíte a doporučíte návštěvu u psychologa?

Nebudu vás k nikomu posílat, protože tahle vaše úvaha je naprosto normální. Létání člověka táhne od pradávna, je to nejen klukovská touha. Ve vašem případě bych v tom viděl i další přirozenost, touhu po dálkách. Někteří lidé jsou znevýhodněni tím, že z nějakých třeba zdravotních důvodů nemohou, nebo ve vašem případě už nechťejí, nasednout do leta-

v knihovně, na konci listopadu jsme měli soutěž plastikových modelů v 1. základní škole zde v Sedlčanech, vystavovali jsme 200 modelů. Všechny soutěže jsou na podporu dětí. Každé jaro náš klub dělá pro nejmenší děti soutěže házedel, abychom je nějak motivovali, ale hlavně je to na rodičích. Mne od malička učil modelářit otec, sám je modelář a velký fanda do letadel, takže jsem s tím srostl. V 80. letech minulého století jsem aktivně létal s upoutanými modely a tehdejší klub v té době patřil k republikové špičce. Dnes už je to téměř historická záležitost, přesto si to ještě občas rád vyzkouším. Nyní se ale převážně věnuji plastikovému modelářství a RC modelům.

pod Svazarmem, který zanikl, takže Model klub dlouho formálně neexistoval. Zájem ale nevymizel a v roce 2019 jsme založili nový klub, jak ho známe dnes. Má 40 členů, z toho 10 dětí a mladistvých do 18 let. Členové vedou čtyři modelářské kroužky, ve kterých vychováváme asi 40 modelářů. Největší zájem je o RC modely (Radio Control), protože tam jsou motory a model se dá řídit. Vedou letadla, ale máme v klubu i stavitele lodí a někteří jezdí i s modely aut. Zúčastníme se soutěží po celé republice a Evropě. Sebastián Felt je léta špičkou soutěží IMAC EuroCup velkých akrobatických modelů, což je velmi prestižní záležitost, soutěže se létají po celé Evropě. Ale velmi dobře

Krásné Vánoce a úspěšný rok 2025

**Děkujeme všem
naším zákazníkům
za přízeň a spolupráci
v roce 2024**

Tiskárna Van Druck Sedlčany

Fyzioterapie je o důvěře, říká Vendula Pančíková

KRÁSNÁ HORA NAD VLTAVOU Vendula Pančíková je vystudovaná fyzioterapeutka. Po vysoké škole pracovala v Praze, od letošní zimy má svou provozovnu v Krásné Hoře. Nejvíce pacientů sem přichází s bolestmi zad. Dalšími jsou ti po úrazu, s akutními blokádami nebo bolestmi neurologického původu.

„Člověk jenom díky tomu, že začal být chytrý a potřeboval uvolnit ruce k manipulaci s předměty, začal chodit po dvou a tím se změnila dynamika páteře. Dříve to nebyl takový problém, protože se lidé nedoživali tolika let, měli mnohem víc pohybu a neměli sedavá zaměstnání. Dnes má hodně lidí po dobu osmi hodin pracovní doby stále stejnou polohu těla,“ popisuje hlavní příčinu problémů. Páteř mezi pánví a hrudníkem, tedy bederní oblast, totiž zůstala na tak velkou zátěž sama. *„Celé se to tam propojuje. Když nefunguje správně dech a koaktivace břišních a zádočných svalů, čili stabilizace páteře, celou zátěž nesou zádočné svaly nebo samotná struktura páteře. Páteř není v optimálním nastavení a zatížení, což po čase přinese problémy,“* říká.

Různé problémy mají různá řešení

Nejsnáze řešitelné jsou akutní problémy. Když se podaří odstranit příčina mobilizací, bývá úleva rychlá. Chronické nemoci jsou jiné. *„Bolest je jako když kape voda na kámen. Bolí to trochu, bolí to občas, ale i ta malá kapka po čase udělá změnu. Pokud není terapie zacílená správně, není dlouhodobě efektivní. Blokády jsou často zřetelné. Když nepoužíváme nějakou část těla správně, problémy se nabalují,“* vysvětluje.

Hodně chronický problém je komplikovanější. Podle Venduly Pančíkové záleží na tom, jak to bolí. Jejím prvním úkolem je tedy najít příčinu bolesti: *„Že bolí záda v určitém místě neznamená, že ten problém opravdu v tom místě je. Mnohdy jde o bolest přenesenou z jiné části těla. Na zádech se může projevit třeba problém spočívající v nohách nebo v některém z vnitřních orgánů,“* říká Vendula Pančíková. Nestačí tedy odstranit bolesti zad. Je třeba najít a pak odstranit problém jako takový, příčinu bolesti.

Při první návštěvě čeká každého vstupní

anamnéza. Vendulu zajímají úrazy, operace, léky, ale také stav jizev. *„Člověk mi řekne, kde ho bolí, kdy ho bolí, jak ho bolí, co bolelo jako první,“* popisuje. Nejsou tu výjimkou lidé, kteří již vyzkoušeli ledacos, a úlevu stále nenachází. *„Často pak zjistím, že má bolest psychosomatickou příčinu a na stavu pohybového aparátu se pak projevuje i stav duše,“* říká a dodává, že největší problém české medicíny vnímá v její nepropojenosti. Chybí celostní přístup k pacientovi, který by se mu věnoval od hlavy až k patě.

takové. Tuto část odhaduje jen asi na 80 %, zbývající část práce jde dál.

Při první návštěvě většina lidí uvádí jako problematická místa šíji a bedra. Zároveň většina pacientů přijde až ve chvíli, kdy se už ani nevyspí. Další příčinou je diskomfort při

Základní pravidla prevence pohybových problémů jsou ale obecně známá. Je to správné držení těla, cvičení, správné uspořádání pracovního prostoru včetně nastavení židle nebo výšky monitoru, relaxace, eliminace stresu, správné dýchání a udržo-

práci nebo při pohybu, třeba při sportu. *„Každý má nějakou míru bolesti, kterou snáší. Někdo to snáší celý život a někdo to řeší při prvním píchnutí. To, co opravdu lidi do ordinace přivede, je akutní blokáda, akutní bolest,“* říká fyzioterapeutka.

Důležitá je prevence

Třemi základními faktory, které ve vzájemné kombinaci zadělávají na akutní problém končí v ordinaci, jsou špatný pohyb, psychosomatika a pak se k tomu přidá třeba prochlazení. Obecně platná pravidla zdravého pohybu podle Venduly Pančíkové neexistují. *„Dokud člověka nevidím, dokud si na něj nesáhnu, nemůžu nic posuzovat.“*

vání zdravé váhy,“ říká s tím, že blokády pak často vznikají při zvedání těžkých břemen.

Při své práci si uvědomuje, že každé tělo je jiné, jinak narostlo, má jiné genetické dispozice. Proto je třeba každého pacienta vidět. Při prvních sezeních je navíc třeba vybudovat si důvěru. *„Potřebuju navázat vztah, aby se mi lidé svěřili, abychom mohli odstranit hlubší problémy. Důvěra mezi terapeutem a pacientem hraje obrovskou roli v uzdravení. Oboustranně. Oni se mi svěří a já to můžu zapracovat do terapie. Něco jim poradím a oni to pak aplikují ve svém životě.“*

A jaký pohyb je tedy nejvhodnější? *„Paušálně doporučuji jógu, pokud*

ji dělá dobrý cvičitel. Výborná cvičitelka je tady v Krásné Hoře Kristýna Čandová. Obchází cvičence a opravuje je, aby cvičili a dýchali správně,“ přidává osobní zkušenost. Kromě jógy může být zdravým pohybem také chůze, pokud ji provádíme se správným držením těla. Jóga je ale skvělá i dechovými technikami. Vendula ale upozorňuje, že pouze padesát procent efektu má cvičení. Tu druhou padesátku zaujmá relaxace: *„Stres je všudypřítomný, takže relaxace by měla být všudypřítomná,“* doporučuje meditaci či autogenní trénink. To funguje i jako prevence.

Bolest nám přináší zprávu

Hodně problémů lze podle ní zvládnout bez odborné pomoci. *„Bolest musíme vnímat jako přítele. Ukazuje nám, kde je problém. Je třeba ji respektovat, zjistit, odkud přichází. Teprve pak se může řešit,“* vysvětluje. *„Dokud nevíš, že děláš chybu, nevíš, že je to chyba,“* dodává. Okamžik, když je nutné vyhledat odbornou péči, je například brnění, vystřelování bolesti ze zad do končetin nebo do hlavy, snížení citlivosti a podobné neurologické příznaky. V tomto případě nastává akutní péče.

Větším oríškem jsou degenerativní změny, například výhřezy, opotřebení, osteoporóza, artróza apod. Struktura té části těla je poškozená a je třeba najít náhradní mechanismus, danou strukturu obejít a tím snížit bolest. Jakmile jsou bolesti velké, odesílá pacienta k neurologovi. V těchto případech je třeba vyhledat péči ihned. To ale nenastává tak často, a tak u většiny pacientů nachází po několika sezeních řešení vedoucí k úlevě od bolesti minimálně na těle.

**Olga Trachtová
Hadačková**

Vědec a tulák se srdcem básníka

Jaroslav Spirhanzl Duriš

Jana Arcimovičová

Jaroslav Spirhanzl byl legi-onářem, vědcem, spisova-telem, překladatelem, malí-řem, cestovatelem, básníkem a především Člověkem.

Za první světové války zažil zvraty osudu, dostal se do zdánlivě neřešitelných situací, otazníky visely ne-jen nad jeho budoucností, ale nad každým následujíc-ím dnem, ba i hodinou či minutou. V této těžké době se naučil využívat každou chvilku, která by pro jiného znamenala beznaděj. I v ne-smyslném viru války doká-zał najít smysl života. Miloval svůj rodný kraj Sedlecko, miloval přírodu a svérázné vesničky Českého Meránu.

Jeho kresby chalup, špýcha-rů a drobných sakrálních staveb jsou jedinečným do-kladem o lidové architektuře v této oblasti. Většinu svých populárních děl publikoval pod jménem Jaroslav Spirhanzl Duriš.

Sedlecký rodák

Jaroslav Spirhanzl se na-rodil 27. dubna 1889 v Sedlci (původně se psal Špirhanzl, háček ve svém jméně přestal používat během studií). Jeho otec Jindřich byl podle knihy narozených v Sedlci (list č. 95) stavitelem a jeho matka Emilie byla dcerou mlynáře z Jetřichovic.

Jaroslav studoval na reál-ce v Písku (odkud pocházela rodina jeho otce) a pak ze-mědělský odbor Vysokého učení technického v Praze. Po absolvování vysoké školy nastoupil do pedologického oddělení Zemědělské rady v Praze. Jeho učitelem a poz-ději nadřízeným byla osoba, která patřila mezi nejpovola-nější – prof. Ing. Josef Kopecký, jeden ze zakladatelů naší pedologie (půdoznalství).

Když vypukla 1. světová válka, bylo Jaroslavu Spirhanzlovi 25 let a jako inženýr měl rozjetou slibnou kariéru v oboru pedologie. Válka

byla pro Rakousko-Uhersko samozřejmě důležitější než rozvoj tohoto nového vědní-ho oboru v Čechách, a tak dostal i tento mladý perspek-tivní vědec povolávací roz-kaz. Narukoval do rakouské Haliče. Netušil, že se domů vrátí až za dlouhých šest let.

Pevnost Přemýšl

Jaroslav Spirhanzl sloužil na začátku války jako voják rakousko-uherské armády na haličské pevnosti Přemyšl, která vstoupila do histo-rie jako bezděle obléhaná pevnost první světové války v Evropě. To, co si její posád-ka musela při obléhání rus-kou armádou vytrpět, se dá jen stěží představit.

Díky obklíčení nebyli oby-vatelé ani obránci pevnosti dostatečně zásobováni jíd-lem, ke konci již zásobování vázlo úplně. Důsledkem byla podvýživa, podle některých zpráv se tam nejspíš objevi-la i cholera. Lidé byli nuceni zabíjet koně, aby měli co jíst. Chléb, pokud vůbec nějaký byl, se často pekl ze směsi černé mouky, pilin a mouč-ky z koňských kostí.

Obléhání pevnosti Rusy trvalo 133 dnů do března 1915, pak rakousko-uherské posádce, která byla vyhla-dovělá, zdecimovaná nemo-cemi a zesláblá, a tedy zcela neschopná bojovat, nezbylo než se vzdát.

22. března 1915 upadlo do ruského zajetí 120 tisíc rakousko-uherských vojáků z přemýšlské posádky. Mezi nimi byl i Jaroslav Spirhanzl, který byl tehdy pra-porčíkem rakouského 19. pluku. (Viz seznam váleč-ných zajatců z Přemýšlu: In Przemysl Kriegsgefangene 1915/1, strana 18.) Důležité ale bylo, že celé to dlouhé strádání přežil.

Ural, Sibiř, Altaj

V roce 1918 se Jaroslav Spirhanzl, který byl v té

době v podhůří Uralu v Je-katěrinburgu, přihlásil do čs. armády v Rusku a v dubnu 1919 vstoupil do legii. O jeho osudech a putování v Rusku si můžeme udělat předsta-vu především z jeho dvou cestopisných knih Tuláko-va knížka, kresby z Ruska a Sibiře (1921) a Přes hory a moře (1926).

V úvodu k Tulákově knížce píše: „Čtenáři, vzal jsi do ruky Tulákovu knížku. Budeš obracetí listy a hledatí snad, čehož nenajdeš. Za-mysli se na chvíli dříve, nežli odsoudíš. Uvaž. Tulák si psal knížku. Potloukal se světem, mnoho viděl pěkného a mno-hem více špatného viděl. Měl v kapse roztrhaný sešitek, kam zachycoval dojmy.“

Tento spisovatel se skvě-lým pozorovacím talentem se snažil v Rusku, kam jej proti jeho vůli zaval osud, nepromarnit ani chvilku. Obdivoval krásu tamní pří-rody, život místních obyva-tel a jejich zvyky, dělal si poznámky, kreslil. Dokázal se spřátelit s místními lidmi, ať už na Urale, v Altaji nebo na Sibiři, a ti mu často ze své-ho života odhalili více než jakémukoliv jinému cizinci. Popis jejich života na po-čátku 20. století je i cenným etnologickým přínosem.

Jaroslavu Spirhanzlovi se podařilo zachytit propojení domorodých obyvatel s pří-rodou a jejich původní zvy-ky, které se už díky příchodu ruských obyvatel a bohužel i šíření vodky pomalu začí-naly měnit.

Tento „tulák“ se snažil najít smysl a krásu života ve světě, který zešlel. Občas jej přesto přepadaly chmur-né myšlenky, jako třeba na tatarském pohřebišti: „*Da-leko jsme zašli my, kulturní lidé. Dána nám schopnost myšlení. A jaké myšlenky může našepatí vlhká noc, nepřijemně mrazivá a po-chmurná jako zlé svědomí,*

jaké myšlenky se mohou zro-diti na dávno zapomenutých hrobech, do jejichž byli neuro-čí lidská noha?“

Polární noc je tajemství

Z jeho díla vyznívá láska a pokora, některé své zážit-ky vnímá jako zázraky, kte-ré mu odhalují nesmírnou krásu kolem: „*Polární noc je tajemství. Z nejuznešenějších tajemství přírody, plné mohut-ností, překrásné svou čistou hvězdami zářící oblohou, korunované nejskvělejším di-adémem: polární září.*“

Jaroslav Spirhanzl si peč-livě zapisoval své dojmy, dychtivě nasával informac-e a naslouchal příběhům, které mu místní vyprávěli. Zajímavý je jeho popis ša-manského obřadu a charak-teristika šamana u Samoje-dů: „*Obyčejně to byvají lidé nervově vadní, kteří mohou za jistých okolností upadati v třeštění. Takový stav působí na diváka, jenž se domnívá, že šaman vstoupil ve spojení s duchem, velmi pronikavě. Aby dojem byl zesílen, obléká šaman nejpodivnější masky, často podoby zvířecí, ověšuje se kožemi, šperky a cáry, pro-vádí pekelný tanec a pekelný hřmot svými instrumenty, aby člověka-diváka ohromil. Pak obyčejně přikazuje nějakou oběť, z níž sám své procento si vybere. Oběti jsou tu jednak peníze, polní a lesní plodiny, zvířata, ba i lidským žertvám se leckde nevýhýbají.*“

Z Ruska do Ruska přes Čínu

Po uzavření Brestlitevské-ho míru v březnu 1918 bylo nutné, aby členové českoslo-venských bojových útvarů opustili území Ruska. Cesta domů přes evropskou část Ruska nebyla v tehdejší situ-aci možná, a tak bylo rozhod-nuto, že odjedou do Vladí-vostoku, odkud je do Evropy přepraví spojenecké lodě.

Z evropské části Ruska bylo tehdy možné cestovat do Vladivostoku po dvou železničních trasách. Velmi dlouhá amurská železnice vedla výhradně ruským územím podél řek Amur a Ussuri. Koncem 19. století postavilo Rusko po dohodě s Čínou Východočínskou

železnici, která byla prodlou-žením transsibiřské magis-trály, protínala čínské území v délce asi 1300km a cestu podstatně zkrátila. Východočínská železnice předsta-vovala v té době nejrychlej-ší a nejpohodlnější spojení evropské části Ruska s Vla-divostokem. Byla sice posta-vena na čínském území, ale spravovalo ji Rusko.

Vlaky s našimi legionáři jezdily do Vladivostoku zpo-čátku po delší trati ruským územím, od srpna 1918 pak po této pohodlnější a rychlej-ší trati přes severní Čínu.

Černý drak

Po východočínské že-leznici jel vlakem do Vladí-vostoku i Jaroslav Spirhan-zl a svou cestu podrobně popsal v Tulákově knížce v kapitole Černý drak (Man-žusko). Mandžusko, kterým projížděl, je oblast ohraniče-ná řekou Amur na severu, řekou Ussuri na východě, hranicemi Mongolska na zá-padě a Velkou čínskou zdí na jihu. Jižní část tohoto úze-mí dnes patří Číně (v době, kdy tam projížděl Jaroslav Spirhanzl, bylo Mandžusko čínskou provincií) a severní Rusku. Začátkem 20. století byly v Mandžusku velmi slo-žitě politické poměry. Křížily se tam zájmy Číny, Japonska, Ruska a dalších mocností.

A sedlecký rodák celou tuto situaci velice výstižně charakterizoval: „*Tak si hrají velmoci s Čínou, i ve velkém: Anglie okupuje, Německo kolonisovalo, Japonsko vyvlastňuje, Francie bere pod správu... a Čína běduje a nařiká, že to nemůže být. V Mandžusku promluvílo Rusko, vycitilo životní svůj zájem a sleduje ho vytrva-le. Potřebovali dráhu – tedy stavějí. ... Do Manžuska vjel ruský klín...*“

Jaroslav Spirhanzl čekal na loď, která jej měla společ-ně s jeho útvarem dopravit do Evropy, až do 7. června 1920, kdy se konečně obje-vila anglická loď Teucer (ně-kdy je v literatuře nesprávně uváděno Tencer): „*Ale přece jednou zrána jsem našel až na konci zálivu bílý „Teucer“, jak se otácel, otácel. Ujížděl jsme k němu na korejském člunku, a zpocený „chóda“ (čínský soudruh) vrtěl veslem*

Okouzlení Čínou v Charbinu

„*Tři města, mohu říci, zanechala v mých vzpomín-kách na Sibiř svérázný a ne-mizějící dojem. Byl to Novoni-kolajeusk (dnes Novosibirsk), u kterého jsem obdivoval jeho americký vzrůst, neboť z ves-ničky během několika let jako*

Pokračování na následující straně

by vydupáno ze země vyrost-lo velkoměsto, byl to Charbin, lépe řečeno jeho domorodá čínská čtvrt' Fujdašan, kde se člověk cítil býti rázem pře-nesen do středověku, a byl to konečně Vladivostok.“

Charbin je město, které na přelomu 19. a 20. stole-tí vzniklo z původně malé čínské vesničky díky Východočínské železnici. Stalo se důležitou železniční křižo-vačkou, vedla z něj odbočka do strategicky důležitého přístavu Port Arthur (dnes Lü-šun, součást města Ta-lien). V Charbinu, či spíše v jeho čínské části, sedlec-kého rodáka doslova lapila Čína: „*Uzounkou branvou jsem vklouzl do ulice – a ob-klopil mne takový vír, že jsem na okamžik ztratil hlavu, zmocnil se mě ruch a šum, stal jsem se částečkou neko-nečného proudu lidí, prolé-vajícího se ulicemi a propléta-jícího se nemožně úzkými, křivolakými uličkami, přepl-něnými nejrůznějšími krámy s nevidaným zbožím.*“

V době, kdy Jaroslav Spirhanzl Charbin navštívil, tam žilo zhruba sto tisíc obyvatel a asi dvě pětiny z nich byli Rusové. Byli tam ale také obchodníci z Čech. Dnes, po více než 100 letech, by Jaroslav Spirhanzl Charbin, který se rozrostl do téměř šestimilionového velkoměs-ta, už určitě nepoznal.

V době, kdy Jaroslav Spirhanzl Charbin navštívil, tam žilo zhruba sto tisíc obyvatel a asi dvě pětiny z nich byli Rusové. Byli tam ale také obchodníci z Čech. Dnes, po více než 100 letech, by Jaroslav Spirhanzl Charbin, který se rozrostl do téměř šestimilionového velkoměs-ta, už určitě nepoznal.

Plavba z Vladivostoku

Evakuace českosloven-ských bojových útvarů z Vla-divostoku začala v prosinci 1919 a trvala až do září 1920. Na lodích, které patřily spo-jencům, bylo evakuováno více než 67,5 tisíce osob (vo-jáků i civilistů). Celkem bylo do Evropy nebo USA a Kana-dy vypraveno 36 transportů.

Jaroslav Spirhanzl čekal na loď, která jej měla společ-ně s jeho útvarem dopravit do Evropy, až do 7. června 1920, kdy se konečně obje-vila anglická loď Teucer (ně-kdy je v literatuře nesprávně uváděno Tencer): „*Ale přece jednou zrána jsem našel až na konci zálivu bílý „Teucer“, jak se otácel, otácel. Ujížděl jsme k němu na korejském člunku, a zpocený „chóda“ (čínský soudruh) vrtěl veslem*

jako blázen. Nezmeškat!... Pak jsem stál na palubě, mával čapkou, a panorama Vladivostoku pestrým pásem rozvíjelo se přede mnou... na-posled. Nepozoroval jsem ani, že už tu je ostrý Egerseld, pak průliv, majáky, moře... Singa-pur – Ceylon – Suez – Čechy. Tam už byly naše myšlenky.“

Myslel na domov, který neviděl více než šest let, ale neopomněl pečlivě pro-zkoumat místa, na kterých

Portrét Spirhanzla z knihy Přes hory a moře

Teucer zakotvil. Když se loď zastavila v Singapuru, cítil se tam jako v ráji. Ohromily jej vůně, barvy, architektura i lidé. A stejně tak na Cejlonu (dnes Srí Lanka), kde ces-tující také pár dnů strávili. A s pečlivostí sobě vlastní vše zkoumal, obdivoval a za-znamenával, aby se později mohl o své neopakovatelné zážitky podělit.

V létě 1920 se „sedlecký tulák“ konečně dostal domů. Jeho pouť po Rusku jej změnila, obohatila a posílila. A také prokázala, že nepatří mezi ty, kteří se vzdávají.

Uznávaný vědec

Jaroslav Spirhanzl využil dobu, kterou strávil v Rusku, k tomu, aby se výborně naučil rusky. Tak mohl čist a později i překládat knihy předních ruských odborníků v pedologii, tedy v obo-ru, který byl i jeho profesí. Zaujalo jej především učení geologa, mineraloga a geo-grafa Vasilije Vasiljeviče Do-kučajeva, který je považován

za zakladatele pedologie. Po svém návratu do Čech v roce 1920 se Jaroslav Spirhanzl stal vedoucím pracov-níkem nově zřízeného Stát-ního výzkumného ústavu agropedologického a biokli-matického v Praze, pak v roce 1925 jeho přednostou a později ředitelem.

Ve své odborné práci využíval důkladnou znalost ruské odborné literatury. Napsal řadu odborných

mezné nadšení k zázrakům, které se v rostlinné a živo-čišné říši odehrávají. Tento silný vztah k přírodě, ale i k rodnému kraji v něm za-čal klíčit už v dětství, které prožil právě v okolí Sedlce a Jetřichovic, kde bydleli jeho prarodiče. O krásném dětství, které tam strávil, se ve svém díle občas, i když jen letmo, zmiňuje.

Jeho knihy o přírodě vy-nikají květnatým jazykem, jsou plné postřehů a zajíma-vých informací. Když píše o stromech nebo květinách, je to vždy s nesmírným re-spektem a úctou. Opěvuje je, ale zároveň nenápadně sděluje čtenáři spoustu za-jímavých informací. Když se začtete do jeho poetic-kých slov, např. v knihách O našich stromech nebo Dvanáct měsíců na srdci přírody, začnete se jaksi mimoděk radovat z té krásy kolem spolu s ním.

Jaroslav Spirhanzl napsal několik knih pro děti (např. Z plačí říše, Kvetoucí svět, Kalendář přírody, Polem a hájem). Snaží se podnitit lásku dětí k přírodě, uvá-dí spoustu faktů, postřehů a rad. Malého čtenáře vede na jeho objevných výpra-vách jako laskavý průvodce a postupně jej připravuje na to, aby mohl začít svá dobrodružství v luně příro-dy prožívat sám.

Chalupy rodného kraje

Jaroslav Spirhanzl se nesmazatelně zapsal do his-torie našeho kraje díky svému neutuchajícímu zá-jmu o lidovou architekturu. Prvním impulsem pro tuto vášni mohlo být to, že jeho otec i dědeček byli staviteli, ale Jaroslav Spirhanzl kráse lidových staveb v Českém Meránu doslova propadl. Na-vic byl velice zdatný kreslíř a dokonale se mu podařilo zachytit chalupy a další stav-by na venkově, jehož podo-ba se již tehdy začínala nená-vratně měnit. Spirhanzlovy pečlivě provedené kresby a studie chalup, špýcharů a kapliček jsou jedinečným dokladem o lidové architek-tuře Českého Meránu.

„*Mé články a obrázky li-dových staveb ze Sedlecka*

měly dvoji cíl: chtěl jsem pro-kázat, že tyto svérázné vý-tvory architektonického na-dání našeho lidu byly a jsou výtvarem krásné a ve svém přizpůsobení kraji opravdu příkladné, že tedy jsou kul-turním statkem charaktéri-zujícím naši krajinu. A dále jsem chtěl oživit zájem o věc, probudit svědomí a upozor-nit na důležitost jejich zacho-vání tam, kde je to možné. Otevřít oči našemu venko-vanu, aby alespoň zhruba ocenil rázovitost svého sta-vení a aby při jeho nezbytné obnově si bránil krásu svého domova! Budíž vítán ke spo-lupráci každý, kdo k tomu poctivě pomáhá.“ (Lidové stavby z okolí Sedlce, 1940).

Jaroslav Spirhanzl nejpr-ve zveřejňoval kresby lido-vých staveb z okolí Sedlce a jejich popis ve Věstniku Československého země-dělského muzea v letech 1937-1940 (ročník X-XIII). V roce 1940 vydal vlastním nákladem souhrn těchto svých příspěvků pod ná-zvem Lidové stavby z okolí Sedlce na Tábořsku (jako zvláštní otisk z tohoto věst-níku). V roce 1945 bylo pu-blikováno rozšířené vydání pod názvem Staré jihočeské chalupy. Tato Spirhanzlava práce vzbudila velkou pozor-nost a autor za ni dostal cenu České akademie věd a umě-ní. Staré jihočeské chalupy později vyšly ještě dvakrát – v roce 1993 a v roce 2006.

Dvacátého prvního čer-vence 1960 životní pouť Ja-roslava Spirhanzla skončila. Zůstalo po něm rozsáhlé dílo, které nám může trochu přiblížit tohoto jedi-nečného člověka mnoha dovedností a talentů, který psal a kreslil srdcem.

Byl nadmíru skromný, téměř nikdy nepsal o sobě. Jeho osobnost se však skrývá mezi řádky jeho děl. Ve svých knihách nás dokáže mistrně přenést do dalekých krajů, ale také zaujmout tím, co se třeba odehrává na nejbližší mezi. Zkusme se na svět dívat jeho očima, zastavit se a vní-mat tu krásu kolem sebe tak, jak to dělal Jaroslav Spirhan-zl – Básník života.

STŘÍPKY Z MINULOSTI

Daleká cesta má! Marné volání! aneb Ozvěny rodného kraje předků v Máchově díle

Miroslav Fiala

Odkud čerpal básník inspiraci pro svá nejznámější díla? Ne všichni znají

narodil v Měšeticích v roce 1769. Vyučil se mlynářem v Luckém mlýně v Prčici

co stihl za svého krátkého života, je obdivuhodné a stěží překonatelné.

Mácha romantik se vyzpíval z citů svého rozervaného srdce jen krátce, pak zasáhl nelitostný osud. Přesto se nesmazatelně zapsal do srdce naší vlasti a právem patří na piedestal našich umělců.

Jak se vlastně jmenoval kníže básníků a proč? Pokusme to zjistit... 16. listopadu 1810 se manželům Máchovým narodil syn Ignác (doma mu zřejmě říkali Náciček) a o dva roky později druhý syn Michal. Při křtu dostal budoucí básník Mácha křestní jméno Ignác, podle svého kmotra Ignáce Mayera. (Mužské křestní jméno Ignác je latinského původu. Vyvinulo se zřejmě z řeckého jména Ignatios. V občanském kalendáři jeho svátek připadá na 31. červenec, což v církevním kalendáři odpovídá svátku sv. Ignáce z Loyoly, spoluzakladatele Tovaryšstva Ježíšova – jezuitů.)

Českou specialitou bylo období přejmenovávání od 2. poloviny 19. století, kdy si značná část antikatolicky smýšlejících občanů změnila jméno Ignác na jméno Hynek, které bylo mylně považováno za českou obdobu tohoto jména. I básník Karel Hynek Mácha, ač žil ještě o něco dříve, používal jako první jméno Hynek. Druhé jméno Karel pak Mácha př-

jal až v roce 1831, tedy pět let před svou náhlou smrtí. Uvádí se, že snad od příbuzného, rychtáře Karla Máchy z Krásné Hory nebo přímo podle císaře Karla. Mělo to symbolizovat vlastenecké smýšlení mladého poety.

Máchovo mládí

Hynkovi se doma dostalo uvědomělého vychování. Otec byl pilný čtenář českých knih a matka, pražská měštká, byla bystrá, pilná a něžná žena, stejně jako její muž obeznalá v české historii, oba měli velmi příznivý vliv na vývoj vnímavého chlapce. V prvorozeném Hynkovi se spojily odkazy dvou rozličných rodů. Štíhlé, vysoké, pevně stavěné tělo, zdravý chrup a dokonale vyvinutou lebku zdědil po venkovských předcích, zatímco od matčiny rodiny převzal jemnost, citlivost a umělecké nadání.

Narodil se na Malé Straně, dětství prožil v chudé petrské čtvrti a když si otec otevřel roku 1826 krupařský krámk v Dobyčím trhu (dnešním Karlově náměstí), studoval už na novoměstském piaristickém gymnáziu. Zvláště mu šla matematika a logika.

Mácha a návštěvy Měšetic v dětství a studentských letech

O prázdninách odjíž-

ďel na venkov, do otceva rodného sedleckého kraje... Budoucího básníka Hynka posílali rodiče k příbuzným do Měšetic již v dětství. Karel Hynek Mácha měl otcův rodný kraj dokonale vryt do paměti. A v mnohém jej také ovlivnil. Malá ukázka, jak básník později na Český Merán vzpomínal v povídce Mária:

„Ještě jednou v mladosti mé kraje
Zpět mne vedeš mdlého,
slunce zlaté,
V snů mých řiši, oné stíny
svaté,
Kde jsem bloudil jako dítko
hraje.“

Mácha tu pobýval i jako student o prázdninách. Prokazatelně pak v letech 1828 a 29. Zřejmě bydlel u otcovy sestry, své tety Marie. Společně s přáteli podnikali výlety na zajímavá místa.

Existuje příspěvek v časopise Český jih z roku 1928: „Spolu se studenty pražskými podnikl Mácha v letech třicátých minulého století toulku po kraji z Měšetic počínaje... na Zvěřinec, po hřbetu cunkovském kol turze vrchotické do Borotína. Kraj svými zbytky zemanské slávy, svými pověstmi a poetičností krajiny upoutal mocně snivou mysl Máchovu.“

Smutný student z Měšetic

Právě tímto termínem označovali místní obyvatelé budoucího básníka, který se svým tmavým oblečením nápadně odlišoval od ostatních. „Smutný černý student“, tak jej dokonce označil v obecní kronice Jan Matějíček.

Ze vzpomínek A. N. Vlasáka...

Mácha a Zvěřinec

Dodnes se zachovala vzpomínka Máchova přítele, historika a faráře Antonína Norberta Vlasáka, na společný výlet z roku 1829 s Máchou a dalšími přáteli na zříceninu hradu Zvěřince. Sám Mácha se sem několikrát vrátil, do-

Pokračování na následující straně

konce tu i přespál. Dodnes ho tu připomíná pamětní deska na vrcholové skalce bývalého hradu. Místo na budoucího básníka již zapůsobilo. Navíc z něj byl znamenitý výhled do širého kraje. Vzpomínka byla otištěna v místopise Okres Sedlecký v Tábořsku, vydaném v roce 1879. A. N. Vlasák se sešel s Karlem Hynkem Máchou na filosofických studiích. Znali se už ze Sedlecka, kde oba trávili prázdniny.

„S Karlem Hynkem Máchou byli jsme vrstevníci v studiích gymnasijských, když on latinské u piaristů a já ony na Malé Straně navštěvoval. Seznámili jsme se o prázdninách, já tenkrát meškal u svých rodičů v Prčici a on u svého strýce v Měšeticích. Setkávali jsme se u dalšího spolužáka, Františka Nišitěry, jehož otec byl lesníkem v Malkovicích. Někteří, aby se bavili střelbou veverek, jiní, aby poslouchali povídky starého lesníka. Toho roku trávil prázdniny na Sedlecku také pozdější spisovatel Jakub Malý.

Mácha a Borotín

Nutno popravdě říci, že v dnešní době existují pochybnosti, zda Mácha, kdy vůbec borotínský hrad navštívil...

V okrese sedleckém, díle to Máchova přítele a údajného spolecestovatele na Borotín, historika A. N. Vlasáka, skutečně ona věta „Druhý den vydali jsme se...“ není. Jediná zmínka je v časopise Český jih z roku 1914, kdy Vlasák již nebyl živ. Ale protože se tato možnost léta traduje, a navíc se vztahuje k našemu kraji, uvádím ji

„Druhý den vydali jsme se o prázdninách, já tenkrát meškal u svých rodičů v Prčici a on u svého strýce v Měšeticích. Setkávali jsme se u dalšího spolužáka, Františka Nišitěry, jehož otec byl lesníkem v Malkovicích. Někteří, aby se bavili střelbou veverek, jiní, aby poslouchali povídky starého lesníka. Toho roku trávil prázdniny na Sedlecku také pozdější spisovatel Jakub Malý.

Konali jsme krátké výlety na místa buď přírodou, neb dějinami znamenitá. Jednou navštívili jsme hrad Zvěřinec. Myslivec vedl nás, zachovával tajemné mlčení, asi půl hodiny nejprve vzhůru lesem, potom po hřbetě horním a přes dva již mělké příkopy až na konec pohoří na hradiště zvěřinecké.“

Častý obraz bílých dvorů na obzoru v básni Máj, patrně pochází z Máchových měšeticích návštěv. Bílé dvory nejsou totiž typické pro krajinu kolem Bezdězu. Ze Zvěřince jsou ale viditelné dodnes, příkladem je dvůr Vršovice u Jesenice...

Jak dále uvádí F. Černý: „Je trapné krajinnému znateli českého Meranu, že ty „bílé dvory v širém dole“, v Májí několikrát se vyskytující, jsou zasazovány do přírodního rámce v okolí Bezdězu, ač tam ve skutečnosti nejsou. Nepravdivost zůstalo, že tyto bílé dvory měl Mácha již ve svých prvotních, v Písních a Znělkách

z doby, kdy ještě Bezděz neznal. Děj Máje se, pravda, odehrává „u města Hirsberg mezi horami“, ale některé kulisy jsou nesporně z krajiny sedlecké.“

Hrad Zvěřinec byl také jedním z prvních v jeho sešitu s názvem Hradu spatřené. Nutno popravdě říci, že v dnešní době existují pochybnosti, zda Mácha, kdy vůbec borotínský hrad navštívil...

V okrese sedleckém, díle to Máchova přítele a údajného spolecestovatele na Borotín, historika A. N. Vlasáka, skutečně ona věta „Druhý den vydali jsme se...“ není. Jediná zmínka je v časopise Český jih z roku 1914, kdy Vlasák již nebyl živ. Ale protože se tato možnost léta traduje, a navíc se vztahuje k našemu kraji, uvádím ji

„Druhý den vydali jsme se o prázdninách, já tenkrát meškal u svých rodičů v Prčici a on u svého strýce v Měšeticích. Setkávali jsme se u dalšího spolužáka, Františka Nišitěry, jehož otec byl lesníkem v Malkovicích. Někteří, aby se bavili střelbou veverek, jiní, aby poslouchali povídky starého lesníka. Toho roku trávil prázdniny na Sedlecku také pozdější spisovatel Jakub Malý.

Konali jsme krátké výlety na místa buď přírodou, neb dějinami znamenitá. Jednou navštívili jsme hrad Zvěřinec. Myslivec vedl nás, zachovával tajemné mlčení, asi půl hodiny nejprve vzhůru lesem, potom po hřbetě horním a přes dva již mělké příkopy až na konec pohoří na hradiště zvěřinecké.“

Mácha a místní názvy

Cikáni jsou příběhem žárlivosti, zrady, utrpení a msty. Krajinou Cikánů je Kokořínsko, ovšem obměněné a dokreslené dojmy ze Sedlecka a Sedlčanska. Z místních názvů se v Cikánech objevuje Borek a Smilkov. Tato jména se na Kokořínsku nevyskytují, například Smilkov je dokonce toho jména jediný v Čechách. I šibenice bývala přes cestu proti židovskému hřbitovu v Cikánech i v Prčici.

Také sedm chaloupek pod strání s kameny v Cikánech připomíná Boudy

Máje s motivem otcovraha a podobnou scénérii.

Mácha a Měšetice

V Měšeticích žil Máchův strýc, Václav Bárta. Byl mužem básnickovy tety Marie. Budoucí poeta jezdil o prázdninách právě k nim, zřejmě do ratejny ve dvoře čp. 24, kde zůstávali. Strýc Bárta se tak

Bílý dvůr na obzoru, Vršovice

stal nevědomky předlohou pro postavu Bárty Flákové v próze Cikáni. Strýc byl vojenský vysloužilce a invalida. Podle svědectví byl Bárta nenapravitelný pijan, obtížný soused a sverázná místní figurka, ustavičně se vychloubající svými válečnými dobrodružstvími. Takže básník pouze zaměnil skutečnou postavu za fiktivní a ani mu to asi nedalo příliš práce.

Mácha sám si svého času o strýci poznamenal: „Lhaní tak mu již bylo silným zvykem, že nemaje, komu jinému, sám sobě musil lhát. Časem hlavou i rukou pohyboval, jako by se tomu všemu náramně divil, a někdy se uprostřed vypravování zastavil, koňalkou chřtán propláchnul, a jednotlivě „aj,aj!“ vyklouzlo z dlouhovlasými vousy přikrytých úst.“

Mácha a místní názvy

Cikáni jsou příběhem

žárlivosti, zrady, utrpení a msty. Krajinou Cikánů je Kokořínsko, ovšem obměněné a dokreslené dojmy ze Sedlecka a Sedlčanska. Z místních názvů se v Cikánech objevuje Borek a Smilkov. Tato jména se na Kokořínsku nevyskytují, například Smilkov je dokonce toho jména jediný v Čechách. I šibenice bývala přes cestu proti židovskému hřbitovu v Cikánech i v Prčici.

Také sedm chaloupek pod strání s kameny v Cikánech připomíná Boudy

pod Zvěřincem. Už za Máchova života se tu říkalo: „Na Boudách je sedm chalup, všichni kradou i ten...“.

S románem se shoduje i hostinská zahrádka, která bývala nedaleko myslivny v Malkovicích.

Jak píše dále F. Černý: „Cikáni vykazují rovněž nejedny stopy Máchova pobytu v kraji sedleckém. Čte-

Bílý dvůr na obzoru, Vršovice

me tam, kterak vítr zanášel ustavičné zvonění proti mrakům ze Smilkova“.

Inspirace našim krajem

Jak vidno, mladý Mácha čerpal na Sedlčansku podněty, které pak již jako dospělý básník použil ve svých dílech. Že se jedná o díla nadčasová není třeba pochybovat. A tak se milý kraj předků stal v mnohém předlohou pro budoucí zápletky i dějště. Važme si toho...

A na závěr?

Plně pochopen a oceněn byl Mácha až Nerudovou a Hálkovou generací, tedy generací almanachu Máj z roku 1858. Májovci rozpoutali obrovskou vlnu máchovského zájmu. Mácha nakonec dosáhl uznání i u kritiky a stal se básníkem, jehož kult je srovnatelný snad i s kultem svatého Václava...

Dost možná, že jeho následující verše jsou jakousi tichou vzpomínkou na rodný kraj předků: „...Kudy plynete u dlouhém, dálném běhu, i tam, kde svého naleznete břehu, tam na své pouti pozdravujte zemi.

Ach zemi krásnou, zemi milovanou, kolébku mou i hrob můj, matku mou, vlast jedinou i v dědictví mदानou, šírou tu zemi, zemi jedinou...“

Další letecké havárie v okolí Sedlčan 1939–45

Jan Vladař

Když jsme s kolegy v roce 1997 sepisovali knihu Poslední akce, do které jsme zahrnuli dramatický a smutný příběh sestřelení amerického bombardéru na konci 2. světové války nad Sedlčany, vůbec jsme netušili, kolik dalších podobných příběhů naše historie ještě ukrývá.

Dnes jsme s výzkumem u patnácti tisíc případů, často dalších smutných příběhů. Převážnou část války ale ležely Čechy v týlu okolních bojišť a naši oblohu křížovala německá letadla, neboť hluboký týl s dokonalou předválečnou sítí kvalitních letišť představoval ideální místo pro letecký výcvik. Intenzivní provoz denně doprovázely drobné nehody i fatální letecké havárie, které odhalují nově zpřístupněné domácí i zahraniční archivní dokumenty.

Arado Ar 66

Odpoledne 20. října 1940 se zřítilo německé cvičné letadlo do Stříbrného lesa nad Jesenicí, pilot vyskočil a zachránil se na padáku. Na Zemském četnickém velitelství v Praze přijal v 17.45 hodin vrchní strážmistr Štěpánek telefonát z četnické stanice Jesenice. Velitel stanice vrchní strážmistr Míka oznamoval: „*Dnes v 15.30 hod. přistálo na poli v katastru obce Jesenice říšskoně-*

mecké vojenské letadlo zn. BBFY. Pilot před přistáním použil padáku a nezraněn přistál. Letadlo úplně rozbité. Stalo se za husté mlhy.“ Zprávu předcházela zápis jiného telefonátu z četnické stanice Březnice o nouzovém přistání německého letadla z letecké školy v Plzni u obce „Hučice“ (nepochybně jde o překlep a jedná se o Hudčice mezi Březnicí a Bělčicemi). Obě zprávy Zemské velitelství obratem poskytlo německému Velitelství po-
rádkové policie (Befehlshaber der Ordnungspolizei, zkráceně BdO), kde dokument převzal německý úředník Klofanda.

Následující den 21. října k dramatické události sestavil velitel vrchní strážmistr Míka podrobné hlášení č.j. 1236/40, které se překvapivě zachovalo ve dvou totožných opisech jak mezi

z padajícího letadla vyskočil, zachránil se na padáku a přistál nezraněn asi jeden kilometr od dopadu letadla. Stráž u trosek letadla přes noc zajistilo četnictvo z Jesenice. Zpráva ještě doplňuje, že v době havárie byla nad obcí hustá mlha.

Následující den se na místo dostavila vojenská komise z letecké základny v Německém Brodě (od roku 1945 Havlíčkův Brod). Výslechla pilota, který vypověděl, že letěl z Brna zpět na mateřskou základnu v Mariánských Lázních. Komise po prošetření okolností havárie zařídila odvoz trosek letadla na základnu a pilot odcestoval vlakem ze Sedlčan ke své jednotce do Mariánských Lázní.

Četníci dramatickou událost telefonicky oznámili letecké škole v Mariánských Lázních, velitelství letiště

pramenem je hlášení Luftflotte 3 zpracované do tabulového formuláře náčelníka štábu Vrchního velitelství Luftwaffe z 22. října 1940. Seznam došlých zpráv o deseti haváriích školních letadel zahrnuje také heslovitý záznam o havárii stroje Arado Ar 66 „BB+FY“ výrobního čísla W.Nr. 926 dne 20. října

Gotha Go 145

1940 „bei Tabor, Absturz infolge Schlechtwetter“ (u Tábora, zřícení pro špatné počasí) náležející škole pro základní pilotní výcvik Flugzeugführerschule A/B 8 (zkráceně jen FFS A/B 8). Kolonka s osudem pilota byla proškrtnutá, nedošlo k žádnému újmě, ale poškození stroje dosáhlo 100%.

Arado Ar 66 byl běžný, dvoumístný cvičný dvouplošník poháněný motorem Argus As 10C s dřevěnou konstrukcí křídla a trupem ze svařených trubek potažených plátnem s maximální hmotností nepřesahující 1 400 kg. Od roku 1933 byly vyrobeny tisíce kusů, z částí v mateřské továrně Arado, Warnemünde, menším dílem u firem MIAG Braunschweig, AGO Oschersleben nebo BFW Augsburg. Četníky správně zaznamenané označení BB+FY zapadá do řady kmenových kódů (tzv. Stammkennzeichnen, zkráceně Stkz.) BB+FA až BB+FZ. Některé stroje z této řady jsou doloženy u pilotní školy FFS A/B 71, která se v říjnu 1940 přesunula ze slezské Breslau (polská Wrocław) do moravského Prostějova. Na letišti v Prostějově setrvala až do zrušení v provincii 1943. Konkrétně stroj BB+FY W.Nr. 926 je u FFS A/B 71 doložen v Breslau v listopadu 1939. Někdy potom musel být BB+FY přidán pilotní škole FFS A/B 8 do Mariánských Lázních. Pravděpodobnější ale je, že

se jedná o omyl způsobený organizačním chaosem, neboť právě 20. října 1940 byla FFS A/B 8 sloučena se školou Schule Fliegerausbildungsregiment 63. Ještě v květnu 1941 je u FFS A/B 71 doloženo Arado Ar 66 s kódem BB+FO poté, co nouzově přistálo u Nového Města na Moravě.

Další nouzové přistání německého cvičného letadla se odehrálo o tři roky později 26. února 1943 přímo u Sedlčan. Bohaté archivní podklady jako v prvním případě zde nahradil jediný zápis v ranním hlášení německého Befehlshaber der Ordnungspolizei v Praze z 27. února 1943, kde je pod bodem bodem 2) stručně uvedeno: „*Notlandungen. 26. 2., 17.20 Uhr: Luftwaffenflugzeug NG – MNCO 145 vom Fliegerhorst Pardubitz bei Seltshan, Bez. Tabor. Starker Nebel.*“ (nouzová přistání. 26. 2., 17.20 hodin: Letadlo Luftwaffe NG – MNCO 145 z letiště Pardubitz u Sedlčan, okr. Tabor. Silná mlha.) Každodenní ranní hlášení BdO shrnovalo v krátkých heslech došlé zprávy českého četnictva o mimořádných událostech z celého německého protektorátu. O události tedy nepochybně četnictvo rovněž vyhotovilo podrobné hlášení, které se ale ztratilo v chaosu války. Přesto je možné z krátké zprávy vycítit několik detailů, v označení letadla lze rozpoznat typ Gotha Go 145 s označením Stkz. NG+MN.

Stroj Gotha Go 145 byl další běžný, cvičný dvousedadlový dvouplošník poháněný opět motorem

Pokračování na následující straně

Argus As 10C. Byl vyráběný od roku 1934 v počtu několika tisíc kusů. Vedle mateřské firmy Gothaer Waggonfabrik AG, Gotha se na masové produkci opět podílely AGO Oschersleben a BFW Augsburg nebo Focke-Wulf, Bremen a Erla, Leipzig. Nepochybně vznikla celá řada kódů NG+MA až NG+MZ. Jejich jednotlivé osudy nejsou známy, ale kuriózně právě NG+MN se v četnických záznamech objevil již 27. listopadu 1943, kdy seznam došlých hlášení Velitelství četnického oddělení v Brně pod bodem 577 uvádí nouzové přistání „*Militärflugzeug, Kennzeichen G6-145 MGMN*“ z letiště Pardubice. K přistání došlo pro nedostatek paliva v 15.45 hodin u Hrušovan, jižně od Brna. Posádka Gefr. Steffl a pozorovatel Maier nebyla zraněna. V zápisu lze vyloučit typ Gotha Go 145 s označením MG+MN. Četníci zřejmě zaměnili počáteční písmeno a správné označení, odpovídající přiděleným kódům Stkz., muselo být NG+MN. Jednalo se tedy o totýž stroj, který později přistál u Sedlčan. Letadlo náleželo FFS A/B 32, jedné z největších pilotních škol, které německé letectvo umístilo na bývalou čs. leteckou základnu v Pardubicích již v listopadu 1939. Škola působila v Pardubicích až do zrušení v lednu 1944.

B-17 Flying Fortress

Poslední případ havárie německého letadla na Sedlčansku bezprostředně souvisí s leteckou bitvou, která se nad městem odehrála koncem války 19. dubna 1945. Německé letectvo Luftwaffe v polovině dubna 1945 stáhlo na základny v Čechách zbytky jednotek vyzbrojených moderními stíhačkami Messerschmitt Me 262 s proudovými motory. K prvnímu střetnutí došlo 17. dubna, kdy americké letectvo vyslalo tisícovku bombardérů s osmi sty doprovodnými stíhačkami nad Drážďany, Ústí n. L. a sklady paliva u Roudnice

n. L. Menší svazy bombardérů napadly nádraží v Berouně, Kladně a Sokolově. Ve střetech s Me 262 z pražské Ruzyně bylo ztraceno osm bombardérů.

O dva dny později 19. dubna 1945 bylo nasazeno jen šest set bombardérů. Polovina bombardovala cíle v Německu, druhá půlka směřovala nad Karlovy Vary a Ústí n. L. Proti Američanům odstartovaly z Ruzyně asi dvě desítky Me 262, které ve 12.30 hodin nad údolím Vltavy soustředěně zaútočily na přilétající svaz. Jejich oběti se stala formace 30 strojů B-17 Flying Fortress z 490. Bomb Group na konci svazu. Jeden bombardér B-17 Flying Fortress se okamžitě zřítil severně od Sedlčan. V troskách zahynul pilot 2./Lt. Paul A. Snyder a dalších pět mužů jeho posádky, kteří byli později pohřbeni na hřbitově v Sedlčanech. Dalším třem se podařilo zachránit na padáku, ale byli pochyťáni vojáky SS a v noci na Konopišti zavražděni. Druhý poškozený bombardér 490. BG ještě doletěl za Beroun a explodoval na poli u Sýkořic. Z dalšího zasaženého bombardéru posádka vyskákala, opuštěný stroj přeletěl Plzeň a ztratil se v pohraničních lesích. Čtvrtý bombardér se zřítil v Krušných horách. Ztráty

zaznamenaly také útoční německé stíhačky Me 262. Palubní střelci bombardérů po akci hlásili pět jistých Me 262 sestřelených, jeden pravděpodobně sestřelený a dva poškozené. Terénní výzkum dosud mezi Benešovem a Příbramí doložil dva sestřelené Me 262.

Me 262

Mezi obětmi amerických palubních střelců nepochybně patřila stíhačka, která se zřítila na severozápadním úpatí zalesněné kóty 371 m n.m. přecházející v údolí drobné vodoteče nad mlýnem na Vlkonickém potoce mezi Krchleby a Nahoruby. Kronika obce Krchleby důkladně zaznamenala: „*Dne 19/4.45 po poledni přilétlo od Sedlčan spousta Anglo-amerických letadel na které začali Němci útočit a nastal zde letecký souboj při kterém bylo několik německých letadel sestřeleno a jedna německá stíhačka v plamenech se zřítila do hlubokého na Čermákovu louku, pod strážnou kde se zaryla několik m do země, roztržila se a shořela. Pilota z tohoto letadla našel odpoledne Frant. Marík č. 11 u vršku na Zemanově poli rozbytého, neb se mu nerozevířel padák. Byl to Franz Nenynk z Lingenau.*“ Kronikářský zápis umožnil pilota

Franz Nenning je dnes pohřben na německém válečném hřbitově v Chebu.

identifikovat, byl to Uffz. Franz Josef Nenning (*20. 10. 1919, Lingenau) vedený jen jako padlý „bei Prag, Mittelböhmen“. Podle identifikační známky číslo -319-53565 v evidenci Deutsche Dienststelle se jednalo o příslušníka III. Gruppe Kampfgeschwader (Jagd) 6. Uffz. Franz Josef Nenning byl nejprve pohřben na posádkový hřbitov v Praze-Đáblicích, po exhumaci byl převezen k pohřbu do Chebu.

Bitvy nad Sedlčany se

stihli smontovat asi dvě desítky nových Me 262. Většinu dostala přeskolovací jednotka Kampfgeschwader (Jagd) 6 umístěná v Praze-Ruzyni. Dokumentovaný je let W. Nr. 501232 z Ruzyně dne 15. dubna a je proto pravděpodobné, že byl bojově nasazen také 19. dubna. Jeho bojová kariéra skončila odpoledne 8. května 1945, kdy s ním Lt. Heinrich Haefner unikl do Mnichova a nepoškozený stroj získali Američané. Dnes je možný veterán letecké bi-

Me 262 těsně po přeletu do amerického zajetí...

...a v současnosti v muzeu v USA

patrně účastnil také Me 262 výrobní číslo W. Nr. 501232. Jednalo se o stroj z výroby u Leichtbau Budweiss (LBB) v Českých Budějovicích, kde během března až dubna 1945

ty nad Sedlčanskem vystaven v Národním muzeu leteckých sil USA na základně Wright-Patterson, Ohio a podobně vypadal i stroj, který se zřítil do lesa u Nahorub.

Civilní fotografie Franze Nenninga před nástupem k německé Luftwaffe

Koktejl

Gabriela Falcová

Ilustrace: Miroslav Záhumenský

Jsem hledač odpovědi na otázky proč a čím jsem starší, tím víc se mi jich nedostává, jím oříšky a nestačí mi silná káva. Jsem hledač odpovědi s otazníky plazící se kolem mého těla, nepotřebuji nic z toho, co jsem včera chtěla. V šachové partii, co osud s námi hrál, jsem pyšná dáma i ztracený král.

Stojím na jevišti divadla, které jsme před pěti roky otevřeli. Tenkrát jsem tady stála obklopena nadšením a sevřena strachem i obavami, s respektem, s nejistotou, zda zvládnu až bláznivou myšlenku a vizi ve skutečnost. Stojím tady znovu. Jsem dojatá, jsem nervózní, jsem šťastná, jsem o pět let zkušenější, o pět let starší, o pět let dál. Myslím, že jsem pokornější, což způsobilo nejen divadelní prostředí, ale můj vlastní příběh, který mi napsal ten nejšilenější autor – osud, ukázal mi, co je důležité, co nezměním ani přes svoji urputnou povahu, co je nutné přijmout a jak je potřebné odpustit především sám sobě.

Ze všech koutů obchodů na nás doráží cetky, které mají evokovat blíží se Vánoce. Měla jsem je ráda, mám je ráda, ale nějak mi připadá, že jsou čím dál tím častěji, čím dál tím rychleji a v tom našem uspěchaném životě se honíme více právě za těmi nablýskanými pozlátky, zbytečnostmi a nemáme čas na podstatné věci, které přijímáme jako samozřejmost a neuvědomujeme si, že jednou

skončí, že nemusí být. Nechci už věnovat pozornost červeným ubrusům s vánočními soby, ani perníčkům, ani nákupům nesmyslných dárek, které se pak kamsi odloží. Snažím se věnovat tomu, co je v životě nejdůležitější, lidem. Těm, kteří patří do mého života, těm, kteří mi jej převrátili vzhůru nohama, těm, kteří mě postavili na vlastní nohy, těm, kteří při mně stáli, nesoudili, nemudrovali, kteří všechny ty turbulence ustáli se mnou.

Sedím v pokoji, který není domácím prostředím, sedím na malé židličce vedle postele, ze které tahle žena už sama nikdy nebude moci vstát. Vyprávím si s tou nejlepšší babičkou mých dětí, s mojí přítelkyní, člověkem se srdcem ze zlata, na dlani, s ženou, která měla těžké dětství. Celý život se starala o rodinu, dům, manžela, vařila a pekla ty nejlepší buchty na světě. Tady na té malé stoličce cítím, jak je všechno pomíjivé, jak zbytečně hromadíme věci, jak se hádáme, jak lpíme na nepodstatném, jak vidíme, jen sami sebe a často se nám nepodaří dohlédnout dál než na své bolístky, nepřekročíme vlastní stíny, protože se obáváme toho, co všechno, se v nich ukrylo. Ta žena, které je dost přes osmdesát let má tohle všechno za sebou a ona, i když jí nemoc poznamenala i psychicky, dobře neví, nač tady čeká. Můžeme se snažit přinést luxusní dortík, nejlepší kávu, zaplatit kadeřnici a další maličkosti. Ale nechali jsem ji tady, nevzali jsme ji domů, kam patří, protože jsme to nezvládli. A tak se utěšujeme řečmi, že tady má tu nejlepší péči. Tak proč sedím

na té malé stoličce a nemám dobrý pocit, když kolem mne cizí paní utírá podlahu a mění se tu lidé, které babička nezná. Však ona si zvykne, utěšujeme se. Vždycky byla hodná a laskavá, tak přijímá vše s respektem, ale občas, když odcházím, obejmeme mne a zašeptá: „Už tady nechci být, chci

za dědou.“ Slzy mi zastírou zrak a nemám sílu ji chlácholit, že to bude dobré, že se cosí zlepší, že se stane záznak a ona začne znovu chodit, běhat s konví po zahradě, starat se o růže a péct koláče nebo bramborové placky, po kterých byla celá kuchyň zasypaná moukou, jako když právě čerstvě nasněžilo. Nejde vrátit čas a couvat kamsi do minulosti, kdy se všechny tyhle nepatrné příběhy a chvilky děly, kdy jsme byli jejich součástí a nechápali jsme, že prožíváme cosi, čeho si máme vážit, neboť nikdy nevíme, kdy ten previt osud zakročí a už nikdy nezavoní jablekový závin z babiččiny trouby, se kterou se zlobila, protože jí vzadu peče víc než mi, že tady má tu nejlepší péči. Tak proč sedím

střed nebo na konci svého vlastního příběhu, kdy nás život peče méně, kdy smaží a jestli z toho všeho vyvázneme jen s mírně osmahlou kůží. Sedím u postele, dívám se, jak babička pije kávu, kterou máme obě tak rády a vím, že dělám málo.

Stojím na jevišti divadla, které plní moje sny,

a kolem, abych přijala vlastní pocity a instinkty a vykašlala se na svůj pragmatismus. Tak tady stojím s pokorou a trémou a třese se mi hlas, protože už vím, že všechno mít člověk nemůže, ale měl by se snažit urvat si kus štěstí, dokud to zvládne a neměl by se bát. Nestydím se být šťastná a přiznat, že jsou chvíle, kdy nejsem. Nestydím se říkat pravdu, nestydím se stárnout, nestydím se být chybuji, chápající, milující. Nestydím se, že mám trému a moje myšlenky se přelívají z jedné hemisféry do druhé. Nemyslím na nic praktického ani na to, zda stojím rovně, či mám stahovací prádlo. Místo toho, abych myslela na kultivovanost projevu a zhmotnění mého postupu se ztrácejícího sebevědomí, myslím na to, jak mne dojmají všechny ty věci, které se staly. Bože, kde mám mozek? Kde je ten životní náhled?

Ale přes všechny ty chaotické myšlenky, které mi blikají v hlavě jako varovná světla, kdy mne minulost i přítomnost dohnala na tomto místě a já se dojmám a jsem vděčná za všechno, co máme, jak se máme a že se máme. Právě v ten moment nastala expanze vzpomínek, vůní, pocitů, nálad, chvění v hlavě, v srdci, v celém těle.

Lidský život je podivný koktejl všech citů, vášní, bolístek, štěstí i zármutků, které se míchají jako drinky. Jednou je ten životní elixír sladký a silnější, podruhé má podivnou pachut a vždycky jsme nuceni si jej vypít až do dna. Co jsme si namíchali, to si také polkneme. Semletá životem, s mnoha hořkými drinky, které zrovna neměly navrch barevné parapíčko, jsem vše snad konečně zapila sladkým likérem a skvělou kávou Barraquito s kopcem šlehačky navrch. A přejí si, udelat věci, dokázat udelat víc, především pro ty, kterým už síly dochází.

Vánoční přání

Michaela Prošková Burdová

Kouzla opravdu existují, napadlo Dianku. Dívala se na malého, chlupatého pejska, který dováděl ve sněhu uprostřed jejich dvorku. Měl střapaté uši a roztomilý chundelatý ocásek, a když se na Dianku podíval svýma třpytivýma očkami, věděla, že on je její splněné přání.

Popadla ho do náruče a pospíchala domů. „Mami, mami!“ volala, sotva vletěla do dveří. Maminka vykoukla z kuchyně a překvapeně zamrkala. „To je pes?“ zeptala se, ačkoli bylo přece jasné, že je to pes. Dianka se však nenechala rozladit.

„Mami, tomu nebudeš věřit! Viš, jak jsi říkala, že nám Ježíšek může splnit jakékoli přání? Že stačí si přát a hezky ho poprosit? Tak já jsem ho hezky poprosila a moc moc jsem si přála a ono se mi to přání splnilo!“

Maminka se nejistě usmála a pomalu k Diance podřepila. „Přála sis pejska?“

„Ne, přála jsem si nejlepšího kamaráda. A vidíš? To je on! Viš přeci, jak moc pejsky miluju, mami! Tohohle mi prostě musíte nechat!“

„A kdepak jsi ho vzala?“ „No vždyť ti to říkám! Ježíšek mi ho přinesl!“

„Vážně?“ povytáhla maminka obočí.

„Jo. Přímou na naši zahradu.“

„To je od Ježíška moc hezké,“ pronesla maminka zamyšleně. „Ale přece jen bychom se měli ujistit, že ten pejske nepatří někomu jinému. Mohl se prostě jen zaběhnout.“

„Ne, přišel přímo za mnou. Je můj.“

„Ale vidíš?“ maminka ho podřepila za krkem, a přitom ho zatahala za červený obojek. „Sice tu nemá jméno ani telefonní číslo, ale obojek svědčí o tom, že může někomu patřit.“

Dianka cítila, jak se jí do očí derou slzy. Zuby nehty se je snažila zadržet. Nechtěla brečet jako malá holka, ale tohle je přeci její splněné přání! Proč to máma nechce pochopit? Vždyť ví,

který je úplně trapný. Proto bude tenhle pejske od této chvíle její nejlepší kamarád. „Budu mu říkat Bobek.“ „Dianko,“ povzdychla si maminka. Chvilí si prohlížela její odhodlanou tvář, až nakonec řekla: „Viš co? Slibuji ti, že pokud tomu pejskovi do týdne nenajdeme jeho pravého pánička, můžeš si ho nechat. Souhlasíš?“

„Anoo!“ vykřikla Dianka s nadšením a padla mamince kolem krku. Pejske zařinčel, protože ho teď mačkaly mezi sebou. Maminka se zasmála.

Hned další den maminka vyrobila plakáty s Bobkovou fotkou, pár jich vylepila po okolí a pár jich rozdala svým známým. Dianka z toho byla jen trošku nervózní. Věřila přeci ve své přání, nebo ne? Určitě se nespolehl. Ježíšek jí nadělil Bobka.

Uběhly tři dny a nikdo

zkoušla ret. Z očí se jí řinuly slzy úplně samovolně. „Ne.“ Maminka ji objala. „To nic, beruško. Pořídíme ti jiného pejska. Slibuju.“ „Já nechci jiného, já chci Bobka! On je moje splněné přání! Ježíšek mi ho nemůže dát a zase vzít!“ „Bobek už ale má svou rodinu, copak bys mu ji chtěla vzít? Viš, jak se mu muselo stýskat? Má tě moc rád, ale určitě už se těší domů.“ Dianka si otřela nos. Pořádala se na Bobka. Hleděl na ni upřeným smutným pohledem. To ji vůbec nenapadlo – že by mohl mít někoho, na kom mu záleží. Že by se mu mohlo stýskat po jeho pravém domově. „A kdo to je? Ten pániček?“ „Vlastně je to klučina ve tvém věku,“ usmál se tatínek. „Měl velkou radost, že se Bobek našel. Tedy Kulík. Jmenuje se Kulík.“ Dianka si ztrápeně povzddechla a objala pejska kolem krku. „Ach jo, Kulíku...“ Když přišla i s Kulíkem mezi vchodové dveře, zastýdla se jako obvykle. Společně se svým tatínkem tam stál malý kluk s kulichem s bambulí na hlavě. Kluk si ji trochu zamračeně prohlédl a pak zavolal na svého psa. Kulík se k němu rozeběhl a skočil mu do náruče. Šťastně ho oblízl. A pak už Dianka jen teskně sledovala, jak jí její milovaný kamarád mizí z dohledu, jak navždy mizí z jejího života a ona zůstává zase sama.

Další dva dny probřečela zavřená ve svém pokoji a vůbec se na Vánoce netěšila. Maminka za ní často chodila a hladila ji po vlasech. „Mrzí mě, že sis nenašla kamarády, holčičko. Ale věř mi, že se to změní. Jen se nesmíš bát ostatním ukázat, jak úžasná jsi. Stačí být jen trošku statečná. Jen maličko. A věřit sama v sebe.“

Pak Dianku donutila jít do parku. Byl den před Štědrým dnem a bylo na čase zahodit smutek. Čerstvý vzduch prý Diance udělá dobře. Jenže Dianka neměla na prolézačky náladu. Párkrát se zatočila na kolotoči, který byl úplně ledový, aby udělala mamince radost.

Ostatní děti se tu koulovaly, honily a bobovaly na přilehlém kopci. Dianka na ně smutně koukala zavěšená do kolotoče. Když vtom jí za krkem přistála studená sněhová koule. Úlekem nadskočila a otočila se. Přiběhla k ní povědomá dívka. No jistě, zná ji přece ze školy.

„Promiň,“ usmívala se dívka a Dianka jen mávla rukou. Dívka se ohlédlá ke svým kamarádům, ale pak zaváhala. Zadívala se na Dianku. „Jsi tu sama?“

„Mamka je támhle na la-vičce.“ Dívka se dál usmívala. „Známe se ze školy, viš.“ „Já vím.“ „Ale ještě jsme se ne bavily. Proč ty se vlastně vůbec s nikým nebavíš?“

„Cože?“ Dianka na ni vykulila oči. „Já že se s nikým nebavim?“ „Jo, všem se straníš. Něco jsme ti provedli? Nebo si s námi prostě jen nechceš hrát?“

Dianka na ni dál vyjeveně koukala. A najednou jí to došlo. Celou dobu měla pocit, že se s ní nikdo nechce kamarádit, a přitom působila na ostatní děti dojmem, že se ona nechce bavit s nimi. Styděla se, neměla odvalu s někým si povídat, a tak to vypadalo, že vlastně ani nechce. Přitom stačilo být jen maličko odvázná.

„To mě mrzí, moc ráda bych si s vámi hrála,“ řekla a dívka se na ni zazubila. A Dianka zničehonic přesně věděla, co musí udělat.

Doma s maminkou upekly sušenky, krásně je zabalily do vánočního papíru, a pak se společně vydaly na adresu, kterou jim po telefonu sdělil tatínek kluka, jemuž patřil Kulík. Když zazvonili na zvonek a kluk i s Kulíkem se objevili ve dveřích, chlapec se nejprve tvářel nedůvěřivě. Když ale viděl, s jakou radostí se Kulík vrhl Diance do náruče a jak jí začal oblizovat obličej, rozesmál se a s nadšením si vzal nabízenou sušenku. Od té chvíle se začali vzájemně navštěvovat a Dianka získala nejen nejlepšího přítele, ale i další kamarády ve škole, protože se přestala bát a začala věřit sama v sebe.

KOMENTÁŘ

Ztráty a nálezy

Musí to být zvláštní místo. Někdo něco ztratil. Někdo jiný to našel. Jako v životě. Nalézáme a ztrácíme.

Mladí lidé to mají dobré, ti v podstatě pořád něco objevují. Zvlášť v období dospívání ani nestíhají vstřebávat všechno nové. Sotva poznají jedno, už na ně čeká ve frontě další zkušenost. Mohou se stále těšit, že jejich život bude pestrý. Vybízí je jako adventní kalendář, aby si každý den vyloupili novou čokoládku s překvapením. Ztrácejí jen svoje dětské já. Zvlášť u žen je to velká škoda. Když později narazíte na nějakou semetricku, těžko lze uvěřit, že kdysi bývala šťastným a bezstarostným dítětem.

Ve druhé fázi už máte běžný život zmapovaný a nemůže vás v něm nic moc překvapit. Nalézáte stabilitu, sebevědomí a sílu. Pokud chce někdo dál objevovat, musí se víc snažit. Nové nepřichází samo jako dřív. Někteří se vydávají na takové výpravy, ale většina z nás, věku středního, se takzvaně usadí. Založí rodiny a objevují, jaké to je vychovávat děti. Ztrácejí zejména volný čas a energii. Ztrácejí mládí. A s každým dalším odžitým rokem ztrácejí také okno příležitostí. Najednou si uvědomí, že narůstá počet životních cest, na které je už příliš pozdě se vydat. Kolem padesátky také u některých z nás přichází

období vzdoru, asi jako u dětí v pubertě. Zde se mu říká krize středního věku a padesátníci někdy blbnou stejně jako náctiletá děvčata.

Ve třetí fázi postupně nastává smíření s tím, že na mapě života už nezbyvájí žádná neprozkoumaná místa. Všechny kontinenty, pohoří, řeky a moře jsou dopodrobná popsány. Člověk už ví, co mu dělá dobře a co ne. Přesně si pamatuje, kde udělal nejbolestivější chyby, a kde se mu naopak něco obzvlášť povedlo. Místo objevování nového se stále častěji zabývá vzpomínkami, a začíná se soustředit na to, aby si toho co nejvíc uchoval. Protože ztrácí. V první řadě čas, který mu pánbůh dal. Zdraví, přátelé nebo třeba jen dobrou náladu.

Tohle všechno víme. Alespoň my, kteří nejsme včerejší. A právě proto, že to víme, bychom se s tím neměli smířovat. Snažme se, abychom stále objevovali a nalézali nové. Dělejme si radosti. Zkoušejme nepoznané. Nezapomínejme žít. Někdy je dobré i ztrácet. Třeba pesimismus, toxické lidi, kteří na všechno jen nadávají nebo pokušení všechno vzdát.

Tak vzhůru na palubu, dálky volají. Za oceánem všedních dní by se mohl ukrývat dosud neobjevený světadíl nebo alespoň pár exotických ostrovů. **Bohumil Vohanka**

FEJETON

Trable s Andulou

Znáte Andulu? Ne ale tu z vedlejší ulice, co byla pihatá a hubatá, a vy jste ji za to ve druhé třídě základní školy tahali za copy. Mám na mysli gumovou figurínu, na které jsme se kdysi v branné výchově učili umělé dýchání z úst do úst a resuscitaci. Právě o této figuríně, které se lidově říkalo Andula, na nedávné akci na sedlcanském náměstí, při které byl stanoven nový rekord v počtu lidí na jednom místě s dárkem Ježíškovi, mluvil prezident Agentury Dobrý den, zabývající se tužemskými rekordy, Miroslav Marek. Výprávě, při které byl stanoven rekord padl v Havířově, kde 212 dětí provádělo vytrvalostně správné oživování na gumo-

vé Andule sedm hodin a třináct minut.

Při této příležitosti jsem si vzpomněl, jak jsem v době, kdy mi bylo sedmnáct let, pobavil komisi, která dohlížela na správný průběh akce branné výchovy, kterou pořádala naše střední škola v kopcích u Benešova. Tuším, že se tam říkalo Na Kavčáku. Vzpomínám si, že jsme museli v poklusu absolvovat kilometr či dva dlouhou trasu a na trati se zastavovali, střídali se vzdychouky, házeli granátem, obvažovali zraněného a odpovídali na všetečné otázky stran zdravotvědy. A na konci cesty čekala gumová Andula. Před startem jsme dostali instrukce, jak ji budeme dávat umělé dýchání z úst do úst.

PASTVA PRO UŠI (3)

Pacholátku nemluvnátku zpívejme

Předvánoční čas se dá strávit různě. Nakupováním, úklidem, pečením – a taky zpíváním. Přísně vzato podle církevní tradice by se tedy až do Štědrého večera měly zpívat pouze adventní písně, nikoli koledy, neboť, jak říká moje sestra, „nemůžeš ho vítat, když se ještě nenarodil“, ale já bych tak striktní nebyl. Pořád lepší si zazpívat nebo si zajít na pěkný koncert (mě takto potěšil sbor Canta Vera v kamýčském kostele hned o první adventní neděli), než se nechat na masírovat koledami v popové úpravě, které beztak znějí ze všech stran. Navíc – kolik znáte adventních písní? Já osobně mám pro všechny případy připravenou výmluvu, že během adventu zkoušíme na vystoupení, které se koná až na Boží hod. Což je navíc v podstatě pravda. A že neumíte na nic hrát a stydíte se zpívat? Vánoce jsou ideální čas na to, abyste začali! Nejlepší to jde s dětmi. Koledám většinou stejně nesluší příliš sofistikované aranžmá, spousta jich vyzní nejlíp v po-

dání „opičí kapely“, to je za doprovodu všelijakých rytmických dřevek a chrasátek, zobcové flétničky nebo ukulele. A pokud se jako já někdy už přesytíte jásových odrhovaček typu Páslí ovce valaši, zkuste to proložit třeba majestátní písní Den přeslavný, jejíž původ sahá až do středověku. Nebo méně známou barokní mollovou verzi koledy Veselé vánoční hody, která už je opravdu pro fajnšmekry (a zrovna moc vesele tedy nezní). Zajímavou inspiraci může být i album Ivy Bittové Kolednice (1995), nahrané v moravských Lelekovicích v kostele s přáteli a dětským sborem Lelky. Má krásnou atmosféru sváteční spolitosti, místy zní rozverně, jinde zas tajemně a křehce.

Zpívání taky báječně zažene hlad, pokud držíte na Štědrý den půst. Aspoň si nenaplivete drobky z cukroví do flétny. A až pak na půlnoční mši zazní sborem Narodil se Kristus Pán, možná v té dlouhé zimní noci zahlédnete paprsek naděje. **Jan Žbrakovský**

SLOUPEK

Přeji vám šťastné a veselé svátky... ale přát bychom si mohli i mnohem víc

„Je Štědrej večer, a tak se modlí i ten, kdo vůbec nevěří,“ zpívá ve své vánoční písni frontman kapely Jelen Jindra Polák, který bydlí půlhodinky cesty od Sedlčan. Jistě tu píseň znáte, a tak si můžete zanotovat s ním: „Začalo mrznout, člověk se bojí vystrčit nos ze dveří, je Štědrej večer, a tak se modlí i ten kdo vůbec nevěří, vím, že jsem říkal spoustu věcí, který těžko překonáš, stejně si pro jistotu a nezávazně pod vousy brumlám otčenáš.“

Ano, o svátcích, zvlášť když máme nějaké trable třeba se zdravím nebo se vztahy, býváme citlivější, a mnohdy se rozpomeneme i na to, že máme nějakou duši. Když tak v kostele poslouchám přímluvy, tedy prosby vyslané knězem a věřícími k Bohu, říkám si, že by mohly zaznívat nejen v kostelích či dalších svatostáncích. Posuďte sami:

Prosme o růst víry, naděje a lásky.

Prosme za ty, kdo usilují o pokojné soužití mezi národy, náboženstvími a kulturami.

Prosme za rodiny, do kterých se vkradla neupřímnost a nesvornost. Prosme za nemocné, zvláště za ty, kteří ztratili všechnu naději.

Prosme za ty, s nimiž se mýjíme a o něž se nikdo nezajímá.

Prosme za ty, kdo odpuštěním spoutávají moc zla, i za ty, kteří k tomu nenašli sílu.

Prosme za ty, kdo jsou uzavřeni ve strachu ze své slabosti nebo z jiných lidí.

Prosme za ty, jejichž rány nikdo neobvazuje a jimž nikdo nepomáhá k uzdravení.

Prosme za ty z nás, kdo jsou v jakékoli duchovní či hmotné nouzi. Prosme za ty, kdo získali moc, ale ztratili zodpovědnost a vnímavost pro potřeby obyčejných lidí.

Prosme za celý svět: za mír a bezpečí všech lidí a za zachování života na Zemi.

Prosíme Tě, vyslyš nás.

Myslím si, že každý z nás by se mohl inspirovat, a na Štědrý den v duchu zformulovat nějaké takové přání. Když nás bude víc, třeba se zadaří.

Pokoj okolo nás i v nás přeje **Hanka Synková**

POZNÁMKA

Být naměkko aneb všechno má své meze

O Vánocích býváme naměkko a je to tak v pořádku. Otvíráme svá srdce i penězencek.

Naměkko jsme také tehdy, když jde o potomky, třeba když vám od vašeho dítěte přijde na mobil zpráva začínající: „Ahoj mamí, napiš mi...“ Něco jiného ovšem je, když ta zpráva pokračuje nějak takto: „Můj telefon spadá do vody. Můžeš mi prosím poslat 9 tisíc na nový? Tady je číslo účtu...“

I když jsme naměkko, nemusíme být natvrdlí, a podíváme se pořádně na číslo, z kterého je zpráva posílána. Aha, není tam +420, tedy předvolba České republiky! Můžeme také zapátrat na internetu a dočíst se, že z tohoto čísla chodí obtěžující zprávy různého charakteru – například, že „doručení vaší zásilky čeká na vyřízení“, a že máte vyplnit údaje pro opětovné odeslání balíku... a posléze i číslo karty.

Taky si můžeme dát do vyhledávače kus toho textu, dejme tomu „Ahoj mamí, rozbil se mi mobil“. A tam, jak se dá předpokládat, vyjedou informace o podvodech. Podobných zpráv chodí hodně. Je to jen další pokus, jak z důvěřivých seniorů vytáhnout peníze nebo údaje o platebních kartách.

Je to něco podobného, jako v době pevných linek, kdy se ze sluchátka ozvalo do šumu zahalené „Ahoj dědo, jsem v nouzi.“ A dědeček se optal „To jsi ty, Pěťo?“ A domnělý Pěťa dodal: „Dědečku, prosím tě, půjč mi dvacet tisíc, já ti to pak vrátím, pošlu si pro ně kamaráda.“ Co by dědeček pro vnuka neudělal. Peníze po vnoučkovi nebude chtít vracet. Mohl by mu je věnovat třeba místo dárku k Vánocům. V době takovýchto úvah však on ani nikdo z jejich rodiny netuší, že žádné

peníze už nikdy neuvidí.

No a teď se podobné podvody dějí i prostřednictvím mobilů. Vykukové v esemesce předstírají, že jsou dětmi adresátů a že se ocitli v nouzi. Zneužívají snahy rodičů či prarodičů chránit své potomky.

I na stránkách Policie ČR je popsán případ podvodu, ve kterém pětadesátiletá seniorka poslala podvodníkovi, vydávajícího se za jejího syna, nemalý finanční obnos. Začalo to tím, že jí na mobilu přistál text: „Ahoj mamí, mám nové telefonní číslo. Můj starý telefon je rozbitý, pošli mi zprávu na tel. číslo...“ V další komunikaci z podvrženého telefonního čísla údajný syn popsal svůj problém s telefonem tak, aby věrohodně odůvodnil své nesnáze s přístupem do svého internetového bankovníctví. V dalších otázkách „maminku“ požádal o zaslání financí, kterými údajně potřeboval uhradit zahraniční platbu. V pokračující komunikaci ženu navedl ke dvěma platbám na zahraniční účty. Dobrosrdečná seniorka tak celkově poslala přes čtyřicet tisíc korun na neznámé účty.

Pachateli v případě dopadení prý hrozí za trestný čin podvodu až dvě léta za mřížemi. Ovšem kdy a zda vůbec bude dopaden, to je ve hvězdách. Co tedy dělat? Nejlepší je prevence: nejprve bychom měli zavolat svým dětem na to číslo, které je údajně nefunkční. Spadne nám kámen ze srdce, když zjistíme, že jsou v pořádku. A pak prý je dobré zavolat operátorovi, aby byl v obraze, odkud vitr vane.

Zkrátka – při obdržení podobné zprávy se nejdříve zamysleme. Klidně budme naměkko, ale nesmíme být současně natvrdlí.

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Přišla jsem od betléma a tohle mi zůstalo

Společně se spoustou lidí z tohoto regionu jsem byla poslední listopadovou sobotu pozvána k vyřezávanému betlému manželů Spálenských v Kamýku nad Vltavou.

To už je u nich taková tradiční akce. Každým rokem by do něj měla přibýt nějaká vyřezávaná figurka od Jakuba Doubravy, nebo aspoň nová věc. Loni to byly ovečky, letos věneček.

Lidé se sejdou, zazpívají si se zpěváky dramatického kroužku DRAKR, který si natrénoval koledy tradiční i novodobé, dají si něco svařeného, ať alko či nealko. Popovídají si i ti, co se už dlouho neviděli, podívají se, jak komu odrostly děti či vnoučata, a zavzpomínají na ty, které už neuvidí.

Přijíždějí lidé i z Brsin, Drážkova, Sedlčan, ale nejvíce je pochopitelně Kamýckých. Celkem asi stovka, od batolat až po válečné ročníky.

Svíti tu malá světýlka, žádné ohňostroje či blikající girlandy. Uvědomila jsem si, že takováto akce je mi milejší než dělbuchy, které se ozývaly zpoza kopce. A byla jsem ráda, že to má stejné i Luboš Spálenský, který akci zahájil.

Páter Zbigniew Grzyb povidal o tom, že teď v adventu, kdy čekáme na příchod spasitele, vzpomínáme i na ty, kteří už nás předešli do nebeského království, a taky zmínil, že advent nemusí nutně znamenat čtyři týdny; důležitější jsou čtyři adventní neděle. V některém roce se může stát, že dopoledne bude sloužena mše, ale večer už bude Štědrý. Takové roky jsou pro kněze zvlášť náročné – sloužit mše v pěti kostelích dopoledne, a v druhé polovině dne ještě pět takzvaných půlnočních, to není jednoduché, zvlášť v nevytopených kostelích.

Hlasivky pana pátera už toho večera dávaly najevo, že je to pravda, ale hlavní křesťanskou modlitbu s pomocí Boží zvládly. Připojila se řada občanů.

Luboš Spálenský pochválil Františka Váchu z Drážkova, že pěkně vypráví, a požádal ho, aby se podělil o vzpomínky na Vánoce.

„Narodil jsem se za 2. světové války, už v roce 1942. Když jsem se tu rozhlížel, uvědomil jsem si, že jsem tady asi nejstarší. Nepamatuji si, co jsem měl včera k obědu, ale na ta nejmladší léta vzpomenu rád. Když začal advent, bylo to pro nás potěšení. Byl tu Mikuláš, a když jsme zlobili, dostal nám čerti napráskali. Dárky v té době nebyly moc slavné, jablíčka, oříšek, a kdo zlobil, dostal bramboru a uhlí. A pak přišlo očekávání těch Vánoc, kdy lidé mohli mít k sobě blíž. Nejen to narození Krista, ale i to ostatní dává lidem pokyn, že se mají chovat slušně a respektovat i to svoje okolí. Když přišel vánoční čas, my jsme jako děti chodily dopoledne na Štědrý den s tatínkem řezat stromeček, a vždycky jsme společně hledali takový ten, který se mohl uříznout a který v tom lese nescházel. Když nebyl moc hezký, tak ho dal tatínek do stojanu někam do kolny. A tam odtud si ho odnesl Ježíšek, který ho ozdobil, a když potom přišel podvečer, vzal nás tatínek za ruce, a šli jsme dát kolením, kravám, i tomu kohoutovi a slepičkám, i pejskovi a kočičce... jako v té Erbenově básničce: ‚Hospodáři štedrovku, kravám po výslužce; kohoutovi česneku, hrachu jeho družce. Ovocnému stromovi od večere kosti a zlatoušky na stěnu tomu, kdo se postí.‘ A když bylo šero, tak najednou zaplnočnil, to není jedno duché, zvlášť v nevytopených kostelích.

na. A když někdo chyběl, tak se na něj vzpomínalo. Dodržovali jsme přísný půst, celý den jsme nic nejedli, až večer jsme dostali rybí polívku, ta mi vůbec nechutnala. A pak ten řízek a salát, ale napřed jsme se s tatínkem museli pomodlit radostný růženec. A to bylo dlouhé modlení! Dávali jsme se na stromeček, pod ním jsme viděli dárečky. A když se stalo, že šel kolem nějaký pocestný, vždycky zůstal na ten Štědrý večer s námi u stolu. Takový způsob života nám rodiče vštěpovali. Když jsme se pomodlili, teprve pak jsme mohli pro nějaký ten dárek. Pak se sedělo a zpívalo. Naši předkové uměli spoustu koled. Zpívali i lidové písničky. Moje písnička babička zpívala ‚Ó řebíčku, zahradnický...‘ na to si vzpomínám dobře, ale ostatní věci mi někdy unikají, a současněmu světu, přiznám se, moc nerozumím. Ale Vánoce přinášejí okamžiky, kdy mají lidé k sobě blíž...“

Než Jaroslava Spálenská spolu s nejmladším účastníkem setkání zapálila první svíčku na adventním věnci, řekla: „Jsem ráda, že jste přišli. Děláme to kvůli lidem, které máme rádi kolem sebe, a to jste vy všichni.“

Myslím si, že kdybych měla televizi a koukala se před spaním na rozhádané politiky nebo na nějakou detektivku plnou krve, že by i následná noc byla jiná než ta, která mi do snu poslala tato slova: „Je na tobě, co uděláš zda světlo, které v srdci máš jen zadusíš či rozfoukáš. Pošleš ho dál... Vždyť co ti brání pohladit úsměvem či dlani Prosvětlit tmu... Je na tobě, co uděláš“

Krásné Vánoce všem čtenářům i redaktorům Sedlcanského kraje přeje **Hanka Synková**.

KOMENTÁŘ

Máme rádi pohádky

V období svátků vánočních si leckdo opět vychutná Pyšnou princeznu, Tři oříšky pro Popelku, ale i pohádky nové. Mnoho starých pohádek, jako je Sněhurka, Popelka, Karkulka, Šípková Růženka, Jeníček a Mařenka i Jak Honza ke štěstí přišel a další, pochází z německé slovesnosti. Zhruba před dvěma sty lety bratři Grimmové vyslechli spoustu lidových vypravěčů pohádek, pověstí a legend. Snažili se vše zaznamenat, pokud možno, bez obsahových úprav. Jacob a Wilhelm Grimmovi, němečtí jazykovedci a folkloristé, členové berlínského AV, také založili mnohasvazkový Německý slovník.

Na našem knižním trhu je pěkný výtisk 50 pohádek bratří Grimmů. Kritika občas upozorňovala, že některé pohádky zachovávající původní prameny, jsou velmi drsné. Ale jako každá pohádka končily vítězstvím dobra nad zlem. Ovšem zlá čarodějnice nebo zlá královna byly na konci trestány hrozným způsobem. Děsnějším, než se trestalo ve středověkých mučírnicích. A tak německé lidové pohádky skutečně mohly někdy malé děti před spaním vyděsit.

Měl jsem tlustou knihu pohádek Boženy Němcové.

Ani ona se nevyhýbala drastickým situacím s hrozbami usmrčení, zmrzačení, sežrání princezny drakem... Ani v Erbenově Kytici nejsou Polednice, Vodník... bytosti, které citlivá duše přijímá bez vzrušení.

Naskytá se otázka, zda vývojová psychologie, která začíná studovat vlivy na člověka již v prenatalním stadiu, nějak pomáhá v rozhodování rodičů, co je pro dítě škodlivé nebo naopak prospěšné. Asi většinu dětí neuvěřitelně drzé, sprosté, nejen mezi vrstevníky, ale i k hodné mamince nebo učitelce. Také mluva některých dětí svědčí o zanedbání výchovy v rodinách (ale i některé školy mají nadbytek tolerance). Pak slyšíme z hloučku dětí věty, v nichž nechybí několik sprostých slov, protože bez těchto „oslích můstků“ by jejich řeč nedokázala pokračovat. Je tedy jistě dobré číst již velmi malým dětem před spaním přiměřené texty. Pak vnímají skladbu vět, roste jejich slovní zásoba a nestává se, že by byl jejich ústní projev smutně primitivní.

POZNÁMKA

Ceny benzinu

Když něco hodně podrazí, většinou se nelogicky nadává na vládu. Snad nejdiskutovanější a nejsledovanější jsou celoročné ceny benzinu. Vždy nejvyšší jsou v Praze a u dálnic. Kdežto ceny másla nebo vajec jsou sledovány hlavně před pečením cukroví na Vánoce. V šedesátých letech jsem platil 2,10 korun za litr benzinu, ale jen se něco vrtlo na světových trzích, jaképak troškaření, kdo má na auto, ať platí 4,30. Tehdy se centrálně rozhodovalo, cena byla

všude stejná a na vládu se mohlo nadávat právem.

Jakmile se počet majitelů škodovek, trabantů, morskvičů, wartburgů a žiguli zvyšoval, stával se příjem za pohonné hmoty pro stát injekcí. Stačilo nafouknout zprávy o ropné krizi, nikdo tomu nerozuměl, takže šla zvěst o nutnosti zdrazit benzin až na 12 Kčs. A řidiči aut s velkou spotřebou nakupovali ve frontách u čerpadel benzin do kanystrů. Tenkrát byla důležitá záhada KSČ, aby o podobných „nepopulárních zvěstech“

byli informováni jako první předsedové závodních organizací KSČ. Oni potom byli povinováni to lidem „nějak soudružsky a lidsky vysvětlit“. Když byli v Sedlčanech svoláni do kulturáku, čekalo se, s čím přijdou. Soused věděl, že jeden právě jde kolem a volal: „*No tak co?*“ A ta lidská odpověď byla „*Hele vono to nejní až tak nejhorší.*“ No tak kolik? „*Tak je to vosum.*“ A soused zajašal: „*Takže to de, když vynechám s holka ma dvakrát zmrzlinu v Bystřici, bude to nastejno.*“ A druhý

Je jisté, že v době totality, nebo chcete-li v době socialismu, kdy fungovala centrálně řízená ekonomika, klesala na trzích konkurenescchopnost našich výrobků. Ovšem náš chmel byl ve světě žádaný – zpívalo se, že chmel je naše zlato...

V době, kdy již několik japonských továren vyváželo motocykly i auta do světa se silnou měnou, naše Jawy a škodovky stagnovaly, protože do SSSR za „směnitelný rubl“ stačilo stále totéž. Byl tam velký trh, tak co? Naším skutečným zlatem, mohla být uranová ruda, zejména jáchymovský smolince. Místo k našemu zbohatnutí ale posloužil „v zájmu světového míru“ k vyzbrojení armády Sovětského svazu ohromným arzenálem jaderných hlavíc. A nyní jimi Kreml vyhrožuje.

Již jako student jsem diskutoval o smyslu budování těžkého průmyslu v Československu, že to nemá logiku. Vysoké pece, slévárny, válcovny, to se obvykle budo-

valo poblíž těžby kvalitní železné rudy. Strýc mi na to řekl, že ji máme z Uralu a levně. Ale byly z ní nekvalitní plechy, obsahovala siru. Bylo to prostě divné, jako kdyby pekař v Sedlčanech vozil obilí z jižního Slovenska, pak si je sám nějak semlel a pak teprve míchal těsto a pletl housky.

Po ukončení vlády jedné strany se zadržovaným územím pod skutečnou vládou v Moskvě jsem se těšil na nové podnikatele, jako byl Baťa. Jasně, ne hned tak ohromně nápadité, protože takoví lidé od nás prchali v několika emigračních vlnách. Ale snad nějaká nápaditost pro výrobu finálních výrobků s velkým ziskem tady ještě zůstala. Příkladem přímo v Sedlčanech jsou bývalé Sedlčanské strojírný se svými výtahy úspěšnými ve světě. I po těch letech jsou v naší zemi ale hlavně montovny a sklady, nicméně věřím, že se u nás již narodili nadaní lidé, kteří budou odvažní a konečně se to rozhoupe.

soused na to: „*A když tam nepojedete vůbec, ještě vy-děláte.*“

Když dávno jsem za můj mizerný měsíční plat mohl koupit přes 500 litrů benzinu, později 300 a když byl za 8 Kčs, už jen 225 litrů. Letos kolísala cena za litr kolem 37 Kč. Za průměrný důchod je možné koupit asi 560 litrů benzinu. To samozřejmě není zásluha vlády, stejně, jako není její vinou, když je něco drahé. Teď je to věcí výrobců, dopravců, obchodu a zdravé konkurence.

SLOUPEK

Srazy spolužáků

Na všech stupních škol od základních až po vysoké vznikají ve třídách pevná kamarádství jako svazky, které se drží i po absoltoriu. Obvykle mívají alespoň jednou za pět let svůj sraz, přičemž je zpočátku velká účast, protože většinou všichni žijí a zajímá je, jak spolužáci svým životem procházejí, jak vypadají, stárnou. Například, pokud by jich bylo třicet a chtěl mluvit každý s ostatními dvaceti devíti, bylo by to celkem 435 rozhovorů. Což se většinou nepodaří...

Můj ročník měl v tomto roce půlkulatiny a od maturity uplynulo již 68 let. Ještě nás žije devět a sešlo se nás šest, tři ženy a tři muži. Seděli jsme v restauraci Na Vyšehradě v salonku s velmi vstřícnou obsluhou. Zjistili jsme, že v tomto počtu bude dobré, když jeden bude povídat a ostatní poslouchat. Věděli jsme již v padesátých letech po maturitě, že naše cesty životem se budou podstatně lišit. Nicméně, v jaké rodině se kdo narodil, jsme si nemohli nijak vycítat. Nikdo nikomu nezavídel.

Kdo jsme si třeba v roce 1968 dělali nějaké naděje, že by se mohlo něco změnit, bylo to naivní. Poprvé jsem na tomto srazu slyšel souvislé vyprávění spolužačky, která po okupaci s manželem a novorozencem opustila republiku. Manžel velmi vzdělaný odborník, ona anestezioložka – už tady nechtěli nadále snášet ten režim. A do neznáma, zato do svobodného světa, vyšli s nejistotou, jak se vše podaří. Postupně se dostali do USA, kde se brzy dobře uplatnili blízko hlavního města. A po sametové revoluci se již odmítla vrátit. Ale na sraz spolužáků přijela, svou krásnou češtinou vzpomínat na mládí.

GLOSA

Sex, krev a rokenrol

Nejsem tak naivní, abych si myslel, že většina lidí tráví většinu svého času tichými modlitbami. Vím, že s člověkem zacloumá nejvíce to, co vychází z jeho pudů. Co všem těm producentům a tvůrcům reklam zbývá jiného, když se snaží upoutat naši pozornost.

S krví se to ale už přehání. Upřímně mě fascinuje, že na všech běžných televizních kanálech jedou od rána do večera kriminálky. Kdo to proboha pořád sleduje? Koho baví stále dokola vraždy, znásilnění, únosy a loupeže? Jsou to ti samí lidé, kteří přibrzdí, když miji autonehodu, aby se pokoukali? Nevím.

Policie objevila kolem dvaceti skupin na Instagramu, kde si školní děti domlouvají zápasy, které odkoukaly ze stupidních televizních pořadů, v nichž se spolu utkávají takzvané „celebrity“. Místo fotbalu už se dnes raději podívají na MMA, jak někdo někoho škrtí do bezvědomí nebo mu buší pěstí do hlavy. V seriálu Cobra Kai se děti mlátí pro zábavu. Místo aby po každém úderu realisticky druhé dítě zůstalo ležet polomrtvé na zemi, se v pohádkovém duchu řežou hlava nehlava, a maximálně maskérka dodělá nějakou tu decentní modřinku.

Pak vidíme u soudního líčení mladíky, kteří vypovídají, že když tomu klukovi skákali po hrudníku a s rozběhem ho kopali do hlavy, tak ho nechtěli zabít. Nejsem přítelem zákazů, ale v tomto případě bych byl nekompromisní. Omezil bych vysílání násilí. Jen v těch chudomyslnějších z nás probouzí zvířata.

U erotiky v televizi jsme naopak dbali dvaadvacáté hodiny. Ovšem internet a sociální sítě jsou sexu plné. Výzkumy ukazují, že současná generace mladých lidí si v této oblasti dává načas a všeobecně se intimním stykům věnuje méně intenzivně. Možná je to i tím, že je přesycená a unavená.

Na jednu stranu je dobře, že nejsme přehnaně puritánští a umíme naše těla přirozeně přijímat taková, jaká jsou. Na druhou stranu se ale zřader, zadků a vyšpulených rtů stalo prostě zboží. Jako když si zajdete do řeznictví. Třicet deka z toho kulatého zadečku nakrájet. Deset těch přifouklých pusinek mi navážte. Jo a ještě prsa. Nějaká větší nemáte? Tak nic, tak mi dejte dvě menší. Ano, ano, ty vzadu, ty vypadají pěkně. Můžu platit kartou?

Posunuli jsme se do druhého extrému. Kdysi jsme šli s manželkou po Václaváku a proti nám si vykračoval nahý mladík, jen v ponožkách. Smáli jsme se na něj, on na nás. Prohrávat sázky se holt nevyplácí. To bylo vtipné, aspoň pro někoho. Jenže já mám obavu, že i kdyby se svlékly všechny ženy kolem mě, tak to se mnou nic neudělá. Veškerá tajemství jsou pryč. Půvab nepoznaného je pryč. Stud a jemnost neexistují. Hřejivý úsměv, bezelstný pohled a upřímná slova ve mně dokážou probudit větší zájem než kusy masa ve výloze. Protože v nich se zrcadlí duše. A je mi jedno, čím hmotným je ta duše obalená, jestli je to oplácaná baculka s celulitidou nebo trofejní dlouhonohá gazela.

POZNÁMKA

Miluj bližního svého

Máme za sebou ponuré covidové časy. Po nich vypukly války, co si stále vybírají svou krvavou daň. Inflace zamávala s našimi úsporami a životní úrovní. Špatných zpráv bylo mnoho. Dobrých pomálu.

Zkusme hledat důvody k radosti okolo sebe. Máme se dobře. Přes to všechno se máme dobře.

Politici v honbě za mocí využívají závisti, nesnášenlivosti a neinformovanosti lidí. Média v honbě za zisky komunikují vše negativně. Sociální sítě amplifikuji to zlé, co mezi lidmi je.

Většina z nás nechodí do kostela, aby nám bylo

připomenuto, že máme milovat bližního svého. A tak na to zapomínáme. Místo mše navštěvujeme pochybné weby a sociální sítě, které nás učí přesný opak.

Můžeme mít různé názory, jiný životní styl. Můžeme volit jiné politiky, fandit jinému týmu. Ale pořád jsme lidé. Žijeme v jedné obci. Mluvíme stejným jazykem. Všichni chceme to nejlepší pro naše děti. Přejeme si šťastný a spokojený život ve zdraví.

Mysleme na to společně, co máme, nejen na Vánoce. Nezapomínejme na to nikdy.

GLOSA

Spřízněná duše

Možná znáte ten pocit, když uslyšíte hudbu a ona rezonuje celým vaším já. Pravou podstatu tohoto společného naladění nikdo přesně nezná. Také bud' je anebo není. Nelze si poručit, že od zítřka budete lepším člověkem a zamilujete se do Beethovena, když se vaše srdce roztančí při písničkách Ivana Ládka.

Děti jsou takové zobcové flétničky, které si dokážou najít poměrně snadno společný tón. U dospělých to bývá složitější. Někteří mají duši rozladěnou jak rozhraný flašinet a není

potkáváte desítky, stovek lidí. A občas se stane ten malý zážrak, že narazíte takřikajíc na nástroj, jenž s vámi ladí. Nemusí být stejný. Může být menší, větší, dechový, strunný, ale hraje podobné motivy, podobné tóny, podobné tempo.

Takový soulad přirozeně nabíjí. Je fajn najít někoho, kdo povzbudí chuť do života vám, a vy jemu, nebo jí. Protože je toho tolik, na co vydáváte svoji energii, že je snadné zapomenout ji také dobíjet.

SLOUPEK

Jste to, co jíte

Džuveč s tuňákem bylo mé první jídlo, které jsem miloval. Konzerva, jež byla k dostání i za komunismu v naší vesnické Jednotě a pamatuji si, že nebyla nejlevnější. Ze sladkostí mého mládí přežila do dnešních dní tyčinka Rumba. Chutnala mi nejspíš proto, že obsahuje alkohol.

Když jsem v Praze studoval vysokou, chodili jsme za odměnou do pizzerie Grossetto na capriciosu. Tenkrát v Dejvicích ji tam dělal přímo majitel a byla skvělá. Když mám příležitost, dám si ji i dnes. Je stále nejlepší. A navíc mi její chuť připomene má jinošská léta.

Pak v Praze otevřeli první KFC restaurace a já propadl Twisteru. Kupoval jsem si ho, kdykoliv jsem šel kolem. Možná už děkovatím, ale tehdy mi připadal větší a lepší. A taky stál polovinu.

Dnes doma udržuji železnou zásobu své oblíbené hořké čokolády. Kdybych chodil ke zpovědi, pan farář by se pokaždé dozvěděl, kolik jsem ji zase sežral.

Mám však i své místní favority. Předně šunka od pana Šimka. Díky ní jsem se stal štamgastem v sedlčanské prodejně a sympatická paní prodávka po ní sahá, jen co mě zahlédne ve dveřích. Pak je to křepenická pekárna, která kromě nejlepšího kváskového chleba na světě dělá i rolky s parkem. V sedlčanském farmářském obchodě jsou k dostání jen občas a v malém počtu. Někdy se však štěstí usměje i na mě. A trojici mých lokálních šampionů uzavírá subtilní pařížská trubička z Café Bella, plněná tmavou šlehačkou.

Těší mě, že mezi mé oblíbené pochutiny patří potraviny ze Sedlčanska. Jen se mi přitom vždy zasteskne po hermelínu, který už je sedlčanský jen v marketingových kampaních.

POVÍDKA

Stala se neuvěřitelná věc

Zpráva z tisku: Na dráhu budoucího řidiče nevykročil nejšťastnější žák autoškoly, který porazil dopravní značku, naboural do plotu a auto i s instruktorem převrátil na bok. Ačkoliv autoškolu ještě nedokončil, za havárii dostal od policistů na místě blokovou pokutu.

Při čtení těchto řádků v novinách jsem si hned vzpomněl na svoje první jízdy v autoškolě. Ne tedy, že bych snad svého instruktora převrátil i s autem, ani jsem nezavinil nic podobného, ale možná zase až tak daleko k tomu nebylo. Na rozdíl od svých kamarádů, kterým svoje zkušenosti s řízením automobilu předávali jejich tatínkové, já jsem do jízdy v plném provozu vstupoval jako jednoznačný zelenáč. A navíc jsem vyfasoval instruktora, jenž nehodlal tolerovat jedinou chybu bez zvýšeného hlasu, nebo spíše peprných vyjádření.

„Hele, z toho si nic nedělej, já měl instruktora autoškoly a ten, když se jeho žákovi něco nepovedlo, tak ho plácal po prstech přilepených na volant, a já měl

vždycky prsty pěkně poplácané. Jeden z kámošů toho měl tak akorát dost a utekl mu z auta uprostřed polí,“ sdělil mi s pobavením kamarád, ale mě to moc neutěšilo. Autoškolu jsem absolvoval v nedalekém městě, a už když jsem prvně vyjžděl ze dvora školy, nevešel jsem se se Škodou 1001 málem do výjezdu, majícího míru vrat hodně velké stodoly. Následoval výbuch argumentů, jak jsem neschopný žák, že to a to bych měl zvládat mnohem lépe, a já jsem se až do konce hodiny výuky modlil, aby byl už její konec. A podobným směrem se to ubíralo i v dalších jízdách, a já jsem přestával věřit, že složím závěrečné zkoušky, a přece jenom se naučím jezdit.

A potom se stala neuvěřitelná věc. Jednou, bylo to před Vánocemi, jsem se dostavil na dvůr autoškoly a u „mého“ vozu mě nečekal můj instruktor, který uměl jezdit dokonale a nechápal, že může být někdo takový řidič – blb jako jsem já, ale čekal mě tam někdo zcela jiný. „Prosím, nastupte si,“ pokynul mi jeho

starší kolega a já jsem se na něj díval jako na zjevení. Tohle jsem předtím ještě neslyšel. Jako obvykle jsem vyjel ze vrat spíše jako sedlák než řidič automobilu, instruktor svým pedálem zastavil auto a klidně mi začal vysvětlovat co a jak. Připadal jsem si jako Alenka v říši divů. Celou hodinu jsme společně jezdili po městě, podívali se i mimo něj, a po celou dobu jsem slyšel jedno a to samé: Prosím, zkuste to udělat takto, teď jste to udělal už mnohem lépe, nebojte se, nic se neděje, a já jsem jenom zíral. Na dvoře autoškoly jsem potom zastavil jako ve snách a těšil se na další hodinu.

Co vám budu vyprávět. Za těch čtrnáct dní, co marodil můj první instruktor, jsem se naučil s druhým mnohem více. A když se potom původní instruktor vrátil, čekal jsem při jízdě spoustu výtek, na které jsem byl zvyklý předtím. A světe div se, výtky nepřicházely, a vlastně ani nemohly. Za volantem jsem se už cítil skoro jako suverén.

David Myslikovjan

SLOUPEK

Silvestr, Krchov, Kříž a Smrt

Příběh, který chci vyprávět, se odehrál před dobrými pětadvaceti lety. Ačkoliv na první pohled může připadat jako obyčejný, ve své podstatě je něčím zvláštní – především tím, že se skutečně stal.

Tehdy se parta přátel rozhodla oslavit Silvestra na staré chalupě v Zahrádce nedaleko Petrovic. Celou noc sněžilo. Byl to přesně ten druh zimy, jakou známe z Ladových obrázků. Závěje sněhu lemovaly silnice a mráz zalézal až do morku kostí. V chalupě zatopili v kamnech, narazili sud piva a šampaňské spolu s chlebičky se chladilo v předsíni. Na kamnech tiše probublával guláš.

Jenže odpoledne se objevil problém. Došly cigarety. Byla jiná doba – tehdy měl skoro každý pocit, že když nekouří, snad ani neexistuje (s nadsázkou). Po chvíli debat padlo rozhodnutí – dva z přítomných, zatím ještě střízliví, nasedli do auta a vyrazili do nedalekých Petrovic s nadějí, že ještě někde seženou krabičku cigaret. Možná na benzínce nebo třeba v hospodě.

Jenže osud měl jiné plány. Na místě zvaném Krchov dostalo jejich auto smyk na namrzlé vozovce a skončilo mimo silnici. Naštěstí oba mladíci vyvázli bez škrábnutí. Auto ale dopadlo hůř – bylo na odpis. K nehodě proto museli zavolat policii, aby mohli vše nahlásit pojišťovně. Policisté dorazili zhruba po hodině. Když dorazili na Krchov, našli dva zmrzlé mladíky, kteří u sebe měli doklady s příjmeními, která v tu chvíli působila jako špatný vtíp – Smrt a Kříž. Policisté si vyměnili pohledy a pak se od srdce rozesmáli. Jaká byla pravděpodobnost, že se na Silvestra na místě s názvem Krchov vybourají právě Smrt a Kříž?

Všechno nakonec dopadlo dobře. Policisté nejenže sepsali protokol, ale nechali se i přemluvit, aby mladíky odvezli zpět na chalupu. Tam se dočkali i malého poděkování – v podobě porce guláše, který jim účastníci večírku ochotně naložili.

A tak oslava Silvestra pokračovala. Nikdo nakonec nelitoval, že se na Nový rok musel obejít bez cigaret. Hlavně, že všechno dobře dopadlo. Historka o nehodě na Krchově ale zůstala v paměti všech. A dodnes se s úsměvem vypráví u každé další novoroční oslavy.

Tak hodně štěstí a zdraví i vám!

Jana Motrincová

FEJETON

Všechno je jinak aneb proč se držet stereotypů?

Ono se řekne krmítko. Když si dáte do vyhledavače slovo krmítko, vyjede vám nabídka nejméně osmi krmítek k zavěšení na strom. Samozřejmě, že pro ptáky.

No jo, ale když se podíváte na přiloženou fotku, kterou nestvořila umělá inteligence, jen ta přírodní, tak uvidíte, že naše sousedka krmí na stromě kočku, nikoli ptáčky.

Když tam napíšete slovo venčit, tak vyjede třeba odkaz na potřeby pro venčení, ovšem jsou tu produkty výhradně pro venčení psů.

Jenomže naše sousedka, jak vidíte, venčí i kočku. Respektive kocouru, který si procházku nikdy nenechá ujít.

Tedy abych nešířila dezinformace. Mezi potřebami pro venčení psů jsou nabízeny předměty nejen pro psy, ale i pro jejich páničky – všelijaké taštičky, aby páničkové měli

v čem nosit pejskům mlsky.

Pániček, pániček – to je taky stereotyp – u nás doma je páničkem... kočka!

A to byste koukali, jak umí zavelet! Když na vás silně mňoukne nebo začne říkat něco jako krrrá, krrrá, pochopíte, že už máte dávno ležet, aby si ona svým ležením na vás ohřála nožičky. Samozřejmě nemáte čas, tak jí to politicky vysvětlíte, že teď rozhodně ne!

Jako by snad byla proškolená Biblí, konkrétně Matoušovým evangeliem, kde se píše: „tlučte, a bude vám otevřeno“, nehodlá se nechat odbýt.

A tak stále mluví, i když tentokrát bez zvuku. Jen očima. Díváte se do nich, a ještě jednou učiníte chabý pokus: „Já teď nemůžu, vš?“. A ona vám těma očima vstupuje až někam do amygdaly, logika jde stranou, nastupují emoce...a to už pro-

stě nedáte – zmůžete se jen na „No dobře, ale jen na chvíli!“

A už se na vás šťastně a majetnický usídluje a tváří se jak členové britské dynastie na trůně: noblesně, přátelsky, ale aby každý věděl, kdo je tady ten nejvyšší postavený, respektive položený.

A když ji budete šimrat pod bradičkou, tak si u ní šplhnete, a to vám dokáže dát najevo, že jste už o něco výš než jen pouhý poddaný.

Ovšem když přicházíte domů, přijde pro vás až do auta, abyste se jí někam nezaběhli, a trvá na vítacím rituálu, i když máte zrovna ruce plné tašek. Báto nebláto, sníh nesníh, tašky musí na zem.

Zkrátka a dobře: krmít na stromě můžete i kočku, venčit můžete i kočku, a na to, že jste něčí pániček, tak na to rychle zapomeňte!

Hanka Synková

Týdeník vychází ve středu, uzávěrka textů v neděli ve 12 hodin, uzávěrka inzerce v pondělí ve 12 hodin. Redakce – tel.: 774 414 225 (tisk@sedlcansky-kraj.cz).

Redaktoři: Michaela Faktorová (faktorova@sedlcansky-kraj.cz, kalendar@sedlcansky-kraj.cz), Jana Motrincová, tel.: 702 286 184 (janamotrincova@seznam.cz), David Myslikovjan, tel.: 721 784 743 (david.myslikovjan@sedlcansky-kraj.cz); Olga Trachtová Hadáčeková (olga.trachtova@sedlcansky-kraj.cz).

Inzerce: tel.: 774 414 225 (reklama@sedlcansky-kraj.cz). Kontaktní místo redakce Sedláčského kraje: Hodinářství – Stanislava Pokorná, Havlíčkova 705, Sedlčany (8-15 h.). Korektura: Radka Hodysová. Sazba: redakce. Tisk: Van Druck Sedlčany. Vydavatel: Zdeněk Kolář. Registrační číslo: MK ČR E 11724. Internet: www.sedlcansky-kraj.cz

1. PLES MĚSTA KRÁSNÁ HORA NAD VLTAVOU

18. LEDNA 2025

SOBOTA

KRÁSNOHORSKÝ PLES

VEČEREM PROVÁZÍ: JAN ŠTASTNÝ GENERALNÍ PARTNER: ZO KRÁSNÁ HORA NAD VLTAVOU A.S.

Začátek 19:00

HRAJE: JINDŘICHOHRADECKÝ BIG BAND

BOHATÁ TOMBOLA: ZÁJEZD K MORI PRO Dvě OSOBY, MOBILNÍ TELEFONY, WELLNESS POBYT A MNOHO DALŠÍHO

DOPROVODNÝ PROGRAM: TANEČNÍ VYSTOUPENÍ, POLE DANCE, FOTOKOUTEK

VSTUPNÉ: 250 Kč VČETNĚ RAUTU: 500 Kč

FORMÁLNÍ DRESS CODE

REZERVACE VSTUPENEK NA MEŮ KRÁSNÁ HORA NAD VLTAVOU. EMAIL: MESTO@KRASNA-HORA.CZ. TEL.: 318 862 309

Divadlo A. Dvořáka Příbram

Velká bankovní loupež

Autoři Henry Lewis, Jonathan Sayer, Henry Shields | Režie Milan Schejbal

Autorská práva k dramatickému textu a překladu v České republice zastupuje Aura - Port s. r. o., Veselohrávský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Inscenace vznikla za finanční podpory Středočeského kraje a MK ČR.

www.divadlopribram.eu

MĚSTO PŘÍBRAM

Divadlo A. Dvořáka Příbram

PŘED PLATNĚ 2025

V prodeji online a v obchodním oddělení Divadla A. Dvořáka Příbram | tel.: 326 531 250

VÝBORNÝ TIP na vánoční dárek

OCHRANA FAUNY ČESKÉ REPUBLIKY

Pod stromeček daruj adopci

Veselé Vánoce a šťastný nový rok přeje Ochrana fauny ČR

QR code

MĚSTYS
VYSOKÝ CHLUMEC

KOUZELNÉ VÁNOCE

MĚSTYS VYSOKÝ CHLUMEC 2025 KALENDÁŘ AKCÍ

- 4. 1. 2025 - POCHOD NA TŘI KRÁLE ZA HRABERSKÝM KOLÁČEM
- 25. 1. 2025 - PLES SK VYSOKÝ CHLUMEC
- 15. 2. 2025 - PLES SDH VYSOKÝ CHLUMEC
- 1. 3. 2025 - MASOPUST VE SKANZENU VYSOKÝ CHLUMEC
- 8. 3. 2025 - NEJEN DEN ŽEN
- 15. 3. 2025 - MAŠKARNÍ OLDIES PÁRTY
- 22. 3. 2025 - PLES MĚSTYSE VYSOKÝ CHLUMEC
- 12. 4. 2025 - VELIKONOČNÍ STEZKA
- 17. 4. - 20. 4. 2025 - VELIKONOCE VE SKANZENU VYSOKÝ CHLUMEC
- 3. 5. 2025 - NA KOLE SEDLČANSKÝM TERÉNEM
- 16. 5. 2025 - KONCERT TOMÁŠE KLUSE
- 25. 5. 2025 - DĚTSKÝ DEN
- 20. 6. - 22. 6. 2025 - VYSOKOCHLUMECKÁ POUŤ
- 20. 6. 2025 - SETKÁNÍ RODÁKŮ
- 21. 6. 2025 - OSLAVA 790 LET MĚSTYSE
JAKUB SMOLÍK, VOXEL, YESNA, FAST FOOD ORCHESTRA, REPETE, THE BEAUTIFULS, BLUE ORCHESTRA
- 22. 6. 2025 - BOŽÍ TĚLO VE SKANZENU
- 22. 6. 2025 - POUŤOVÉ ODPOLEDNE S DECHOVKOU ŠUMAVSKÁ OSMIČKA
- 4. 7. 2025 - LETNÍ KINO
- 16. 7. 2025 - LETNÍ KINO
- 19. 7. 2025 - DEN ŘEMESEL VE SKANZENU VYSOKÝ CHLUMEC
- 19. 7. 2025 - FOLKOVÁNÍ V PODHRADÍ
- 26. 7. 2025 - PRÁZDNINOVÝ VÝŠLAP
- 30. 7. 2025 - LETNÍ KINO
- 13. 8. 2025 - LETNÍ KINO
- 23. 8. 2025 - PRÁZDNINOVÉ PUTOVÁNÍ
- 27. 8. 2025 - LETNÍ KINO
- 27. 9. 2025 - PUTOVÁNÍ S JAKUBEM KRČÍNEM
- 28. 9. 2025 - VÁCLAVSKÉ POSEZENÍ S HARMONIKOU
- 11. 10. 2025 - POCHOD NOČNÍ TMOU
- 18. 10. 2025 - POSVÍCENÍ VE SKANZENU VYSOKÝ CHLUMEC
- 1. 11. 2025 - VZPOMÍNKOVÉ PUTOVÁNÍ
- 8. 11. 2025 - PETROVA CÍHELNA
- 11. 11. 2025 - LAMPIONOVÝ PRŮVOD NA SV. MARTINA
- 28. - 30. 11. 2025 - VÁNOČNÍ VÝSTAVA V BUDOVĚ ÚŘADU
- 5. 12. 2025 - VYSOKOCHLUMECKÉ PERLO S MIKULÁŠEM A ANDĚLEM
- 20. - 21. 12. 2025 - VÁNOCE VE SKANZENU VYSOKÝ CHLUMEC

[mestysvysokychlumec](https://www.mestysvysokychlumec.cz)

www.vysoky-chlumecek.cz

www.facebook.com/vysokychlumec

[mestysvysokychlumec](https://www.mestysvysokychlumec.cz)

www.vysoky-chlumecek.cz

www.facebook.com/vysokychlumec

DĚKUJEME ZA VAŠI PŘÍZEŇ
V LETOŠNÍM ROCE

A TĚŠÍME SE NA SETKÁNÍ S VÁMI NA NĚKTERÝCH
Z NAŠICH PLÁNOVANÝCH AKCÍ
V ROCE 2025, KDY SI PŘIPOMENEME
790 LET OD PRVNÍ PÍSEMNÉ ZMÍNKY
O NAŠEM MĚSTYSI.

#TRADICEOZIVA